

Europos Sąjungos oficialusis leidinys

L 376

Leidimas
lietuvių kalba

Teisės aktai

49 tomas

2006 m. gruodžio 27 d.

Turinys	I	Aktai, kuriuos skelbti privaloma	
	★	2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1920/2006 dėl Europos narkotikų ir narkomanijos stebėsenos centro (nauja redakcija)	1
	★	2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/113/EB dėl vandenių, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, kokybės (kodifikuota redakcija)	14
	★	2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/114/EB dėl klaidinančios ir lyginamosios reklamos (kodifikuota redakcija) ⁽¹⁾	21
	★	2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (kodifikuota redakcija)	28
	★	2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje	36

⁽¹⁾ Tekstas svarbus EEE.

Kaina: 18 EUR

LT

Aktai, kurių pavadinimai spausdinami paprastu šriftu, yra susiję su kasdieniu žemės ūkio reikalų valdymu ir paprastai galioja ribotą laikotarpį. Visų kitų aktų pavadinimai spausdinami ryškesniu šriftu ir prieš juos dedama žvaigždutė.

I

(Aktai, kuriuos skelbti privaloma)

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (EB) Nr. 1920/2006

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl Europos narkotikų ir narkomanijos stebėsenos centro (nauja redakcija)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 152 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

pasikonsultavę su Regionų komitetu,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽²⁾,

kadangi:

(1) 1991 m. birželio 28 ir 29 dienomis Liuksemburge vykusiam susitikime Europos Vadovų Taryba pritarė Europos narkotikų stebėsenos centro steigimui. Toks organas, pavadinimu Europos narkotikų ir narkomanijos stebėsenos centras (toliau – Centras) buvo įsteigtas 1993 m. vasario 8 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 302/93 ⁽³⁾, kuris buvo iš esmės pakeistas keliis kartus ⁽⁴⁾. Kadangi pakeitimai turi būti padaryti dar kartą, aiškumo sumetimais jis turėtų būti išdėstytas nauja redakcija.

(2) Bendrijos mastu yra reikalinga faktinė, objektyvi, patikima ir palyginama informacija apie narkotikus, narkomaniją ir jų padarinius, kuri padėtų Bendrijai ir valstybėms narėms susidaryti bendrą vaizdą ir tokiu būdu padidintų jų kompetencijos srityse svarstomų kovos su narkotikais priemonių bei priimamų sprendimų dėl veiksmų vertę.

(3) Narkomanijos reiškinyje apima daug sudėtingų ir glaudžiai tarpusavyje persipynusių aspektų, kuriuos nelengva išskirti. Būtent dėl to Centrai turi būti skirta užduotis parūpinti bendrą informaciją, kuri padėtų Bendrijai ir jos valstybėms narėms susidaryti bendrą narkotikų ir narkomanijos reiškinio vaizdą. Ši užduotis neturėtų sukelti prieštaravimų dėl galių paskirstymo tarp Bendrijos ir valstybių narių, atsižvelgiant į įstatymines nuostatas, susijusias su narkotikų pasiūla bei paklausa.

(4) 2002 m. gruodžio 16 d. Sprendimu Nr. 2367/2002/EB ⁽⁵⁾ Europos Parlamentas ir Taryba 2003–2007 m. laikotarpiui priėmė Bendrijos statistikos programą, į kurią įtraukti Bendrijos statistikos veiksmai sveikatos ir saugos srityje.

(5) 2005 m. gegužės 10 d. Tarybos sprendime 2005/387/TVR dėl keitimosi informacija apie naujas psichoaktyvias medžiagas, jų rizikos įvertinimo ir kontrolės ⁽⁶⁾ nustatomas Centro ir jo mokslinio komiteto vaidmuo greito informavimo sistemoje ir vertinant naujų medžiagų riziką.

(6) Turėtų būti atsižvelgta į naujus medžiagų vartojimo būdus, ypač kombinuoto narkotikų vartojimo, kai draudžiami narkotikai vartojami kartu su teisėtais narkotikais ar vaistais.

(7) Viena iš Centro užduočių turėtų būti teikti informaciją apie valstybių narių geriausią praktiką ir gaires bei palengvinti jų keitimąsi tokia patirtimi.

(8) 2001 m. gruodžio 10 d. Tarybos rezoliucijoje dėl penkių pagrindinių epidemiologinių rodiklių igyvendinimo narkotikų srityje valstybės narės raginamos per nacionalinius centrus užtikrinti, kad būtų prieinama palyginama informacija apie tuos rodiklius. Valstybėms narėms būtina laikytis šių rodiklių, kad Centras galėtų vykdyti šiame reglamente jam numatytas užduotis.

⁽¹⁾ OL C 69, 2006 3 21, p. 22.

⁽²⁾ 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽³⁾ OL L 36, 1993 2 12, p. 1. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1651/2003 (OL L 245, 2003 9 29, p. 30).

⁽⁴⁾ Žr. II priedą.

⁽⁵⁾ OL L 358, 2002 12 31, p. 1. Sprendimas su pakeitimais, padarytais Sprendimu Nr. 787/2004/EB (OL L 138, 2004 4 30, p. 12).

⁽⁶⁾ OL L 127, 2005 5 20, p. 32.

- (9) Komisija pageidautų turėti galimybę Centrai tiesiogiai patikėti įgyvendinti Bendrijos struktūrinės pagalbos projektus, susijusius su informacijos apie narkotikus sistemomis trečiojoje šalyje, pvz., šalyje kandidatėse arba Vakarų Balkanų šalyje, kurių dalyvavimui Bendrijos programose ir agentūrose Europos Vadovų Taryba yra pritarusi.
- (10) Centro veiklos organizavimas ir darbo metodai turėtų atitikti objektyvią siekiamų rezultatų prigimtį, tai yra informacijos apie narkotikus šaltinių ir metodų tarpusavio palyginamumą bei suderinamumą.
- (11) Centro kaupiama informacija turėtų būti susijusi su prioritetinėmis sritimis, kurių turinį, aprėptį ir įgyvendinimo priemones dar reikia apibrėžti.
- (12) Jau yra nacionalinės, Europos ir tarptautinės organizacijos bei institucijos, teikiančios šios rūšies informaciją, ir Centras turi galėti vykdyti savo uždavinius glaudžiai bendradarbiaudamas su jomis.
- (13) 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽¹⁾ turėtų būti taikomas Centrai tvarkant asmens duomenis.
- (14) Centras taip pat turėtų taikyti bendruosius principus ir apribojimus, reglamentuojančius teisę susipažinti su dokumentais, kaip numatyta Sutarties 255 straipsnyje ir apibrėžta 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais ⁽²⁾.
- (15) Centras turėtų būti juridinis asmuo.
- (16) Atsižvelgiant į jos dydį, Centro valdybai turėtų padėti vykdomasis komitetas.
- (17) Siekiant užtikrinti, kad Europos Parlamentas būtų gerai informuojamas apie narkomanijos reiškinį Europos Sąjungoje, jis turėtų turėti teisę išklausti Centro direktorių.
- (18) Centro darbas turėtų būti vykdomas skaidriai, o jo valdymui turi būti taikomos visos galiojančios gero valdymo ir kovos su sukčiavimu taisyklės, visų pirma 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų ⁽³⁾ ir 1999 m. gegužės 25 d. Tarpinstitucinis susitarimas tarp Europos Parlamento, Europos Sąjungos Tarybos ir Europos Bendrijų Komisijos dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų vidaus tyrimų ⁽⁴⁾, kuriems Centras pritarė ir kuriems įgyvendinti priėmė reikiamas nuostatas.
- (19) Centro darbą reguliariai turėtų įvertinti išorės ekspertai, ir prireikus šis reglamentas turėtų būti atitinkamai pritaikytas.
- (20) Kadangi šio reglamento tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl šio reglamento masto bei poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Bendrijos lygmeniu, laikydamosi Sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Bendrija gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti.
- (21) Šiame reglamente laikomasi pagrindinių teisių ir principų, pripažintų visų pirma Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Tikslas

1. Šiuo Reglamentu numatomas Europos narkotikų ir narkomanijos stebėsenos centras (ENNSC) (toliau – Centras).

2. Centro uždavinys – 3 straipsnyje nurodytose veiklos srityse aprūpinti Bendriją ir valstybes nares faktine, objektyvia, patikima ir palyginama Europos masto informacija, susijusia su narkotikais ir narkomanija bei to padariniais.

⁽¹⁾ OL L 8, 2001 1 12, p. 1.

⁽²⁾ OL L 145, 2001 5 31, p. 43.

⁽³⁾ OL L 136, 1999 5 31, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 136, 1999 5 31, p. 15.

3. Apdorojama ar pateikiama statistinė, dokumentinė ir techninė informacija turėtų padėti Bendrijai ir valstybėms narėms turėti bendrą narkotikų paplitimo ir narkomanijos padėties vaizdą tuomet, kai atitinkamose savo kompetencijos srityse jos imasi priemonių ar svarsto sprendimus dėl veiksmų. Šios informacijos statistinė dalis parengiama bendradarbiaujant su atitinkamomis statistikos institucijomis, prireikus pasitelkiant Bendrijos statistikos programą, taip skatinant sinergiją ir vengiant dubliavimosi. Atsižvelgiama į kitus visame pasaulyje prieinamus Pasaulinės sveikatos organizacijos ir Jungtinių Tautų organizacijos (JT) duomenis.

4. Neribojant 2 straipsnio d punkto v papunkčio taikymo, Centras neturėtų imtis jokių priemonių, kurios peržengtų informacijos ir jos apdorojimo srities ribas.

5. Centras nerenka jokios atskirus asmenis ar nedideles asmenų grupes galinčios identifikuoti informacijos. Jis susilaiko nuo bet kokios informacijos, susijusios su konkrečiais įvardytais atvejais, teikimo.

2 straipsnis

Uždaviniai

Centras, siekdamas 1 straipsnyje nurodytų tikslų, savo veiklos srityse vykdo tokias užduotis:

a) Esamų duomenų rinkimas ir analizė

- i) rinkti, registruoti ir analizuoti informaciją, apimančią ir duomenis, gautus atliekant mokslinius tyrimus iš valstybių narių, taip pat duomenis, gautus iš Bendrijos, nevyriausybinių nacionalinių šaltinių ir kompetentingų tarptautinių organizacijų, įskaitant Europos policijos biurą (Europolą); teikti informaciją apie valstybių narių geriausią praktiką ir palengvinti jų keitimąsi tokia praktika; taip renkami, registruojami, analizuojami bei pateikiami ir duomenys apie atsirandančias kombinuoto narkotikų vartojimo, taip pat skirtingų teisėtų ir draudžiamų psichoaktyvių medžiagų vartojimo, tendencijas;
- ii) atlikti apklausas, parengiamąsias ir galimybių ištyrimo studijas, taip pat bandomuosius projektus, reikalingus uždaviniams įgyvendinti; organizuoti ekspertų susitikimus ir, kai būtina, sudaryti *ad hoc* tikslines darbo grupes; surinkti ir viešai pateikti mokslinius dokumentus bei prisidėti prie informacinės veiklos skatinimo;
- iii) sukurti organizacinę ir techninę bazę, kuri būtų pajėgi teikti informaciją apie panašias ar papildomas programas, arba valstybių narių vykdomą veiklą;

iv) konsultuojantis ir bendradarbiaujant su valstybių narių kompetentingomis įstaigomis bei organizacijomis, sukurti 5 straipsnyje nurodytą tinklą ir koordinuoti jo veiklą;

v) palengvinti pasikeitimą informacija tarp sprendimų priėmėjų, tyrinėtojų, ekspertų ir visų dalyvaujančiųjų sprendžiant su narkotikais susijusius klausimus iš vyriausybinių ir nevyriausybinių organizacijų;

b) Duomenų palyginimo metodų pagerinimas

i) pagerinti informacijos palyginamumą, objektyvumą ir patikimumą Europos lygiu, sukuriant neprivalomo pobūdžio rodiklius bei bendruosius kriterijus, kurių laikymąsi galėtų rekomenduoti Centras taip padidindamas valstybių narių ir Bendrijos taikomų matavimo metodų suvienodinimą; visų pirma Centras kuria priemones, kurios padėtų valstybėms narėms ir Europos Komisijai kontroliuoti bei vertinti atitinkamai jų nacionalines ir Sąjungos politikos sritis;

ii) palengvinti pasikeitimą informacija bei jos sisteminimą kokybine ir kiekybine prasme (duomenų bazės);

c) Informacijos platinimas

i) pasirūpinti, kad Centro parengta informacija būtų prieinama Bendrijai, valstybėms narėms ir kompetentingoms organizacijoms;

ii) plačiai išplatinti informaciją apie kiekvienoje valstybėje narėje atliktus darbus ir pačios Bendrijos vykdomą veiklą, ir atitinkamai atvejais apie trečiųjų šalių bei tarptautinių organizacijų vykdomą veiklą;

iii) užtikrinti platų patikimos nekonfidencialios informacijos platinimą; surinktų duomenų pagrindu paskelbti metinę ataskaitą apie narkotikų problemas, įskaitant duomenis apie atsirandančias tendencijas;

d) Bendradarbiavimas su Europos ir tarptautinėmis institucijomis bei organizacijomis, taip pat su trečiosiomis šalimis

i) padėti gerinti nacionalinių ir Bendrijos veiksmų tarpusavio koordinavimą vykdomos veiklos srityse;

- ii) neprieštaraujant valstybių narių įsipareigojimams dėl informacijos teikimo pagal Jungtinių Tautų konvencijas dėl narkotikų, skatinti, kad informacija apie narkotikus ir narkomaniją, surinkta valstybėse narėse ar atsirandanti iš Bendrijos, būtų įtraukta į tarptautines stebėsenos ir narkotikų kontrolės programas, o ypač į JT ir jos specializuotų atstovybių parengtas programas;
- iii) aktyviai bendradarbiauti su Europolu siekiant kuo veikmingiau stebėti narkotikų problemą;
- iv) glaudžiai bendradarbiauti su 20 straipsnyje nurodytomis organizacijomis ir įstaigomis;
- v) Komisijos prašymu ir 9 straipsnyje nurodytai valdybai pritarant tam tikroms trečiosioms šalims, tokioms kaip šalims kandidatėms arba Vakarų Balkanų šalims, perduoti savo pažangiąją patirtį ir padėti kurti bei tvirtinti struktūrinius saitų su 5 straipsnyje nurodytu tinklu, steigti ir stiprinti nacionalinius centrus, nurodytus tame straipsnyje;

e) Pareiga informuoti

Centras iš esmės įpareigotas informuoti kompetentingas valstybių narių institucijas, jei jis pastebi pasikeitimus ir besikeičiančias tendencijas.

3 straipsnis

Prioritetinės veiklos sritys

Centro tikslas ir uždaviniai, nurodyti 1 ir 2 straipsniuose, įgyvendinami laikantis I priede nurodytos pirmenybės tvarkos.

4 straipsnis

Darbo metodas

1. Centras savo uždavinius vykdo laipsniškai, pagal tikslus, nustatytus trimetėje ir metinėje darbo programose, nurodytose 9 straipsnio 4 dalyje ir 5 straipsnyje, tinkamai atsižvelgiant į turimus išteklius.

2. Vykdydamas savo veiklą ir siekdamas išvengti dubliavimo, Centras atsižvelgia į jau vykdomą veiklą ar veiklą, kurią vykdytos kitos esamos bei būsimos institucijos ir agentūros, o ypač Europolas, bei siekia didinti šių darbų vertę.

5 straipsnis

Europos narkotikų ir narkomanijos informacinis tinklas (Reitox)

1. Centras savo žinioje turi Europos narkotikų ir narkomanijos informacinį tinklą (Reitox). Tinklą sudaro centrai (po vieną) kiekvienoje valstybėje narėje ir kiekvienoje šalyje, sudariusioje susitarimą pagal 21 straipsnį, ir Komisijos centras. Nurodyti nacionalinius centrus – išimtinė atitinkamos šalies atsakomybė.

2. Nacionaliniai centrai yra sąsaja tarp dalyvaujančių šalių ir Centro. Jie padeda nustatyti pagrindinius rodiklius ir duomenis, įskaitant jų įgyvendinimo gaires, siekiant surinkti patikimą ir palyginamą informaciją Europos Sąjungos lygiu. Jie nacionaliniu lygiu, sutelkdami skirtingų sektorių – sveikatos apsaugos, teisingumo, teisėsaugos – patirtį ir bendradarbiaudami su ekspertais bei narkotikų problemas nagrinėjančiomis nacionalinėmis organizacijomis, objektyviai renka ir analizuoja visą su narkotikais ir narkomanija, taip pat su taikoma politika ir priemonėmis susijusią informaciją. Visų pirma jie pateikia duomenis apie Centro nurodytus penkis epidemiologinius rodiklius.

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad jos atstovas Reitox tinkle teiktų informaciją, nurodytą Sprendimo 2005/387/TVR 4 straipsnio 1 dalyje.

Nacionaliniai centrai taip pat gali Centrai teikti informaciją apie naujas egzistuojančių psichoaktyvių medžiagų ir (arba) psichoaktyvių medžiagų naujų derinių vartojimo tendencijas, keliančias galimą riziką visuomenės sveikatai, bei informaciją apie galimas su visuomenės sveikata susijusias priemones.

3. Nacionalinės valdžios institucijos užtikrina, kad jų centrai rinktų ir analizuotų duomenis nacionaliniu lygiu, remdamiesi Centro priimtomis gairėmis.

4. Konkretūs nacionaliniams centrums paskirti uždaviniai centrums pateikiami Centro trejų metų programoje, nurodytoje 9 straipsnio 4 dalyje.

5. Centras, visiškai atsižvelgdamas į nacionalinių centrų viršenybę ir glaudžiai bendradarbiaudamas su jais, gali atlikti papildomą tyrimą ir pasinaudoti informacijos šaltiniais narkotikų ir narkomanijos srityje.

6 straipsnis

Duomenų apsauga ir konfidencialumas

1. Informacija apie narkotikus ir narkomaniją, kuri yra teikiama Centro arba Centrai, gali būti skelbiama tik laikantis Bendrijos ir nacionalinių informacijos konfidencialumo bei platinimo taisyklių. Asmens duomenys negali būti skelbiami ar pateikiami viešai.

Valstybės narės ir nacionaliniai centrai neįpareigoti suteikti informaciją, kuri pagal nacionalinę teisę laikoma konfidencialia.

2. Centrai taikomas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001.

7 straipsnis

Galimybė susipažinti su dokumentais

1. Reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 taikomas Centro turimiems dokumentams.

2. 9 straipsnyje nurodyta valdyba priima Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 įgyvendinimo priemones.

3. Dėl pagal Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 8 straipsnį Centro priimtų sprendimų gali būti pateiktas skundas ombudsmenui arba iškelta byla Europos Bendrijų Teisingumo Teisme laikantis atitinkamai Sutarties 195 ir 230 straipsniuose nustatytų sąlygų.

8 straipsnis

Juridinis statusas ir buveinė

1. Centras yra juridinis asmuo. Kiekvienoje valstybėje narėje jis naudojasi plačiausiu teisnumu, suteikiamu juridiniams asmenims pagal jų įstatymus. Konkrečiai jis gali įsigyti kilnojamąjį ir nekilnojamąjį turtą bei juo disponuoti ir būti šalimi teismo procese.

2. Centro būstinė yra Lisabonoje.

9 straipsnis

Valdyba

1. Centras turi valdybą, į kurios sudėtį įeina po vieną kiekvienos valstybės narės atstovą, du Komisijos atstovai, du nepriklausomi ekspertai, kurie kompetentingi narkotikų srityje, ir yra paskirti Europos Parlamento taip pat po vieną kiekvienos šalies, sudariusios susitarimą pagal 21 straipsnį, atstovą.

Kiekvienas valdybos narys turi po vieną balsą, išskyrus šalių, sudariusių susitarimus pagal 21 straipsnį, atstovus, kurie neturi teisės balsuoti.

Valdybos sprendimai priimami dviejų trečdalių narių, turinčių balsavimo teisę, balsų dauguma, išskyrus šio straipsnio 6 dalyje ir 20 straipsnyje nurodytus atvejus.

Valdybos narius gali pavaduoti arba jiems padėti pakaitiniai nariai. Kai tikrasis narys, turintis balsavimo teisę, nedalyvauja, pakaitinis narys gali pasinaudoti šia teise.

Valdyba gali pakviesti dalyvauti stebėtojų teisėmis be balso teisės tarptautinių organizacijų, su kuriomis Centras bendradarbiauja pagal 20 straipsnį, atstovus.

2. Valdybos pirmininką ir jo pavaduotoją iš jos narių renka jos nariai trejiems metams. Jie gali būti perrinkti dar vienai kadencijai.

Pirmininkas ir jo pavaduotojas turi teisę dalyvauti balsavime.

Valdyba pati nustato savo darbo tvarkos taisykles.

3. Valdybos susirinkimus sušaukia jos pirmininkas. Eilinį susirinkimą ji surengia ne rečiau kaip kartą per metus. Centro direktorius, nurodytas 11 straipsnyje, dalyvauja valdybos susirinkimuose be teisės balsuoti ir pagal 11 straipsnio 3 dalį rūpinasi valdybos sekretoriatu.

4. Valdyba priima trejų metų darbo programą Direktorius pateikto projekto pagrindu, pasikonsultavusi su 13 straipsnyje nurodytu moksliniu komitetu ir gavusi Komisijos nuomonę, ir persiunčia ją Europos Parlamentui, Tarybai ir Komisijai.

5. Pagal trejų metų darbo programą valdyba kiekvienais metais priima Centro metinę darbų programą pagal Direktorius pateiktą projektą, pasikonsultavusi su moksliniu komitetu ir gavusi Komisijos nuomonę. Darbo programa nusiunčiama Europos Parlamentui, Tarybai ir Komisijai. Ji per metus gali būti tikslinama laikantis tos pačios procedūros.

6. Kai Komisija pareiškia nesutinkanti su trejų metų arba metine darbo programa, šias programas valdyba priima trijų ketvirtadalių narių, turinčių balsavimo teisę, balsų dauguma.

7. Valdyba tvirtina metinį pranešimą apie Centro veiklą ir iki birželio 15 d. nusiunčia jį Europos Parlamentui, Tarybai, Komisijai, Audito Rūmams ir valstybės narėms.

8. Centras kasmet perduoda biudžeto valdymo institucijai visą informaciją, susijusią su vertinimo procedūrų rezultatais.

10 straipsnis

Vykdomasis komitetas

1. Valdybai padeda vykdomasis komitetas. Vykdomąjį komitetą sudaro valdybos pirmininkas ir jo pavaduotojas, du kiti valdybos nariai, atstovaujantys valstybėms narėms ir paskirti valdybos, bei du Komisijos atstovai. Direktorius dalyvauja vykdomojo komiteto komiteto susirinkimuose.

2. Vykdomasis komitetas renkasi mažiausiai du kartus per metus ir tuomet, kai būtina parengti valdybos sprendimus bei padėti direktoriui ir jį konsultuoti. Valdybos vardu komitetas priima sprendimus tais klausimais, kurie numatyti finansinėse taisyklėse, priimtose pagal 15 straipsnio 10 dalį, ir kurių pagal šį reglamentą nepriima išimtinai valdyba. Sprendimai priimami bendru sutarimu.

11 straipsnis

Direktorius

1. Centrai vadovauja direktorius, kurį skiria valdyba Komisijos teikimu, penkerių metų kadencijai, kuri gali būti atnaujinama.

2. Direktorius postui užimti vadybos atrinktas kandidatas, skiriant jį pirmajai (iš daugiausia dviejų) kadencijai, nedelsiant pakviečiamas padaryti pareiškimą Europos Parlamentui ir atsakyti į šios institucijos narių užduotus klausimus.

3. Direktorius atsako už:

- a) Centro valdybos priimtų programų rengimą ir sprendimų įgyvendinimą,
- b) kasdieninį administravimą,
- c) Centro darbo programų rengimą,
- d) Centro pajamų ir išlaidų sąmatos projekto parengimą ir biudžeto vykdymą,
- e) šiame reglamente numatytų ataskaitų rengimą ir paskelbimą,
- f) visų su personalu susijusių reikalų tvarkymą ir visų pirma naudojimąsi galiomis, kurias suteikė darbuotojus skiriančioji organizacija,
- g) Centro organizacinės struktūros nustatymą ir jos pateikimą valdybai tvirtinti,

h) 1 ir 2 straipsniuose nurodytų užduočių atlikimą,

i) reguliarių Centro darbo vertinimą.

4. Direktorius už savo veiklą atskaitingas valdybai ir dalyvauja jos susirinkimuose.

5. Direktorius yra Centro teisinis atstovas.

12 straipsnis

Direktoriaus ir valdybos pirmininko iš klausymas Europos Parlamente

Kasmet direktorius Europos Parlamentui pateikia bendrąją Centro veiklos ataskaitą. Europos Parlamentas taip pat gali direktorių ir valdybos pirmininką pakviesti ir išklausti bet koku su Centro veikla susijusiu klausimu.

13 straipsnis

Mokslinis komitetas

1. Valdybai ir direktoriui padeda mokslinis komitetas, kuris šiame reglamente numatytais atvejais paskelbia savo nuomonę visais su centro veikla susijusiais moksliniais klausimais, kuriuos valdyba ar direktorius pateikia moksliniam komitetui.

Mokslinio komiteto nuomonės skelbiamos viešai.

2. Mokslinį komitetą sudaro daugiausia penkiolika gerai žinomų mokslininkų, paskirtų valdybos atsižvelgiant į jų mokslinę kompetenciją ir nepriklausomumą po to, kai Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje paskelbiamas kvietimas teikti paraiškas. Atrankos procedūra užtikrinama, kad specifinės mokslinio komiteto narių kompetencijos sritys aprėptų visas svarbiausias su narkotikų ir narkomanijos problemomis susijusias sritis.

Mokslinio komiteto nariai yra skiriami kaip individualūs asmenys ir teikia savo nuomos visišškai nepriklausomai nuo valstybių narių ir Bendrijos institucijų.

Prieš pateikdamas bet kokią galutinę nuomonę, mokslinis komitetas atsižvelgia į įvairias nacionalinių ekspertų nuomonėse išreikštas pozicijas, jei tokios yra.

Siekiant įgyvendinti Sprendimą 2005/387/TVR mokslinis komitetas gali būti išplėstas vadovaujantis to sprendimo 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

3. Mokslinio komiteto nariai dirba trejų metų kadenciją, kuri gali būti atnaujinta.

4. Mokslinis komitetas išsirenka pirmininką trejų metų kadencijai. Pirmininkas mokslinį komitetą šaukia ne rečiau kaip vieną kartą per metus.

14 straipsnis

Biudžeto sudarymas

1. Kiekvieniems finansiniams metams, kurie sutampa su kalendoriniais metais, parengiama Centro pajamų ir išlaidų sąmata, kuri įtraukiama į Centro biudžetą.

2. Biudžete turi būti išlaikyta pajamų ir išlaidų pusiausvyra.

3. Neribojant kitų išteklių, Centro pajamas sudaro Bendrijos subsidija, bendrajame Europos Bendrijų biudžete įrašoma po atskira paantrašte (Komisijos skirsnyje), pajamos, gautos už suteiktas paslaugas, ir 20 ir 21 straipsniuose atitinkamai nurodytų organizacijų ir organų bei trečiųjų šalių bet kokie piniginiai įnašai.

4. Centro išlaidas sudaro:

a) darbo užmokestis personalui, administracinės ir infrastruktūros išlaidos ir veiklos sąnaudos;

b) išlaidos, remiančios Reitox centrus.

5. Kiekvienais metais valdyba pagal direktoriaus parengtą projektą sudaro kitų finansinių metų Centro pajamų ir išlaidų sąmatą. Šią sąmatą, į kurią įeina ir personalo planas, valdyba pateikia Komisijai iki kovo 31 dienos kartu su Centro darbo programa. Komisija pateikia šią sąmatą Europos Parlamentui ir Tarybai (toliau – biudžeto valdymo institucija) kartu su preliminarium Europos Sąjungos bendrojo biudžeto projektu.

6. Sąmatos pagrindu Komisija įtraukia į preliminarų Europos Sąjungos bendrojo biudžeto projektą personalo planui būtinas numatomas sumas ir atitinkamą subsidijos dydį, kuris turi būti įrašytas į bendrąjį biudžetą, kurį Komisija pagal Sutarties 272 straipsnį pateikia biudžeto valdymo institucijai.

7. Biudžeto valdymo institucija patvirtina asignavimus Centro subsidijai ir tvirtina Centro personalo planą.

8. Centro biudžetą priima valdyba. Jis tampa galutiniu po pasakutinio Europos Sąjungos bendrojo biudžeto tvirtinimo. Tam tikrais atvejais jis atitinkamai tikslinamas.

9. Valdyba kuo greičiau praneša biudžeto valdymo institucijai apie ketinimą įgyvendinti bet koki projektą, kuris gali turėti didelės įtakos biudžeto finansavimui, ypač apie bet kokius projektus, susijusius su nuosavybe, pavyzdžiui, pastatų nuoma arba pirkimu. Ji apie tai praneša Komisijai.

Jei biudžeto valdymo institucijos padalinys pranešė, kad norėtų pareikšti savo nuomonę, jis pateikia šią nuomonę valdybai. ne vėliau kaip per šešias savaites nuo projekto paskelbimo dienos.

15 straipsnis

Biudžeto vykdymas

1. Direktorius vykdo Centro biudžetą.

2. Iki kovo 1 d. po kiekvienų finansinių metų už apskaitą atsakingas Centro pareigūnas nusiunčia Komisijos apskaitos pareigūnui išankstines ataskaitas kartu su šių finansinių metų biudžeto ir finansų valdymo ataskaita. Už apskaitą atsakingas Komisijos pareigūnas konsoliduoja institucijų ir decentralizuotų įstaigų išankstines ataskaitas pagal 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento ⁽¹⁾ (toliau – finansinis reglamentas) 128 straipsnį.

3. Pasibaigus finansiniams metams ir iki kovo 31 d. už apskaitą atsakingas Komisijos pareigūnas laikinąsias Centro finansines ataskaitas kartu su tų finansinių metų biudžeto ir finansų valdymo ataskaita pateikia Audito Rūmams. Minėtų finansinių metų biudžeto ir finansų valdymo ataskaita taip pat siunčiama Europos Parlamentui ir Tarybai.

4. Gavęs Audito Rūmų pastabas dėl Centro išankstinių ataskaitų, pagal bendrojo finansinio reglamento 129 straipsnį direktorius savo atsakomybe parengia Centro galutines ataskaitas ir nusiunčia jas valdybai, kad ši pateiktų nuomonę.

5. Valdyba pateikia nuomonę apie galutines Centro finansines ataskaitas.

6. Pasibaigus finansiniams metams ir iki liepos 1 d. direktorius galutines Centro finansines ataskaitas kartu su valdybos nuomone siunčia Europos Parlamentui, Tarybai, Komisijai ir Audito Rūmams.

Galutinės ataskaitos skelbiamos.

7. Iki rugsėjo 30 d. direktorius nusiunčia Audito Rūmams atsakymą dėl pateiktų pastabų. Jis taip pat siunčia šį atsakymą valdybai.

⁽¹⁾ OL L 248, 2002 9 16, p. 1.

8. Direktorius Europos Parlamento prašymu pateikia jam visą informaciją, reikalingą sklandžiai atitinkamų finansinių metų biudžeto įvykdymo patvirtinimo procedūros taikymui, kaip nustatyta bendrojo finansinio reglamento 146 straipsnio 3 dalyje.

9. Remdamasis kvalifikuota balsų dauguma priimta Tarybos rekomendacija, Europos Parlamentas iki N + 2 metų balandžio 30 d. patvirtina, kad direktorius N metų biudžetą įvykdė.

10. Centrai taikomas finansines taisykles priima valdyba, prieš tai pasikonsultavusi su Komisija. Šios taisyklės negali prieštarauti Komisijos reglamentui (EB, Euratomas) Nr. 2343/2002 ⁽¹⁾ dėl finansinio pagrindų reglamento, skirto įstaigoms, minėtoms Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 185 straipsnyje, išskyrus kai to konkrečiai reikia Centro veiklai ir gavus išankstinę Komisijos sutikimą.

16 straipsnis

Kova su sukčiavimu

1. Siekiant kovoti su sukčiavimu, korupcija ir bet kuria kita neteisėta veikla, įtakančia Bendrijos finansiniu interesu, Reglamentas (EB) Nr. 1073/1999 nuostatos Centrai taikomos be apribojimų.

2. Sprendimuose dėl finansavimo ir įgyvendinimo susitarimų bei su jais susijusių priemonių aiškiai teigiama, kad Audito Rūmai ir OLAF, jei būtina, gali atlikti Centro finansavimo gavėjų patikrinimus vietoje.

17 straipsnis

Privilegijos ir imunitetai

Centrai yra taikomas Protokolas dėl Europos Bendrijų privilegijų ir imunitetų.

18 straipsnis

Tarnybos nuostatai

Centro personalui yra taikomi Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatai ir kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygos ir bendrai Bendrijos institucijų priimtos taisyklės dėl šių tarnybos nuostatų ir įdarbinimo sąlygų taikymo.

Personalo iš trečiųjų šalių įdarbinimas sudarius susitarimus, nurodytus 21 straipsnyje, bet koku atveju turi atitikti Pareigūnų tarnybos nuostatus ir įdarbinimo sąlygas, nurodytus šio straipsnio 1 dalyje.

Centras savo darbuotojų atžvilgiu turi galias, kurios yra suteikiamos darbuotojus skiriančiai organizacijai.

Valdyba, suderinusi su Komisija, priima atitinkamas įgyvendinimo taisykles, laikydamosi Pareigūnų tarnybos nuostatų ir įdarbinimo sąlygų, nurodytų 1 dalyje, 110 straipsnio.

Valdyba gali priimti nuostatas, leidžiančias Centre įdarbinti kitų valstybių narių deleguotus nacionalinius ekspertus.

19 straipsnis

Atsakomybė

1. Centro sutartinę atsakomybę reglamentuoja atitinkamai sutarčiai taikoma teisė. Teisingumo Teismas turi teisę spręsti ginčus pagal Centro sudarytoje sutartyje nurodytą arbitražinę išlygą.

2. Deliktinės atsakomybės atveju, Centras pagal bendrus valstybių narių įstatymams būdingus principus atlygina bet kokią žalą, kurią, eidami savo pareigas, padaro Centras arba jo darbuotojai. Teisingumo Teismas turi teisę spręsti ginčus, susijusius su tokios žalos kompensavimu.

3. Centro darbuotojų asmeninę atsakomybę Centrai reglamentuoja nuostatos, taikomos Centro personalui.

20 straipsnis

Bendradarbiavimas su kitomis organizacijomis ir įstaigomis

Neribojant ryšių, kuriuos Komisija gali palaikyti pagal Sutarties 302 straipsnį, Centras aktyviai siekia bendradarbiauti su tarptautinėmis organizacijomis bei kitomis, ypač Europos, vyriausybėmis ir nevyriausybėmis įstaigomis, veikiančiomis narkotikų srityje.

Šis bendradarbiavimas turėtų būti pagrįstas darbo susitarimais, sudarytais su pirmoje pastraipoje nurodytomis organizacijomis ir įstaigomis. Šiuos susitarimus pagal direktoriaus pateiktą projektą ir Komisijai pateikus nuomonę priima valdyba. Kai Komisija pareiškia nesutinkanti su šiais susitarimais, valdyba juos priima trijų ketvirtadalių narių, turinčių balsavimo teisę, balsų dauguma.

⁽¹⁾ OL L 357, 2002 12 31, p. 72.

21 straipsnis

Trečiųjų šalių dalyvavimas

Centro veikloje gali dalyvauti ir trečiosios šalys, kurias su Bendrija ir jos valstybėmis narėmis sieja bendri interesai siekiant Centro tikslų ir atliekant jo darbą. Šis bendradarbiavimas grindžiamas šių šalių ir Bendrijos susitarimais, sudaromais pagal Sutarties 300 straipsnį.

22 straipsnis

Teisingumo Teismo jurisdikcija

Teisingumo Teismas turi jurisdikciją nagrinėti ieškinius, pateiktus prieš Centrą pagal Sutarties 230 straipsnį.

23 straipsnis

Vertinimo ataskaita

Komisija Centro išorės vertinimą inicijuoja kas šešerius metus, kai užbaigiamos dvi trejų metų Centro darbo programos. Šis vertinimas taip pat turėtų aprėpti Reitox sistemą. Komisija Europos Parlamentui, Tarybai ir valdybai pateikia vertinimo ataskaitą.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BORRELL FONTELLES

Prireikus Komisija Sutarties 251 straipsnyje nustatyta tvarka pateikia pasiūlymą peržiūrėti šio reglamento nuostatas, atsižvelgiant į pokyčius, susijusius su reguliuojančiomis agentūromis.

24 straipsnis

Panaikinimas

Reglamentas (EEB) Nr. 302/93 panaikinamas.

Nuorodos į panaikintą reglamentą laikomos nuorodomis į šį reglamentą ir skaitomos pagal III priede pateikiamą atitikmenų lentelę.

25 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jo paskelbimo Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje dienos.

Tarybos vardu
Pirmininkas
M. PEKKARINEN

I PRIEDAS

- A. Centro veikla vykdoma deramai atsižvelgiant į Bendrijos ir jos valstybių narių galias narkotikų srityje, kurios yra apibrėžtos Sutartyje. Ji aprėpia įvairius narkotikų ir narkomanijos reiškinių aspektus ir taikomas priemones. Centras veikia pagal Europos Sąjungos priimtas su narkotikais susijusias strategijas ir veiksmų planus.

Centro prioritetinės sritys yra šios:

- 1) stebėti narkotikų problemą, visų pirma pasitelkiant epidemiologinius ar kitus rodiklius, ir stebėti atsirandančias tendencijas, visų pirma kombinuoto narkotikų vartojimo tendencijas;
 - 2) stebėti priemones, taikomas su narkotikais susijusioms problemoms; teikti informaciją apie valstybių narių geriausią praktiką ir palengvinti jų keitimąsi šia praktika;
 - 3) vertinti naujų psichoaktyvių medžiagų riziką ir turėti greito informavimo apie jų vartojimą bei apie naujus egzistuojančių psichoaktyvių medžiagų vartojimo būdus sistemą;
 - 4) kurti tam skirtas priemones padėti valstybėms narėms ir Komisijai stebėti bei vertinti atitinkamai jų nacionalines ir Europos Sąjungos politikos kryptis.
- B. Komisija pateikia Centrai informaciją ir statistinius duomenis, kuriais ji disponuoja pagal savo galias, o Centras ją išplatina.
-

*II PRIEDAS***PANAIKINTAS REGLAMENTAS IR JO VĖLESNI PAKEITIMAI**

Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 302/93

OL L 36, 1993 2 12, p. 1.

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 3294/94

OL L 341, 1994 12 30, p. 7.

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2220/2000

OL L 253, 2000 10 7, p. 1.

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1651/2003

OL L 245, 2003 9 29, p. 30.

III PRIEDAS

ATITIKMENŲ LENTELĖ

Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 302/93	Šis reglamentas
1 straipsnis	1 straipsnis
—	1 straipsnio 3 dalies antras ir trečias sakiniai
2 straipsnio A punkto įvadinis sakiny	2 straipsnio a punkto įvadinis sakiny
2 straipsnio A punkto 1 papunktis	2 straipsnio a punkto i papunkčio pirmas sakiny
—	2 straipsnio a punkto i papunkčio antras ir trečias sakiniai
2 straipsnio A punkto 2–5 papunkčiai	2 straipsnio a punkto ii–v papunkčiai
2 straipsnio B punkto įvadinis sakiny	2 straipsnio b punkto įvadinis sakiny
2 straipsnio B punkto 6 papunkčio pirmas sakiny	2 straipsnio b punkto i papunkčio pirmas sakiny
—	2 straipsnio b punkto i papunkčio antras sakiny
2 straipsnio B punkto 7 papunktis	2 straipsnio b punkto ii papunktis
2 straipsnio C punkto įvadinis sakiny	2 straipsnio c punkto įvadinis sakiny
2 straipsnio C punkto 8–10 papunkčiai	2 straipsnio c punkto i–iii papunkčiai
2 straipsnio D punkto įvadinis sakiny	2 straipsnio d punkto įvadinis sakiny
2 straipsnio D punkto 11–13 papunkčiai	2 straipsnio d punkto i, ii ir iv papunkčiai
—	2 straipsnio d punkto iii ir v papunkčiai
—	2 straipsnio e punktas
3 straipsnis	4 straipsnis
4 straipsnis	3 straipsnis
5 straipsnio 1 dalis	5 straipsnio 1 dalis
—	5 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys
5 straipsnio 4 dalis	5 straipsnio 5 dalis
6 straipsnio 2 ir 3 dalys	6 straipsnio 1 dalis
—	6 straipsnio 2 dalis
6a straipsnis	7 straipsnis
7 straipsnis	8 straipsnis
—	8 straipsnio pavadinimas
—	8 straipsnio 2 dalis
8 straipsnio 1 dalis	9 straipsnio 1 dalies pirma, ketvirta ir penkta pastraipos
8 straipsnio 2 dalis	9 straipsnio 1 dalies antra ir trečia pastraipos; 9 straipsnio 2 dalis; 9 straipsnio 3 dalies antras sakiny
—	9 straipsnio 3 dalies pirmas ir trečias sakiniai
8 straipsnio 3 dalis	9 straipsnio 4 dalis
8 straipsnio 4 dalis	9 straipsnio 5 dalies pirmas ir trečias sakiniai
—	9 straipsnio 5 dalies antras sakiny
—	9 straipsnio 6 dalis
8 straipsnio 5 ir 6 dalys	9 straipsnio 7 ir 8 dalys
—	10 straipsnis
9 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	11 straipsnio 1 dalis

Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 302/93	Šis reglamentas
—	11 straipsnio 2 dalis
9 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	11 straipsnio 3 dalis
9 straipsnio 1 dalies antros pastraipos pirma–šešta įtraukos	11 straipsnio 3 dalies a–f punktai, pirmas sakiny
—	11 straipsnio 3 dalies f punkto antras sakiny
—	11 straipsnio 3 dalies g punktas
9 straipsnio 1 dalies antros pastraipos septinta įtrauka	11 straipsnio 3 dalies h punktas
—	11 straipsnio 3 dalies i punktas
9 straipsnio 2 ir 3 dalys	11 straipsnio 4 ir 5 dalys
—	12 straipsnis
10 straipsnio 1 dalis	13 straipsnio 1 dalis
10 straipsnio 2 dalis	13 straipsnio 2 dalies pirma, antra ir ketvirta pastraipos
—	13 straipsnio 2 dalies antra ir trečia pastraipos
10 straipsnio 3, 4 ir 5 dalys	13 straipsnio 3 ir 4 dalys
11 straipsnio 1–6 dalys	14 straipsnio 1–5 dalys
11 straipsnio 7–10 dalys	14 straipsnio 6–9 dalys
11a straipsnio 1–5 dalys	15 straipsnio 1–5 dalys
11a straipsnio 6 ir 7 dalys	15 straipsnio 6 dalis
11a straipsnio 8–11 dalys	15 straipsnio 7–10 dalys
—	16 straipsnis
12 straipsnis	20 straipsnis
—	20 straipsnio antra pastraipa
13 straipsnio 1 dalis	21 straipsnis
13 straipsnio 2 dalis	—
14 straipsnis	17 straipsnis
15 straipsnis	18 straipsnio pirma, trečia ir ketvirta pastraipos
—	18 straipsnio ketvirta ir penkta pastraipos
16 straipsnis	19 straipsnis
17 straipsnis	22 straipsnis
18 straipsnis	23 straipsnio pirmos pastraipos antras sakiny
—	23 straipsnio pirma pastraipa
—	23 straipsnio antra pastraipa
—	24 straipsnis
19 straipsnis	25 straipsnis
Priedo A dalies pirma pastraipa	I priedo A dalies pirmos pastraipos pirmas sakiny
—	I priedo A dalies pirmos pastraipos antras ir trečias sakiniai
—	I priedo A dalies antros pastraipos 1–4 punktai
Priedo A dalies 1–5 punktai	—
Priedo B dalis	I priedo B dalis
Priedo C dalis	—
—	II priedas
—	III priedas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2006/113/EB

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl vandenų, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, kokybės

(kodifikuota redakcija)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 175 straipsnio 1 dalį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę,

pasikonsultavę su Regionų komitetu,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽¹⁾,

kadangi:

(1) 1979 m. spalio 30 d. Tarybos direktyva 79/923/EEB dėl vandenų, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, kokybės ⁽²⁾ buvo iš esmės keičiama ⁽³⁾. Siekiant aiškumo ir racionalumo minėta direktyva turėtų būti kodifikuota.

(2) Aplinkos apsauga ir jos kokybės gerinimas skatina priimti konkrečias priemones, reikalingas apsaugoti vandenį nuo taršos, įskaitant vandenį, kuriuose veisiasi vėžiagyviai.

(3) Būtina apsaugoti tam tikras vėžiagyvių populiacijas nuo įvairių žalingų padarinių, atsirandančių dėl į jūrą išliejamų taršų sukeliančių medžiagų.

(4) 2002 m. liepos 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendime Nr. 1600/2002/EB, nustatančiame šeštąją Bendrijos aplinkosaugos veiksmų programą ⁽⁴⁾, numatyta, kad kokybės tikslų turi būti siekiama kartu nustatant įvairius reikalavimus, kuriuos turi atitikti aplinka, *inter alia*, nustatant parametrus vandenims, įskaitant tuos, kuriuose veisiasi vėžiagyviai.

(5) Įvairiose valstybėse narėse galiojančių nuostatų dėl vandenų, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, kokybės reikalavimų skirtumų gali susidaryti skirtingos konkurencijos sąlygos ir tokiu būdu turėti tiesioginę įtaką vidaus rinkos funkcionavimui.

(6) Direktyvos tikslams įgyvendinti valstybės narės turi priskirti vandenį, kuriems taikys šią direktyvą ir nustatyti tam tikrus parametrus atitinkančias ribines vertes. Taip priskirti vandenys šias vertes turės atitikti šešerius metus nuo priskyrimo pradžios.

(7) Tikrinant vandenų, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, kokybę turės būti imamas mažiausias mėginių kiekis ir atliekami I priede nurodytų parametrų matavimai. Tokių mėginių ėmimas gali būti sumažintas arba sustabdomas atsižvelgiant į matavimų duomenis.

(8) Tam tikrų gamtinių sąlygų valstybės narės negali kontroliuoti, ir todėl yra būtina numatyti galimybę tam tikrais atvejais nukrypti nuo šios direktyvos.

(9) Technikos ir mokslo pažanga gali paskatinti daryti skubias kai kurių I priede nustatytų reikalavimų pataisas. Kad būtų palengvintas šiam tikslui reikalingų tokių priemonių įdiegimas, turėtų būti nustatyta tvarka, sukurianti glaudų bendradarbiavimą tarp valstybių narių ir Komisijos. Toks bendradarbiavimas turėtų vykti Derinimo su technikos ir mokslo pažanga komitete, įsteigto pagal 2006 m. rugsėjo 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/44/EB dėl gėlojo vandens, kuriam reikalinga apsauga arba kurį reikia gerinti, kad jame galėtų gyventi žuvis, kokybės ⁽⁵⁾ 13 straipsnio 1 dalį.

(10) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių išipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, numatytais II priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Ši direktyva reglamentuoja vandens, kuriame veisiasi vėžiagyviai, kokybę, ir ji yra taikoma tiems pakrančių ir sūriams vandenims, kuriuos valstybės narės priskiria vandenims, kuriems reikalinga apsauga arba kokybės pagerinimas, kad būtų palaikoma vėžiagyvių (dvigeldžių ir pilvakojų moliuskų) gyvybė ir prieauglis, ir tokiu būdu būtų prisidedama prie žmogaus tiesiogiai valgomų iš vėžiagyvių pagamintų produktų aukštos kokybės.

(1) 2006 m. spalio 12 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2006 m. lapkričio 30 d. Tarybos sprendimas.

(2) OL L 281, 1979 11 10, p. 47. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB (OL L 377, 1991 12 31, p. 48).

(3) Žr. II priedo A dalį.

(4) OL L 242, 2002 9 10, p. 1.

(5) OL L 264, 2006 9 25, p. 20.

2 straipsnis

Vandenims, kuriuos priskiria valstybės narės, taikytini parametrai yra išvardyti I priede.

3 straipsnis

1. Valstybės narės nustato priskirtiesiems vandenims taikomas I priedo G arba I skiltyje išvardytų parametrų vertes. Šios vertės atitinka abiejose skiltyse pateiktas pastabas.

2. Valstybės narės nenustato mažesnių verčių nei pateikta I priedo I skiltyje ir stengiasi laikytis G skiltyje nurodytų verčių, atsižvelgdamos į 8 straipsnyje išdėstytus principus.

3. Išleidžiant nuotekas, turinčias „organinių halogenintų medžiagų“ ir „metalų“ grupėms priklausančių medžiagų, nuotekų išleidimo normos, valstybių narių nustatytos pagal 2006 m. vasario 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/11/EB dėl tam tikrų į Bendrijos vandenį išleidžiamų pavojingų medžiagų sukeltos taršos ⁽¹⁾, turi būti taikomos tuo pačiu metu kaip ir kokybės tikslai ir kiti iš šios direktyvos kylančios išipareigojimai, ypač susijusieji su mėginių ėmimu.

4 straipsnis

1. Valstybės narės priskiria vandenį, kuriuose gali gyventi ir veistis vėžiagyviai, ir gali vėliau priskirti kitus vandenį.

2. Valstybės narės gali iš naujo išnagrinėti tam tikrų vandenų priskyrimą, ypač dėl veiksnių, nenumatytų priskyrimo metu, atsižvelgdamos į 8 straipsnyje nurodytą principą.

5 straipsnis

Valstybės narės sudaro programas siekdamas mažinti taršą ir užtikrinti, jog priskirtieji vandenys pagal 4 straipsnį per šešerius metus nuo priskyrimo atitiktų tiek valstybių narių pagal 3 straipsnį nustatytas vertes, tiek I priedo G ir I skiltyse pateiktas pastabas.

6 straipsnis

1. Kad būtų įgyvendintas 5 straipsnis, priskirtieji vandenys laikomi atitinkančiais šios direktyvos nuostatas, jeigu tokių vandenų mėginiai, per 12 mėnesių paimti I priede nustatytais mažiausiais laiko intervalais ir toje pat mėginių ėmimo vietoje rodo, kad jie atitinka valstybių narių pagal 3 straipsnį nustatytas vertes ir I priedo G ir I skiltyse pateiktas pastabas, t. y.:

a) 100 % mėginių pagal parametrus, priklausančius „organinių halogenintų medžiagų“ ir „metalų“ grupėms;

b) 95 % mėginių pagal parametrus „druskingumas“ ir „ištirpęs deguonis“;

c) 75 % mėginių kitiems I priede išvardytiems parametrams.

Jeigu pagal 7 straipsnio 2 dalį mėginiai pagal visus I priede išvardytus parametrus, išskyrus parametrus, priklausančius „organinių halogenintų medžiagų“ ir „metalų“ grupėms, imami rečiau negu nurodyta I priede, visi mėginiai turi atitikti šios dalies pirmoje pastraipoje minėtas vertes ir pastabas.

2. Skaiciuojant 1 dalyje numatytus procentinius santykius, neatsižvelgiama į valstybių narių pagal 3 straipsnį nustatytų verčių arba I priedo G ir I skiltyse pateiktų pastabų neatitinkančius pavyzdžius, kai šie pavyzdžiai gauti dėl stichinių nelaimių.

7 straipsnis

1. Kompetentingos institucijos valstybėse narėse mėginius paima ne rečiau, kaip nustatyta I priede.

2. Jeigu kompetentinga institucija užregistruoja, kad priskirtų vandenų kokybė daug geresnė už tą, kuri būtų laikantis reikalavimų vertėms, nustatytoms pagal 3 straipsnyje numatytą tvarką, ir laikantis I priedo G ir I skiltyse pateiktų pastabų, mėginius galima paimti rečiau. Kai vanduo neteršiamas arba kai nėra pavojaus, kad vandenų kokybė galėtų blogėti, atitinkamos kompetentingos institucijos gali nuspręsti, jog mėginių imti nebūtina.

3. Jeigu imant mėginius nustatoma, kad nesilaikoma pagal 3 straipsnį nustatytos vertės arba I priedo G arba I skiltyse pateiktų pastabų, kompetentinga institucija nustato, ar tai atsitiktinis rezultatas, natūralus reiškinys ar tarša, ir patvirtina atitinkamas priemones.

4. Tikslią mėginių ėmimo vietą, artimiausią atstumą nuo šios vietos iki tos vietos, kur buvo išleisti teršalai, bei gylį, kuriame turi būti imami mėginiai, nustato kiekvienos valstybės narės kompetentinga institucija, ypač remdamasi vietos aplinkos sąlygomis.

5. Naudotini pamatiniai analizės metodai konkrečių parametrų vertėms apskaičiuoti yra pateikti I priede. Laboratorijos, taikančios kitus metodus, užtikrina, kad gautieji rezultatai bus lygiaverčiai arba panašūs į apibrėžtuosius I priede.

8 straipsnis

Priemonių, kurių imamasi pagal šią direktyvą, įgyvendinimas jokių būdu negali nei tiesiogiai, nei netiesiogiai tapti pakrančių ir sūrių vandenų padidėjusios taršos priežastimi.

⁽¹⁾ OL L 64, 2006 3 4, p. 52.

9 straipsnis

Valstybės narės priskirtiesiems vandenims bet kuriuo metu gali nustatyti griežtesnes reikalaujamas vertes už nustatytąsias šioje direktyvoje. Jos taip pat gali nustatyti reikalavimus ir kitiems parametrams nei numatyta šioje direktyvoje.

10 straipsnis

Jeigu valstybė narė numato priskirti vandenį, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, visai greta kitos valstybės narės sienos, šios valstybės konsultuojasi, kad nustatytų tuos vandens ruožus, kuriems galėtų būti taikoma ši direktyva, bei tokių bendrai siekiamų kokybinių tikslų padarinius; po oficialių konsultacijų kiekviena suinteresuota valstybė narė apibrėžia tokius padarinius. Komisija gali dalyvauti šiuose svarstymuose.

11 straipsnis

Valstybės narės, susidarius ypatingoms oro arba geografinėms sąlygoms, gali nukrypti nuo šios direktyvos.

12 straipsnis

Tokius pakeitimus, kurie reikalingi priede esančioms parametrams G vertėms ir analizės metodams suderinti su technikos ir mokslo pažanga, priima komitetas, įsteigtas pagal Direktyvos 2006/44/EB 13 straipsnio 1 dalį, tos direktyvos 13 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka.

13 straipsnis

1. Valstybės narės, taikydamos šią direktyvą, pateikia Komisijai informaciją apie:

- a) vandenį, priskirtus pagal 4 straipsnio 1 dalį santraukos forma;
- b) tam tikrų vandenų priskyrimo peržiūros rezultatus pagal 4 straipsnio 2 dalį;
- c) nuostatas, kurios nustatytos naujiems parametrams parengti, pagal 9 straipsnį.

2. Jeigu valstybė narė taiko 11 straipsnio nuostatas, apie tai ji nedelsdama praneša Komisijai, nurodydama priežastis ir numatomus laikotarpius.

3. Apskritai valstybės narės Komisijai, pastarajai pateikus pagrįstą prašymą, teikia visą šiai direktyvai taikyti reikiamą informaciją.

14 straipsnis

Kas trejus metus, o pirmą kartą 1993–1995 metais imtinai, valstybės narės siunčia Komisijai informaciją apie šios direktyvos įgyvendinimą pagal sektorius, kuri taip pat apima ir kitas su aplinkos apsauga susijusias Bendrijos direktyvas. Tokia ataskaita parengiama pagal klausimyną ar gaires, kurias Komisija sudaro 1991 m. gruodžio 23 d. Tarybos direktyvos 91/692/EEB, standartizuojančios ir racionalizuojančios ataskaitas apie tam tikrų su aplinka susijusių direktyvų įgyvendinimą⁽¹⁾, 6 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka. Toks klausimynas ar gairės valstybėms narėms atsiunčiamas prieš šešis mėnesius iki laikotarpio, nurodyto ataskaitoje. Ataskaita nusiunčiama Komisijai per devynis mėnesius nuo ja apimamo trejų metų trukmės ataskaitinio laikotarpio pabaigos.

Komisija per devynis mėnesius po valstybių narių ataskaitų gavimo paskelbia Bendrijos pranešimą apie šios direktyvos įgyvendinimą.

15 straipsnis

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

16 straipsnis

Direktyva 79/923/EEB yra panaikinama nepažeidžiant valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, numatytais II priedo B dalyje.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal III priede pateiktą atitikmenų lentelę.

17 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

18 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BORRELL FONTELLES

Tarybos vardu
Pirmininkas
M. PEKKARINEN

⁽¹⁾ OL L 377, 1991 12 31, p. 48. Direktyva su pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1882/2003 (OL L 284, 2003 10 31, p. 1).

I PRIEDAS

VANDENŲ, KURIUOSE VEISIASI VĖŽIAGYVIAI, KOKYBĖ

	Parametras	G	I	Pamatinis analizės metodas	Mažiausias mėginių ėmimo ir matavimo dažnumas
1.	pH, pH vienetas		7-9	— Elektrometrija. Matuojama vietoje mėginio ėmimo metu	Kas ketvirtį
2.	Temperatūra, °C	Išpylimas, turintis įtakos vandenims, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, neturi padidinti šių vandenų temperatūros daugiau nei 2 °C, palyginti su nepaveiktais vandenimis		— Termometrija. Matuojama vietoje mėginio ėmimo metu	Kas ketvirtį
3.	Spalvos (po filtravimo), mg dalelių/l		Dėl išpylimo, turinčio įtakos vandenims, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, vandens po filtravimo spalva neturi skirtis daugiau nei 10 mg dalelių/l nuo nepaveikto vandens	— Filtruojama per 0,45 µm membraną. Fotometrinis metodas, naudojant platinos/kobalto skalę	Kas ketvirtį
4.	Suspenduotos kietosios dalelės, mg/l		Dėl išpylimo, turinčio įtakos vandenims, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, suspenduotų kietųjų dalelių kiekis vandenyje neturi viršyti daugiau nei 30 % nepaveikto vandens kiekio	— Filtruojama per 0,45 µm membraną, džiovinama 105 °C temperatūroje ir sveriamą. — Centrifuguojama (ne trumpiau kaip 5 minutes vidutiniu pagreičiu nuo 2 800 iki 3 200 g), džiovinama 105 °C temperatūroje ir sveriamą	Kas ketvirtį
5.	Druskingumas, proc.	12–38 %	≤ 40 %. Dėl išpylimo, turinčio įtakos vandenims, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, jų druskingumas neturi viršyti daugiau nei 10 % nepaveikto vandens druskingumo	Laidumo matavimas	Kas mėnesį
6.	Vandens prisotinimas deguonimi, proc.	≥ 80 %	≥ 70 % (vidutinė vertė), jeigu atskirų matavimų metu gautoji vertė mažesnė nei 70 %, matavimai turi būti pakartoti, atskiro matavimo metu negali būti gaunama mažesnė nei 60 % vertė, jeigu vėžiagyvių kolonijai plėstis nesukeliami pavojingi padariniai	Winkler metodas. Elektrocheminis metodas	Kas mėnesį, imant ne mažiau kaip vieną mėginį, kuris yra mažo deguonies kiekio pavyzdys, mėginio ėmimo dieną. Tačiau, jeigu įtariama, kad gali būti ženklaus paros svyravimai, kartą per dieną turi būti imami ne mažiau kaip du mėginiai

	Parametras	G	I	Pamatinis analizės metodas	Mažiausias mėginių ėmimo ir matavimo dažnumas
7.	Naftos angliavandeniliai		Vandenyse, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, angliavandenilių kiekis negali būti toks, kad: — ant vandens susidarytų matoma plėvelė ir (arba) jie nusėstų ant vėžiagyvių, — pakenktų vėžiagyviams	Vizualus apžiūrėjimas	Kas ketvirtį
8.	Organinės halogenintos medžiagos	Kiekvienos vėžiagyvio mėsoje esančios medžiagos koncentracija turi būti taip apribota, kad ji pagal 1 straipsnį prisidėtų prie aukštos vėžiagyvių gaminių kokybės	Kiekvienos vandenyse, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, arba vėžiagyvio mėsoje esančios medžiagos koncentracija neturi pasiekti arba viršyti bet kurio vėžiagyviams ir lervoms pavojingo lygio	Dujinė chromatografija, ekstrahavus atitinkamais tirpikliais ir išgryninus	Kas pusę metų
9.	<i>Metalai</i> Sidabras Ag Arsenas As Kadmis Cd Chromas Cr Varis Cu Gyvsidabris Hg Nikelis Ni Švinas Pb Cinkas Zn mg/l	Kiekvienos vėžiagyvio mėsoje esančios medžiagos koncentracija turi būti taip apribota, kad ji pagal 1 straipsnį prisidėtų prie aukštos vėžiagyvių gaminių kokybės	Kiekvienos vandenyse, kuriuose veisiasi vėžiagyviai, arba vėžiagyvio mėsoje esančios medžiagos koncentracija neturi pasiekti arba viršyti bet kurio vėžiagyviams ir lervoms pavojingo lygio. Turi būti atsižvelgta į šių metalų sinergizmo efektus	Atomų absorbcijos spektrometrija, atitinkamais atvejais su prieš tai atliekamu koncentravimu ir (arba) ekstrahavimu	Kas pusę metų
10.	Fekalinės žarnyno lazdelės/100 ml	≤ 300 vėžiagyvių mėsoje ir geldutės skystyje		Metodas: praskiedimas su fermentacija skystuose substratuose ne mažiau kaip trijuose vamzdeliuose su trimis praskiedimais. Teigiamų vamzdelių subkultūros auginimas patvirtinimo terpėje. Apskaičiuojama pagal MPN (labiausiai tikėtinas skaičius). Inkubavimo temperatūra $-44^{\circ}\text{C} \pm 0,5^{\circ}\text{C}$	Kas ketvirtį
11.	Medžiagos, turinčios įtakos vėžiagyvių skoniui		Žemesnė koncentracija gali turėti įtakos vėžiagyvių skoniui	Vėžiagyvio patikrinimas jį ragaujant, jeigu manoma, kad jame gali būti viena iš medžiagų	
12.	Saksitoksinas (gaminamas dinoflagelatų)				

Santrumpos:

G = rekomenduojamoji vertė

I = privalomoji vertė

II PRIEDAS

A DALIS

Panaikinama direktyva su pakeitimu

Tarybos direktyva 79/923/EEB
(OL L 281, 1979 11 10, p. 47)

Tarybos direktyva 91/692/EEB
(OL L 377, 1991 12 31, p. 48)

tik I priedo e punktas

B DALIS

Perkėlimo į nacionalinę teisę terminai

(nurodyta 16 straipsnyje)

Direktyva	Perkėlimo terminas
79/923/EEB	1981 m. lapkričio 6 d.
91/692/EEB	1993 m. sausio 1 d.

III PRIEDAS

ATITIKMENŲ LENTELĖ

Direktyva 79/923/EEB	Ši direktyva
1 straipsnis	1 straipsnis
2 straipsnis	2 straipsnis
3 straipsnis	3 straipsnis
4 straipsnio 1 ir 2 dalys	4 straipsnio 1 dalis
4 straipsnio 3 dalis	4 straipsnio 2 dalis
5 straipsnis	5 straipsnis
6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos įvadinė frazė	6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos įvadinė frazė
6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirma įtrauka	6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktas
6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antra įtrauka	6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos b punktas
6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos trečia įtrauka	6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos c punktas
6 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	6 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
6 straipsnio 2 dalis	6 straipsnio 2 dalis
7 straipsnis	7 straipsnis
8 straipsnis	8 straipsnis
9 straipsnis	9 straipsnis
10 straipsnis	10 straipsnis
11 straipsnis	11 straipsnis
12 straipsnis	12 straipsnis
13 straipsnio pirmos pastraipos įvadinė frazė	13 straipsnio 1 dalies įvadinė frazė
13 straipsnio pirmos pastraipos pirma įtrauka	13 straipsnio 1 dalies a punktas
13 straipsnio pirmos pastraipos antra įtrauka	13 straipsnio 1 dalies b punktas
13 straipsnio pirmos pastraipos trečia įtrauka	13 straipsnio 1 dalies c punktas
13 straipsnio antra pastraipa	13 straipsnio 2 dalis
13 straipsnio trečia pastraipa	13 straipsnio 3 dalis
14 straipsnis	14 straipsnis
15 straipsnio 1 dalis	—
15 straipsnio 2 dalis	15 straipsnis
—	16 straipsnis
—	17 straipsnis
16 straipsnis	18 straipsnis
Priedas	I priedas
—	II priedas
—	III priedas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2006/114/EB

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl klaidinančios ir lyginamosios reklamos

(kodifikuota redakcija)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 95 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) 1984 m. rugsėjo 10 d. Tarybos direktyva 84/450/EEB dėl klaidinančios ir lyginamosios reklamos ⁽³⁾ buvo keletą kartų iš esmės keičiama ⁽⁴⁾. Siekiant aiškumo ir racionalumo minėta direktyva turėtų būti kodifikuota.
- (2) Valstybėse narėse galiojantys teisės aktai, draudžiantys klaidinančią reklamą, labai skiriasi. Peržengdama atskirų valstybių narių sienas, reklama turi tiesioginį poveikį sklandžiam vidaus rinkos veikimui.
- (3) Klaidinanti ir neteisėta lyginamoji reklama gali iškreipti konkurenciją vidaus rinkoje.
- (4) Reklama, nepriklausomai nuo to, ar ji skatina sudaryti sutartį, ar ne, daro poveikį vartotojų ir prekybininkų ekonominei gerovei.
- (5) Skirtingi valstybių narių teisės aktai dėl verslų klaidinančios reklamos trukdo vykdyti reklamą už nacionalinių sienų ir tokiu būdu daro poveikį laisvai prekių apyvartai ir paslaugų tiekimui.

- (6) Vidaus rinkos sukūrimas reiškia didelę galimybę pasirinkti. Atsižvelgiant į tai, kad vartotojai ir prekybininkai gali ir privalo kuo geriau naudotis vidaus rinka, o reklama yra labai svarbi priemonė tikrajai visų prekių ir paslaugų realizavimo rinkai Bendrijoje sukurti, pagrindinės nuostatos, reglamentuojančios lyginamosios reklamos formą ir turinį, turėtų būti vienodos, o lyginamosios reklamos naudojimo valstybėse narėse sąlygos turėtų būti suderintos. Įvykdžius šias sąlygas, būtų lengviau objektyviai parodyti įvairių panašių gaminių privalumus. Lyginamoji reklama taip pat gali skatinti paslaugų bei prekių tiekėjų konkurenciją vartotojo naudai.

- (7) Reikėtų nustatyti minimalius ir objektyvius kriterijus, kuriais remiantis būtų nustatoma, ar reklama yra klaidinanti.

- (8) Neklaidinanti lyginamoji reklama, kai lyginamos esminės, svarbios, patikrinamos ir tipinės savybės, gali būti teisėta priemone informuoti vartotojus apie naudą, kurią jie gali gauti. Pageidautina pateikti plačią lyginamosios reklamos koncepciją, leisiančią apimti visus lyginamosios reklamos būdus.

- (9) Reikėtų nustatyti leistinos lyginamosios reklamos sąlygas, susijusias su lyginimu, siekiant nustatyti, kuri lyginamosios reklamos praktika gali iškraipyti konkurenciją, būti žalinga konkurentams ir daryti neigiamą poveikį vartotojų pasirinkimui. Tokios leistinos reklamos sąlygos turėtų apimti objektyvaus prekių ir paslaugų savybių lyginimo kriterijus.

- (10) Tarptautinės autorinių teisių konvencijos ir nacionalinės nuostatos dėl sutartinės ir nesutartinės atsakomybės turėtų būti taikomos tada, kai trečiųjų šalių atliktų lyginamųjų patikrinimų rezultatai nurodyti ar atkurti lyginamojoje reklamoje.

⁽¹⁾ 2006 m. spalio 26 d. nuomonė (dar nepaskelbta *Oficialiajame leidinyje*).

⁽²⁾ 2006 m. spalio 12 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta *Oficialiajame leidinyje*) ir 2006 m. lapkričio 30 d. Tarybos sprendimas.

⁽³⁾ OL L 250, 1984 9 19, p. 17. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB (OL L 149, 2005 6 11, p. 22).

⁽⁴⁾ Žr. I priedo A dalį.

- (11) Lyginamosios reklamos sąlygos turėtų būti taikomos visos kartu ir jų visapusiškai laikomasi. Pagal Sutartį valstybėms narėms pačioms leista pasirinkti šių sąlygų įgyvendinimo formas ir būdus, jeigu šioje direktyvoje tos formos ir būdai nenustatyti.

- (12) Šios sąlygos visų pirma turėtų apimti 2006 m. kovo 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 510/2006 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos ⁽¹⁾, ypač jo 13 straipsnio nuostatų, bei kitų Bendrijos nuostatų, priimtų žemės ūkio srityje, apsvartymą.
- (13) 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekės ženklu, suderinti ⁽²⁾ 5 straipsnis suteikia registruoto prekės ženklo savininkui išimtinės teises, įskaitant teisę užkirsti kelią trečiosioms šalims naudoti prekyboje bet kurį ženklą, kuris tapatus ar panašus į tokių pačių prekių ar paslaugų prekės ženklą arba, kai tinkama, į kitų prekių.
- (14) Tačiau siekiant, kad lyginamoji reklama taptų veiksminga, gali prireikti įvardyti konkurento prekes ar paslaugas, nurodant prekės ženklą ar firmos vardą, kurio savininku jis yra.
- (15) Toks kito asmens prekės ženklo, firmos vardo ar kitų skiriamųjų ženklų naudojimas nepažeidžia šios išimtinės teisės tais atvejais, kai jis atitinka šioje direktyvoje nustatytas sąlygas, turint tikslą tik atskirti juos ir taip objektyviai pabrėžti jų skirtumus.
- (16) Asmenys ir organizacijos, kurie pagal nacionalinius teisės aktus laikomi turinčiais teisėtų interesų šiuo klausimu, turi turėti galimybių iškelti bylas dėl klaidinančios ir neteisėtos lyginamosios reklamos teisme ar administracinėje institucijoje, kuri yra kompetentinga spręsti skundus ar pradėti atitinkamus teisinius procesus.
- (17) Teismai ar administracinės institucijos turėtų turėti įgaliojimus išakyti nutraukti klaidinančią ir neteisėtą lyginamąją reklamą arba pareikalauti jos nutraukimo. Tam tikrais atvejais gali būti tikslinga uždrausti klaidinančią ir neteisėtą lyginamąją reklamą dar prieš ją paskelbiant. Tačiau tai jokių būdu nereiškia, kad valstybės narės privalo nustatyti taisykles, pagal kurias būtų reikalaujama sistemingai iš anksto uždraudinėti reklamą.
- (18) Savanoriška kontrolė, kurią vykdo savireguliacinės institucijos siekdamos panaikinti klaidinančią ir neteisėtą lyginamąją reklamą, gali padėti išvengti būtinybės imtis administracinių ar teisminių veiksmų, todėl ją reikėtų skatinti.
- (19) Kadangi įrodinėjimo pareigą nustato nacionalinė teisė, reikėtų įgalinti teismus ir administracines institucijas reikauti iš prekybininkų pateikti įrodymus dėl jų padarytų faktinių pareiškimų tikslumo.
- (20) Lyginamosios reklamos reguliavimas reikalingas sklandžiam vidaus rinkos veikimui. Todėl reikalinga priemonė, nes nustato vienodus bendruosius principus leidama valstybėms narėms pasirinkti formą ir tinkamą metodą šiems tikslams pasiekti. Tai atitinka subsidiarumo principą.
- (21) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių išipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo terminais, numatytais I priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Šia direktyva siekiama apsaugoti prekybininkus nuo klaidinančios reklamos ir jos nesąžiningų pasekmių bei nustatyti sąlygas, kuriomis lyginamoji reklama yra leistina.

2 straipsnis

Šioje direktyvoje:

- a) „reklama“ – tai su prekybos, verslo, amato ar profesijos vykdymu susijusios informacijos pateikimas siekiant skatinti prekių ar paslaugų, įskaitant nekilnojamąjį turtą, teises ir pareigas, tiekimą;
- b) „klaidinanti reklama“ – tai bet kokia reklama, kuri savo pateikimu ar kitokiu būdu apgaudinėja ar gali apgauti asmenis, kuriems ji skirta ir kuriuos ji pasiekia, ir kuri dėl savo apgaulingo pobūdžio gali daryti poveikį jų ekonominiam elgesiui ar kuri dėl tų pačių priežasčių kenkia ar gali pakenkti konkurentui;
- c) „lyginamoji reklama“ – tai bet kokia reklama, kuri aiškiai ar netiesiogiai nurodo konkurentą arba konkurento siūlomas prekes ar paslaugas;
- d) „prekybininkas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, amatu, verslu arba profesija, ar bet kuris asmuo, veikiantis prekybininko vardu arba jo naudai;

⁽¹⁾ OL L 93, 2006 3 31, p. 12.

⁽²⁾ OL L 40, 1989 2 11, p. 1. Direktyva su pakeitimais, padarytais Sprendimu 92/10/EEB (OL L 6, 1992 1 11, p. 35).

- e) „už kodeksą atsakingas subjektas“ – tai bet kuris subjektas, įskaitant prekybininką arba prekybininkų grupę, kuris atsakingas už elgesio kodekso sudarymą ir peržiūrą ir (arba) šio kodekso saistomų subjektų kontrolę.

3 straipsnis

Sprendžiant, ar reklama yra klaidinanti, privaloma atsižvelgti į visus jos bruožus ir ypač į joje esančią informaciją apie:

- a) prekių ar paslaugų ypatybes, tokias kaip prieinamumas, pobūdis, atlikimas, sudėtis, pagaminimo ar pateikimo metodas ir data, tinkamumas skirtam tikslui, panaudojimo galimybės, kiekis, instrukcija, geografinė ar komercinė kilmė, kokių rezultatų galima tikėtis jas naudojant, ar kokie prekių ar paslaugų testų ar patikrinimų rezultatai ir esminiai bruožai;
- b) kainą ar metodus, kaip apskaičiuojama kaina, ir sąlygas, kuriomis tiekiamos prekės ir teikiamos paslaugos;
- c) reklamuotojo pobūdį, būdingus bruožus ir teises, tokius kaip jo tapatybė ir turtas, jo kvalifikacijos ir pramoninių, komercinių ar intelektinių teisių nuosavybė, jo apdovanojimai ir pasižymėjimai.

4 straipsnis

Lyginamoji reklama, kiek ji susijusi su lyginimu, leidžiama, jeigu įvykdytos šios sąlygos:

- a) ji nėra klaidinanti pagal šios direktyvos 2 straipsnio b punktą, 3 straipsnį ir 8 straipsnio 1 dalį arba pagal 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje (Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva) ⁽¹⁾ 6 ir 7 straipsnius;
- b) ji lygina prekes arba paslaugas, kurios skirtos tam pačiam poreikiui tenkinti ar tai pačiai paskirčiai;
- c) ji objektyviai palygina vieną ar kelias esmines, svarbias, patikrinamas ir tipines tų prekių ir paslaugų savybes, tarp kurių gali būti ir kaina;
- d) ji nediskredituoja ir nešmeižia konkurento prekių ženklų, firmos vardų, kitų skiriamųjų ženklų, prekių, paslaugų, veiklos ar aplinkybių;
- e) produktams su kilmės vietos nuoroda ji kiekvienu atveju susijusi su tos pačios kilmės vietos nuorodos produktais;

⁽¹⁾ OL L 149, 2005 6 11, p. 22.

- f) ji nepasinaudoja nesąžiningai konkurento prekių ženklo, firmos vardo, kitų skiriamųjų ženklų reputacija ar konkuruojančių produktų kilmės vietos nurodymu;

- g) ji nepateikia prekių ar paslaugų kaip prekių ar paslaugų, apsaugotų prekių ženklais ar firmos vardais, imitacijų ar reprodukcijų;

- h) ji nesukelia painiavos tarp prekybininkų, tarp reklamuotojo ir konkurento arba tarp reklamuotojo ir konkurento prekių ženklų, firmos vardų, kitų skiriamųjų ženklų, prekių ar paslaugų.

5 straipsnis

1. Siekdamas apsaugoti prekybininkų ir konkurentų interesus, valstybės narės užtikrina pakankamas ir veiksmingas priemones kovoti su klaidinančia reklama bei užtikrinti nuostatų dėl lyginamosios reklamos laikymąsi.

Tokios priemonės apima teisinės nuostatas, pagal kurias asmenys ar organizacijos, kurie pagal nacionalinės teisės aktus laikomi turinčiais teisėtą interesą kovojant su klaidinančia reklama arba reglamentuojant lyginamąją reklamą, galėtų:

- a) pradėti bylą dėl tokios reklamos;

arba

- b) tokią reklamą apskųsti administracinei institucijai, kuri kompetentinga priimti sprendimus dėl skundų ar pradėti atitinkamą teisinį bylos nagrinėjimą.

2. Pačios valstybės narės sprendžia, kurios iš 1 dalies antroje pastraipoje nurodytų galimybių turi egzistuoti ir ar teismai ar administracinės institucijos gali reikalauti, kad skundai pirma būtų nagrinėjami kitais nustatytais būdais, įskaitant nurodytus 6 straipsnyje.

Kiekviena valstybė narė sprendžia:

- a) ar šios teisinės priemonės gali būti nukreiptos atskirai prieš kiekvieną ar kartu prieš keletą to paties ekonomikos sektoriaus prekybininkų;

ir

- b) ar šios teisinės priemonės gali būti nukreiptos prieš subjektą, atsakingą už kodeksą, kai atitinkamu kodeksu skatinamas teisinių reikalavimų nesilaikymas.

3. Pagal 1 ir 2 dalyse nurodytas nuostatas valstybės narės teismams ir administracinėms institucijoms suteikia įgaliojimus, kurie tais atvejais, kai jie mano, kad tokios priemonės, atsižvelgiant į visus interesus ir ypač į viešąjį interesą, yra būtinos, juos įgalintų:

- a) įsakyti nutraukti klaidinančią reklamą ar neteisėtą lyginamąją reklamą arba pradėti atitinkamą teisinę procedūrą tokiam įsakymui gauti;

arba

- b) jei klaidinanti reklama ar neteisėta lyginamoji reklama dar nepaskelbta, bet ją rengiamasi greitai skelbti, įsakyti uždrausti tokį skelbimą arba pradėti atitinkamą teisinį procesą, kad toks įsakymas uždrausti skelbimą būtų priimtas.

Pirma pastraipa taikoma net nesant faktinių nuostolių ar žalos arba reklamuotojo kaltės ar aplaidumo įrodymo.

Valstybės narės priima nuostatas, kad pirmoje pastraipoje nurodytų priemonių galima būtų imtis skubos tvarka, o tos priemonės valstybės narės nuožiūra turėtų laikiną arba galutinį poveikį.

4. Be to, siekiant panaikinti ilgalaikius klaidinančios reklamos ar neteisėtos lyginamosios reklamos, kurią galutiniu sprendimu įsakyta nutraukti, padarinius, valstybės narės teismams ir administracinėms institucijoms gali suteikti įgaliojimus:

- a) reikalauti, kad visas toks sprendimas ar jo dalis būtų paskelbta tokia forma, kuri, jų manymu, yra tinkamiausia;
- b) papildomai reikalauti paskelbti ištaisymo pareiškimą.

5. 1 dalies antros pastraipos b punkte nurodytos administracinės institucijos privalo:

- a) būti sudarytos taip, kad nekiltų jokių abejonių dėl jų nešališkumo;
- b) priimdamos sprendimus dėl skundų turėti pakankamus įgaliojimus kontroliuoti ir veiksmingai įgyvendinti savo sprendimų priežiūrą;
- c) paprastai nurodyti savo sprendimų priežastis.

6. Kai 3 ir 4 dalyse nurodytus įgaliojimus vykdo išskirtinai tik administracinė institucija, visuomet turi būti nurodytos jos sprendimų priežastys. Šiuo atveju būtina numatyti procedūras, pagal kurias teisminei peržiūrai gali būti perduoti atvejai, kai administracinė institucija netinkamai ar be pagrindo vykdo savo įgaliojimus ar netinkamai ar be pagrindo nesiima tų įgaliojimų vykdyti.

6 straipsnis

Ši direktyva palieka valstybių narių skatinamą savireguliacinių institucijų galimybę savanoriškai kontroliuoti klaidinančią ar lyginamąją reklamą ir galimybę 5 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje minėtiems asmenims bei organizacijoms kreiptis pagalbos į tokias institucijas, jei tai yra papildoma priemonė tame straipsnyje nurodytoms administracinėms ir teisminėms procedūroms.

7 straipsnis

Valstybės narės privalo teismams ir administracinėms institucijoms suteikti įgaliojimus, kurie 5 straipsnyje nurodytose civilinėse ir administracinėse bylose įgalintų juos:

- a) reikalauti, kad reklamuotojas pateiktų įrodymus dėl reklamoje padarytų faktinių pareiškimų tikslumo, jei, atsižvelgiant į reklamuotojo ar kitos bylos šalies teisėtus interesus, toks reikalavimas pagal konkrečios bylos aplinkybes atrodo tikslingas, o lyginamosios reklamos atveju — reikalauti, kad reklamuotojas tokius įrodymus pateiktų per trumpą laiką;

ir

- b) laikyti, kad faktiniai pareiškimai yra netikslūs, jei pagal a punktą reikalaujami įrodymai nėra pateikti arba jei teismas ar administracinė institucija juos laiko nepakankamais.

8 straipsnis

1. Ši direktyva neužkerta kelio valstybėms narėms palikti galioti ar priimti nuostatas siekiant užtikrinti dar didesnę prekybininkų ir konkurentų apsaugą nuo klaidinančios reklamos.

Pirma pastraipa netaikoma lyginamojoje reklamoje naudojamam palyginimui.

2. Šios direktyvos nuostatos taikomos nepažeidžiant Bendrijos nuostatų dėl konkrečių gaminių ir (arba) paslaugų reklamos ar nepažeidžiant reklamos ribojimo ar draudimo konkrečiose žiniasklaidos priemonėse.

3. Šios direktyvos nuostatos dėl lyginamosios reklamos neįpareigoja valstybių narių, kurios, laikydamosi Sutarties nuostatų, toliau draudžia ar uždraudžia reklamuoti tam tikras prekes ar paslaugas, nepaisant to, ar toks draudimas buvo nustatytas tiesiogiai, ar jį nustatė institucija ar organizacija, kuri pagal valstybių narių teisės aktus atsako už komercinės, pramoninės, amatų ar profesinės veiklos reguliavimą, leisti šių prekių ar paslaugų lyginamąją reklamą. Jeigu draudžiama reklamuoti konkrečiose žiniasklaidos priemonėse, ši direktyva taikoma tik toms žiniasklaidos priemonėms, kurioms šie draudimai netaikomi.

4. Nė viena šios direktyvos nuostata netrukdo valstybėms narėms, laikantis Sutarties nuostatų, toliau drausti, uždrausti ar riboti palyginimų naudojimą profesinių paslaugų reklamoje, nepaisant to, ar toks draudimas buvo nustatytas tiesiogiai, ar jį nustatė institucija ar organizacija, kuri pagal valstybių narių teisės aktus atsako už profesinės veiklos vykdymo reguliavimą.

9 straipsnis

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės nuostatų tekstus.

10 straipsnis

Direktyva 84/450/EEB yra panaikinama nepažeidžiant valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo terminais, numatytais I priedo B dalyje.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal II priede pateiktą atitikmenų lentelę.

11 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja 2007 m. gruodžio 12 d.

12 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BORRELL FONTELLES

Tarybos vardu
Pirmininkas
M. PEKKARINEN

I PRIEDAS

A DALIS

Panaikinama direktyva su vėlesniais pakeitimais

Tarybos direktyva 84/450/EEB

(OL L 250, 1984 9 19, p. 17)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/55/EB

(OL L 290, 1997 10 23, p. 18)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB

(OL L 149, 2005 6 11, p. 22).

Tik 14 straipsnis

B DALIS

Perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo terminai

(nurodyta 10 straipsnyje)

Direktyva	Perkėlimo terminas	Taikymo pradžios data
84/450/EEB	1986 m. spalio 1 d.	—
97/55/EB	2000 m. balandžio 23 d.	—
2005/29/EB	2007 m. birželio 12 d.	2007 m. gruodžio 12 d.

II PRIEDAS

ATITIKMENŲ LENTELĖ

Direktyva 84/450/EEB	Ši direktyva
1 straipsnis	1 straipsnis
2 straipsnio įžanginė formuluotė	2 straipsnio įžanginė formuluotė
2 straipsnio pirmas punktas	2 straipsnio a punktas
2 straipsnio antras punktas	2 straipsnio b punktas
2 straipsnio antras a punktas	2 straipsnio c punktas
2 straipsnio trečias punktas	2 straipsnio d punktas
2 straipsnio ketvirtas punktas	2 straipsnio e punktas
3 straipsnis	3 straipsnis
3a straipsnio 1 dalis	4 straipsnis
4 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirmas sakiny	5 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
4 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antras sakiny	5 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
4 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	5 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa
4 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa	5 straipsnio 2 dalies antra pastraipa
4 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos įžanginė frazė	5 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos įžanginė frazė
4 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos pirma įtrauka	5 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos a punktas
4 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos antra įtrauka	5 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos b punktas
4 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos paskutiniai žodžiai	5 straipsnio 3 dalies antra pastraipa
4 straipsnio 2 dalies antros pastraipos įžanginė formuluotė	5 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio 2 dalies antros pastraipos pirma įtrauka	5 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio 2 dalies antros pastraipos antra įtrauka	5 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio 2 dalies antros pastraipos paskutiniai žodžiai	5 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa
4 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos įžanginė frazė	5 straipsnio 4 dalies ketvirtos pastraipos įžanginė frazė
4 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos pirma įtrauka	5 straipsnio 4 dalies a punktas
4 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos antra įtrauka	5 straipsnio 4 dalies b punktas
4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa	5 straipsnio 5 dalis
4 straipsnio 3 dalies antra pastraipa	5 straipsnio 6 dalis
5 straipsnis	6 straipsnis
6 straipsnis	7 straipsnis
7 straipsnio 1 dalis	8 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
7 straipsnio 2 dalis	8 straipsnio 1 dalies antra pastraipa
7 straipsnio 3 dalis	8 straipsnio 2 dalis
7 straipsnio 4 dalis	8 straipsnio 3 dalis
7 straipsnio 5 dalis	8 straipsnio 4 dalis
8 straipsnio pirma pastraipa	—
8 straipsnio antra pastraipa	9 straipsnis
—	10 straipsnis
—	11 straipsnis
9 straipsnis	12 straipsnis
—	I priedas
—	II priedas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2006/115/EB

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje**(kodifikuota redakcija)**

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalį, 55 ir 95 straipsnius,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽¹⁾,

kadangi:

(1) 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyva 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje ⁽²⁾ buvo keletą kartų iš esmės keičiama ⁽³⁾. Siekiant aiškumo ir racionalumo minėta direktyva turėtų būti kodifikuota.

(2) Autorių kūrinių nuoma ir panauda bei gretutinių teisių objektų apsauga tampa vis svarbesnė visų pirma autoriams, atlikėjams ir fonogramų bei filmų gamintojams. Piratavimas kelia vis didesnę grėsmę.

(3) Tinkama autorių kūrinių ir gretutinių teisių objektų panaudos ir nuomos teisių bei teisių fiksuoti, platinti bei teisių viešai transliuoti ir viešai paskelbti visuomenei gretutinių teisių objektus apsauga gali būti atitinkamai vertinama kaip ekonominiam bei kultūriniam Bendrijos vystymuisi labai svarbus veiksnys.

(4) Autorių teisių ir gretutinių teisių apsauga turi prisitaikyti prie tokių naujų ekonominių pokyčių, kaip naujos panaudojimo formos.

(5) Kūrybinė bei meninė autorių ir atlikėjų veikla reikalauja atitinkamų pajamų, kaip pagrindo tolimesnei kūrybinei ir meninei veiklai, o investicijos, kurios visų pirma reikalingos fonogramų ir filmų kūrimui, yra itin didelės ir susijusios su rizika. Tokių pajamų užtikrinimo ir investicijų atsipirkimo galimybė gali būti efektyviai garantuota tik užtikrinant pakankamą atitinkamų teisių turėtojų teisinę apsaugą.

(6) Tokia kūrybine, menine bei verslo veikla paprastai užsima savarankiškai dirbantys asmenys. Tokios veiklos vykdymas turėtų būti palengvintas suderinus teisinę apsaugą Bendrijoje. Tiek, kiek ši veikla iš esmės yra paslaugos, jų teikimas taip pat turėtų būti palengvintas sukūrus suderintus teisinius pagrindus Bendrijoje.

(7) Valstybių narių teisės aktai turėtų būti suderinti taip, kad neprieštarautų tarptautinėms konvencijoms, kuriomis pagrįsta didžioji dalis autorių teisių ir gretutinių teisių reglamentuojančių valstybių narių teisės aktų.

(8) Bendrijos teisės aktai, reglamentuojantys nuomos ir panaudos teises bei tam tikras gretutines autorinėms teises, gali tik nustatyti, kad valstybės narės suteikia nuomos ir panaudos teises tam tikroms teisių turėtojų grupėms, o gretutinių teisių apsaugos srityje gali tam tikroms teisių turėtojų grupėms nustatyti teisę fiksuoti, platinti, transliuoti ir teisę viešai paskelbti.

(9) Šioje direktyvoje būtina apibrėžti nuomos ir panaudos teisių sąvokas.

(10) Aiškumo sumetimais pageidautina, kad šioje direktyvoje į nuomos ir panaudos sąvokas nebūtų įtrauktos kai kurios kitos teisių objektų padarymo viešai prieinamais formos, tokios kaip, pavyzdžiui, fonogramų ar filmų viešas atlikimas, transliavimas, viešas rodymas ar panaudojimas viešose informacijos tinkle. Šioje direktyvoje į panaudos sąvoką neturėtų būti įtraukta panauda, kurią viešai prieinamos įstaigos vykdo tarpusavyje.

⁽¹⁾ 2006 m. spalio 12 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽²⁾ OL L 346, 1992 11 27, p. 61. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB (OL L 167, 2001 6 22, p. 10).

⁽³⁾ Žr. I priedo A dalį.

- (11) Jeigu už panaudą viešai prieinamoje įstaigoje yra mokamas mokestis, kurio dydis neviršija sumos, reikalingos tos įstaigos veiklos išlaidų padengimui, šios direktyvos tikslais nėra laikoma, kad siekiama kokios nors tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos.
- (12) Būtina nustatyti priemones, užtikrinančias neatšaukiamą teisingą atlyginimą autoriams ir atlikėjams, kuriems turi išlikti galimybė patikėti šios teisės administravimą juos atstovaujančioms kolektyvinio teisių administravimo organizacijoms.
- (13) Teisingas atlyginimas gali būti mokamas visas iš karto arba dalimis bet kuriuo metu arba nuo sutarties pasirašymo. Nustatant jį turėtų būti atsižvelgiama į autorių bei atlikėjų indėlį į fonogramos ar filmo kūrimą reikšmingumą.
- (14) Taip pat būtina apsaugoti bent jau autorių teisę į viešą panaudą, numatant specialius susitarimus. Vis dėlto priemonės, kurių imtasi nukrypstant nuo išimtinės viešos panaudos teisės reikalavimų, turi atitikti visų pirma Sutarties 12 straipsnį.
- (15) Šios direktyvos nuostatos dėl su autorių teisėmis susijusių teisių neturėtų drausti valstybėms narėms taikyti šioje direktyvoje numatytos prezumpcijos dėl sutarčių dėl filmo kūrimo, individualiai arba kolektyviai sudarytų tarp atlikėjų ir filmo prodiuserio, toms išimtinėms teisėms. Be to, tos nuostatos neturėtų drausti valstybėms narėms numatyti paneigiamą prezumpciją leidimui naudotis atitinkamose šios direktyvos nuostatose numatytais atlikėjų išimtinėmis teisėmis, jeigu ji neprieštaruja Tarptautinei konvencijai dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos (toliau – Romos konvencija).
- (16) Valstybės narės turėtų galėti užtikrinti ir didesnę gretutinių autorių teisėms teisių turėtojų apsaugą nei reikalaujama šios direktyvos nuostatose, susijusiose su teise transliuoti ir teise viešai paskelbti.
- (17) Suderintos nuomos ir panaudos teisės bei suderinta gretutinių autorių teisėms teisių apsauga neturėtų būti vykdoma taip, kad netiesiogiai ribotų prekybą tarp valstybių narių arba prieštarautų panaudojimo žiniasklaidos priemonėse chronologijos taisyklei, kaip pripažinta *Société Cinéthèque v FNCF* byloje ⁽¹⁾ paskelbtame sprendime.
- (18) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, numatytais I priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

NUOMOS IR PANAUDOS TEISĖ

1 straipsnis

Derinimo objektas

1. Vykdydamos šio skyriaus nuostatas, valstybės narės suteikia 6 straipsnyje numatytą teisę leisti arba uždrausti nuomoti ir teikti panaudai autorių kūrinių originalus ir kopijas bei kitus objektus, kurie nurodyti 3 straipsnio 1 dalyje.

2. 1 dalyje nurodytos teisės neprarandamos pardavus ar kitu būdu išplatinus autorių kūrinių originalus ir kopijas bei kitus 3 straipsnio 1 dalyje numatytus objektus.

2 straipsnis

Sąvokų apibrėžimai

1. Šioje direktyvoje vartojami šie sąvokų apibrėžimai:

- a) „nuoma“ reiškia perdavimą naudotis tam tikram laikui siekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos;
- b) „panauda“ reiškia perdavimą neatlygintinai naudotis tam tikram laikui viešai prieinamoje įstaigoje nesiekiant tiesioginės ar netiesioginės ekonominės ar komercinės naudos;
- c) „filmas“ reiškia kinematografinius arba audiovizualinius kūrinius arba judančius vaizdus, tiek įgarsintus, tiek ir neįgarsintus.

2. Kinematografinio arba audiovizualinio kūrinio pagrindinis režisierius laikomas jo autoriumi arba vienu iš autorių. Valstybės narės gali numatyti, kad ir kiti asmenys laikomi bendraautoriais.

3 straipsnis

Teisių turėtojai ir nuomos bei panaudos teisių turinys

1. Išimtinė teisė leisti arba uždrausti nuomoti ir teikti panaudai:

- a) savo kūrinio originalą ir kopijas suteikiama autoriui;

⁽¹⁾ Sąjungtos bylos 60/84 ir 61/84, 1985 m. Rink. 2 605.

- b) savo atlikimo įrašą suteikiama atlikėjui;
- c) savo fonogramą suteikiama jos gamintojui;
- d) savo filmo originalą ir kopijas suteikiama jo pirmojo įrašo gamintojui.

2. Šioje direktyvoje numatyta nuomos ir panaudos teisė netaikoma pastatams ir taikomosios dailės kūriniams.

3. 1 dalyje nurodytos teisės gali būti perduodamos, suteikiamos arba įgyjamos pagal sutartines licencijas.

4. Nepažeidžiant 6 dalies, esant sutarčiai dėl filmo kūrimo, individualiai arba kolektyviai sudarytai tarp atlikėjų ir filmo prodiuserio, preziumuojama, kad joje nurodytas atlikėjas, jei sutarties nuostatose nenumatyta kitaip, perdavė jam priklausančią nuomos teisę, tačiau turi būti laikomasi 5 straipsnio nuostatų.

5. Vadovaudamasi 4 dalimi, valstybės narės gali nustatyti panašią prezumpciją autoriams.

6. Valstybės narės gali nustatyti, kad atlikėjų ir filmo prodiuserio sutarties dėl filmo kūrimo sudarymas suteikia nuomos teisę, jeigu tokioje sutartyje yra numatytas teisingas atlyginimas 5 straipsnio prasme. Valstybės narės taip pat gali nustatyti, kad ši dalis *mutatis mutandis* taikoma II skyriuje nurodytoms teisėms.

4 straipsnis

Kompiuterių programų nuoma

Ši direktyva nepažeidžia 1991 m. gegužės 14 d. Tarybos direktyvos 91/250/EEB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos ⁽¹⁾ 4 straipsnio c punkto.

5 straipsnis

Neatšaukiama teisė į teisingą atlyginimą

1. Jei autorius arba atlikėjas yra perdavęs arba suteikęs fonogramos arba filmo originalo ar kopijos nuomos teisę fonogramos ar filmo prodiuseriui, tas autorius arba atlikėjas išsaugo teisę gauti teisingą atlyginimą už nuomą.

2. Autoriai arba atlikėjai negali atsisakyti teisės į teisingą atlyginimą už nuomą.

⁽¹⁾ OL L 122, 1991 5 17, p. 42. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 93/98/EEB (OL L 290, 1993 11 24, p. 9).

3. Teisės į teisingą atlyginimą administravimas gali būti patikėtas autoriui arba atlikėjui atstovaujančioms kolektyvinio teisių administravimo organizacijoms.

4. Valstybės narės gali nuspręsti, ar kolektyvinio teisių administravimo organizacijoms galima pavesti teisės į teisingą atlyginimą administravimą ir nustatyti tokio administravimo ribas, taip pat numatyti, iš kieno tokio atlyginimo galima reikalauti arba jį atsiimti.

6 straipsnis

Nukrypimas nuo išimtinės viešos panaudos teisės reikalavimų

1. Valstybės narės gali nukrypti nuo 1 straipsnyje numatytos išimtinės viešos panaudos teisės, jeigu atlyginimas už tokią panaudą mokamas bent jau autoriams. Atsižvelgdamos į savus kultūros rėmimo tikslus, valstybės narės turi teisę pačios nustatyti tokio atlyginimo dydį.

2. Jeigu valstybės narės netaiko 1 straipsnyje nurodytos išimtinės panaudos teisės fonogramoms, filmams ir kompiuterių programoms, jos turi numatyti atlyginimą bent jau autoriams.

3. Valstybės narės gali atleisti tam tikrų kategorijų įstaigas nuo 1 ir 2 dalyse nurodyto atlyginimo mokėjimo.

II SKYRIUS

TEISĖS, GRETUTINĖS AUTORIŲ TEISĖMS

7 straipsnis

Įrašo teisė

1. Valstybės narės suteikia atlikėjams išimtinę teisę leisti arba uždrausti jų atlikimų įrašymą.

2. Valstybės narės suteikia transliuojančioms organizacijoms išimtinę teisę leisti arba uždrausti jų transliacijų įrašymą, nepriklausomai nuo to, ar minėtos transliacijos perduodamos laidais ar eteriu, įskaitant kabelinį ar palydovinį perdavimą.

3. Kabelinio perdavimo skirstytojas neturi 2 dalyje numatytos teisės, jeigu jis tik retransliuoja transliuojančiųjų organizacijų transliacijas.

8 straipsnis

Transliavimas ir viešas kūrinio paskelbimas

1. Valstybės narės suteikia atlikėjams išimtinę teisę leisti arba uždrausti transliuoti bevielio ryšio priemonėmis ir viešai skelbti jų atlikimus, išskyrus tuos atvejus, kai toks atlikimas jau yra transliuojamas atlikimas arba kai jis pagaminamas iš įrašo.

2. Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą vieningą teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais ar atkurta, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Jeigu atlikėjai ir fonogramų gamintojai nesusitaria dėl atlyginimo pasidalinimo, valstybės narės gali nustatyti atlyginimo padalijimo sąlygas.

3. Valstybės narės suteikia transliuojančioms organizacijoms išimtinę teisę leisti arba uždrausti retransliuoti jų laidas bevielio ryšio priemonėmis, o taip pat viešai skelbti jų transliacijas, jeigu tai daroma viešai prieinamose vietose už įėjimo mokestį.

9 straipsnis

Platinimo teisė

1. Valstybės narės išimtinę teisę parduoti arba kitu būdu viešai pateikti a-d punktuose nurodytus objektus ir jų kopijas, toliau tekste vadinamą platinimo teise, suteikia:

- a) atlikėjams – jų atlikimų įrašams;
- b) fonogramų gamintojams – jų fonogramoms;
- c) pirmųjų filmo įrašų gamintojams – jų filmų originalams ir kopijoms;
- d) transliuojančioms organizacijoms – jų transliacijų įrašams pagal 7 straipsnio 2 dalį.

2. 1 dalyje nurodytam objektui platinimo teisė Bendrijoje neišsamiama, išskyrus tuos atvejus, kai pirmas tokio objekto pardavimas Bendrijoje įvykdomas paties teisių turėtojo arba jam sutikus.

3. Platinimo teisė nepažeidžia specialių I skyriaus, visų pirma 1 straipsnio 2 dalies, nuostatų.

4. Platinimo teisė gali būti perduodama, suteikiama arba įgyjama pagal licencinę sutartį.

10 straipsnis

Teisių apribojimai

1. Valstybės narės gali apriboti šiame skyriuje nurodytas teises šiais atvejais:

- a) asmeninio naudojimo;

b) trumpų ištraukų naudojimo pateikiant informaciją apie naujausius įvykius;

c) transliuojančios organizacijos turimomis priemonėmis daromo ir savo transliacijoms skirto trumpalaikio įrašymo;

d) naudojimo išimtinai mokymo arba mokslinių tyrimų tikslais.

2. Nepriklausomai nuo 1 dalies reikalavimų, valstybės narės gali numatyti vienodus apribojimus tiek atlikėjų, fonogramų gamintojų, transliuojančių organizacijų ir pirmųjų filmų įrašų gamintojų apsaugai, tiek ir autorių teisių į literatūros bei meno kūrinius apsaugai.

Vis dėlto privalomos licencijos gali būti numatytos tik tuo atveju, jeigu jos neprieštarauja Romos konvencijai.

3. Apribojimai, nurodyti 1 ir 2 dalyse, taikomi tik tam tikrais specialiais atvejais, kurie neprieštarauja įprastiniam objekto naudojimui ir nepagrįstai nepažeidžia teisių turėtojų teisėtų interesų.

III SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

11 straipsnis

Taikymo laikas

1. Ši direktyva taikoma joje nurodytiems autorių kūriniams, atlikimams, fonogramoms, radijo ir televizijos transliacijoms ir pirmiesiems filmų įrašams, kuriuos autorių teisių ir gretutinių teisių srityje 1994 m. liepos 1 d. vis dar saugojo valstybių narių teisės aktai arba kurie tą dieną atitiko apsaugos kriterijus pagal šios direktyvos nuostatas.

2. Ši direktyva taikoma neįtakojant jokių iki 1994 m. liepos 1 d. buvusių panaudojimo atvejų.

3. Valstybės narės gali numatyti, kad bus laikoma, jog teisių savininkai davė leidimą nuomoti ar teikti panaudai 3 straipsnio 1 dalies a – d punktuose minėtą objektą, jeigu įrodyta, kad juo tam tikslui buvo leista naudotis trečiosioms šalims arba jis buvo įsigytas iki 1994 m. liepos 1 d.

Tačiau, ypač tais atvejais, kai minėtas objektas yra skaitmeninis įrašas, valstybės narės gali nustatyti, kad teisių savininkai turi teisę į atitinkamą atlyginimą už to objekto nuomą ar panaudą.

4. Valstybės narės 2 straipsnio 2 dalies nuostatų neprivalo taikyti kinematografiniams arba audiovizualiniams kūriniams, sukurtiems iki 1994 m. liepos 1 d.

5. Ši direktyva, nepažeidžiant 3 dalies ir laikantis 7 dalies, neturi įtakos iki 1992 m. lapkričio 19 d. pasirašytoms sutartims.

6. Pagal 7 dalies nuostatas valstybės narės gali nustatyti, kad tais atvejais, kai teisių turėtojai, įgyjantys naujas teises pagal nacionalines nuostatas, priimtas įgyvendinant šią direktyvą, prieš 1994 m. liepos 1 d. buvo davę leidimą naudotis teisėmis, prežiuruojama, jog jie perdavė naujas išimties teises.

7. Iki 1994 m. liepos 1 d. sudarytoms sutartims 5 straipsnyje numatyta nepanaikinama teisė į teisingą atlyginimą taikoma tik tais atvejais, jeigu autoriai, atlikėjai arba juos atstovaujantys asmenys iki 1997 m. sausio 1 d. yra pateikę prašymą dėl to. Jeigu teisių turėtojai nėra susitarę dėl atlyginimo dydžio, valstybės narės gali nustatyti teisingo atlyginimo dydį.

12 straipsnis

Autorių teisių ir gretutinių teisių tarpusavio ryšys

Gretutinių autorių teisėms teisių apsauga pagal šią direktyvą nepažeidžia autorių teisių apsaugos ir jai neturi jokios įtakos.

13 straipsnis

Pranešimas

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

14 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 92/100/EEB yra panaikinama nepažeidžiant valstybių narių įsipareigojimų, susijusių su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, numatytais I priedo B dalyje.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal II priede pateiktą atitikmenų lentelę.

15 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

16 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

J. BORRELL FONTELLES

Tarybos vardu

Pirmininkas

M. PEKKARINEN

I PRIEDAS

A DALIS

Panaikinama direktyva su vėlesniais pakeitimais

Tarybos direktyva 92/100/EEB

(OL L 346, 1992 11 27, p. 61)

Tarybos direktyva 93/98/EEB

(OL L 290, 1993 11 24, p. 9)

Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB

(OL L 167, 2001 6 22, p. 10)

Tik 11 straipsnio 2 dalis

Tik 11 straipsnio 1 dalis

B DALIS

Perkėlimo į nacionalinę teisę terminai

(nurodyta 14 straipsnyje)

Direktyva	Perkėlimo terminas
92/100/EEB	1994 m. liepos 1 d.
93/98/EEB	1995 m. birželio 30 d.
2001/29/EB	2002 m. gruodžio 21 d.

II PRIEDAS

ATITIKMENŲ LENTELĖ

Direktyva 92/100/EEB	Ši direktyva
1 straipsnio 1 dalis	1 straipsnio 1 dalis
1 straipsnio 2 dalis	2 straipsnio 1 dalies įvadinė formuluotė ir a punktas
1 straipsnio 3 dalis	2 straipsnio 1 dalies b punktas
1 straipsnio 4 dalis	1 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 1 dalies įžanginė formuluotė	3 straipsnio 1 dalies įžanginė formuluotė
2 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka	3 straipsnio 1 dalies a punktas
2 straipsnio 1 dalies antra įtrauka	3 straipsnio 1 dalies b punktas
2 straipsnio 1 dalies trečia įtrauka	3 straipsnio 1 dalies c punktas
2 straipsnio 1 dalies ketvirtos įtraukos pirmas sakiny	3 straipsnio 1 dalies d punktas
2 straipsnio 1 dalies ketvirtos įtraukos antras sakiny	2 straipsnio 1 dalies c punktas
2 straipsnio 2 dalis	2 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 3 dalis	3 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 4 dalis	3 straipsnio 3 dalis
2 straipsnio 5 dalis	3 straipsnio 4 dalis
2 straipsnio 6 dalis	3 straipsnio 5 dalis
2 straipsnio 7 dalis	3 straipsnio 6 dalis
3 straipsnis	4 straipsnis
4 straipsnis	5 straipsnis
5 straipsnio 1 – 3 dalys	6 straipsnio 1 – 3 dalys
5 straipsnio 4 dalis	-
6 straipsnis	7 straipsnis
8 straipsnis	8 straipsnis
9 straipsnio 1 dalies įvadinė formuluotė ir pabaigos formuluotė	9 straipsnio 1 dalies įvadinė formuluotė
9 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka	9 straipsnio 1 dalies a punktas
9 straipsnio 1 dalies antra įtrauka	9 straipsnio 1 dalies b punktas
9 straipsnio 1 dalies trečia įtrauka	9 straipsnio 1 dalies c punktas
9 straipsnio 1 dalies ketvirta įtrauka	9 straipsnio 1 dalies d punktas
9 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys	9 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys
10 straipsnio 1 dalis	10 straipsnio 1 dalis
10 straipsnio 2 dalies pirmas sakiny	10 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa
10 straipsnio 2 dalies antras sakiny	10 straipsnio 2 dalies antra pastraipa
10 straipsnio 3 dalis	10 straipsnio 3 dalis
13 straipsnio 1 ir 2 dalys	11 straipsnio 1 ir 2 dalys
13 straipsnio 3 dalies pirmas sakiny	11 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa
13 straipsnio 3 dalies antras sakiny	11 straipsnio 3 dalies antra pastraipa
13 straipsnio 4 dalis	11 straipsnio 4 dalis
13 straipsnio 5 dalis	-
13 straipsnio 6 dalis	11 straipsnio 5 dalis
13 straipsnio 7 dalis	11 straipsnio 6 dalis

Direktyva 92/100/EEB	Ši direktyva
13 straipsnio 8 dalis	-
13 straipsnio 9 dalis	11 straipsnio 7 dalis
14 straipsnis	12 straipsnis
15 straipsnio 1 dalis	-
15 straipsnio 2 dalis	13 straipsnis
-	14 straipsnis
-	15 straipsnis
16 straipsnis	16 straipsnis
-	I priedas
-	II priedas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2006/123/EB

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl paslaugų vidaus rinkoje

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalies pirmąjį ir trečiąjį sakinius ir 55 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) Europos bendrija siekia sukurti kuo artimesnius ryšius tarp Europos valstybių ir tautų bei užtikrinti ekonominę ir socialinę pažangą. Pagal Sutarties 14 straipsnio 2 dalį vidaus rinką sudaro vidaus sienų neturinti erdvė, kurioje užtikrinamas laisvas paslaugų judėjimas. Įsisteigimo laisvė užtikrinama pagal Sutarties 43 straipsnį. Sutarties 49 straipsnis įtvirtina teisę teikti paslaugas Bendrijoje. Siekiant sustiprinti Europos tautų integraciją ir skatinti subalansuotą, darnią ekonominę ir socialinę pažangą, būtina pašalinti kliūtis su paslaugomis susijusiai veiklai plėtoti tarp valstybių narių. Šalinant tokias kliūtis, būtina užtikrinti, kad su paslaugomis susijusi veikla būtų plėtojama taip, kad padėtų siekti Sutarties 2 straipsnyje nurodyto uždavinio visoje Bendrijoje skatinti darnią, tvarią ir tolygią ekonominės veiklos plėtrą, aukšto lygio užimtumą ir socialinę apsaugą, moterų ir vyrų lygybę, tvarų ir neinflacinį augimą, didelį konkurencingumą ir ekonominės veiklos rezultatų konvergenciją, aukšto lygio aplinkos apsaugą ir jos kokybės gerinimą, gyvenimo lygio ir gyvenimo kokybės gerėjimą bei valstybių narių ekonominę ir socialinę sanglaudą bei solidarumą.

- (2) Konkurencinga paslaugų rinka yra būtina siekiant skatinti Europos Sąjungos ekonomikos augimą ir darbo vietų kūrimą. Šiuo metu daug kliūčių vidaus rinkoje neleidžia teikėjams, ypač mažosioms ir vidutinėms įmonėms (MVĮ), išplėsti savo veiklą už nacionalinių sienų ir naudotis visomis vidaus rinkos teikiamomis galimybėmis. Visa tai silpnina pasaulinį Europos Sąjungos teikėjų konkurencingumą. Laisva rinka, reikalaujanti iš valstybių narių panaikinti peržengiančio sieną paslaugų teikimo apribojimus, kartu didinant skaidrumą ir gerinant vartotojų informavimą, suteiktų vartotojams didesnę pasirinkimą ir pasiūlytų geresnių paslaugų žemesnėmis kainomis.

- (3) Komisijos pateiktoje ataskaitoje „Paslaugų vidaus rinkoje būklė“ įvardijama daugelis kliūčių, trukdančių arba lėtinančių paslaugų, teikiamų tarp valstybių narių, ypač MVĮ, kurios vyrauja paslaugų srityje, teikiamų paslaugų plėtrą. Ataskaitoje daroma išvada, kad praėjus dešimčiai metų po numatyto vidaus rinkos sukūrimo, vis dar išlieka didžiulis skirtumas tarp integruotos Europos Sąjungos ekonomikos vizijos ir realybės, su kuria susiduria Europos piliečiai ir teikėjai. Kliūtys daro įtaką daugeliui paslaugų sričių visais teikimo etapais ir turi tam tikrų bendrų bruožų, tarp jų ir tai, kad jos dažniausiai kyla dėl administracinės naštos, su veikla kitoje valstybėje susijusio teisinio netikrumo ir valstybių narių abipusio pasitikėjimo trūkumo.

- (4) Kadangi paslaugos yra ekonomikos augimo variklis ir sudaro apie 70 % BVP bei darbo vietų daugumoje valstybių narių, toks vidaus rinkos susiskaidymas neigiamai veikia visos Europos ekonomiką, ypač MVĮ konkurencingumą ir darbuotojų judėjimą, bei kliudo vartotojams gauti įvairesnes paslaugas konkurencinga kaina. Svarbu pažymėti, kad paslaugų sektorius yra ypač svarbus užimtumo sektorius moterims, todėl jos turės didelės naudos iš naujų galimybių, kurios atsiras galutinai sukūrus paslaugų vidaus rinką. Europos Parlamentas ir Taryba pabrėžė, kad teisinių kliūčių tikrai vidaus rinkai sukurti pašalinimas yra prioritetas siekiant 2000 m. kovo 23 ir 24 d. Lisabonoje

⁽¹⁾ OL C 221, 2005 9 8, p. 113.

⁽²⁾ OL C 43, 2005 2 18, p. 18.

⁽³⁾ 2006 m. vasario 16 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta *Oficialiajame leidinyje*), 2004 m. liepos 24 d. Tarybos bendroji pozicija (OL C 270 E, 2006 11 7, p. 1) ir 2006 m. lapkričio 15 d. Europos Parlamento pozicija. 2006 m. gruodžio 11 d. Tarybos sprendimas.

Europos Vadovų Tarybos nustatyto tikslodidinti užimtumą ir socialinę sanglaudą bei užtikrinti tvarų ekonomikos augimą, kad iki 2010 m. Europos Sąjunga taptų konkurencingiausia ir dinamiškiausia žiniomis grįsta ekonomika pasaulyje su didesniu skaičiumi geresnių darbų. Šių kliūčių pašalinimas, tuo pat metu užtikrinant pažangų Europos socialinį modelį, yra svarbiausia sąlyga siekiant įveikti sunkumus, kilusius įgyvendinant Lisabonos strategiją, ir atgaivinti Europos ekonomiką, ypač užimtumo ir investicijų aspektais. Tad svarbu sukurti paslaugų rinką, kurioje tarpusavyje derėtų rinkos atvėrimas, viešosios paslaugos bei socialinės ir vartotojų teisės.

- (5) Todėl būtina pašalinti kliūtis valstybėse narėse veikiančių teikėjų įsisteigimo laisvei ir laisvam paslaugų judėjimui tarp valstybių narių bei užtikrinti gavėjams ir teikėjams būtiną teisinį tikrumą, kad jie galėtų praktiškai naudotis šiomis dviem Sutartyje įtvirtintomis pagrindinėmis laisvėmis. Kadangi kliūtys paslaugų vidaus rinkoje turi įtakos subjektams, kurie pageidauja įsisteigti kitose valstybėse narėse, ir subjektams, kurie teikia paslaugą kitoje valstybėje narėje, bet ten neįsisteigia, būtina suteikti teikėjams galimybę plėtoti jų veiklą vidaus rinkoje ir įsisteigiant valstybėje narėje, ir pasinaudojant laisvu paslaugų judėjimu. Teikėjai privalo turėti galimybę rinktis tarp šių dviejų laisvių, atsižvelgiant į savo augimo strategiją kiekvienoje valstybėje narėje.
- (6) Šių kliūčių neįmanoma pašalinti vien tik tiesiogiai taikant Sutarties 43 ir 49 straipsnius, kadangi, pirma, kiekvieno konkretaus atvejo nagrinėjimas per pažeidimų procedūras prieš atitinkamas valstybes nares, ypač po plėtros, būtų itin sudėtingas nacionalinėms ir Bendrijos institucijoms, ir antra, daugeliui kliūčių pašalinti reikia iš anksto suderinti nacionalinius teisės aktus ir pradėti administracinį bendradarbiavimą. Kaip pripažino Europos Parlamentas ir Taryba, Bendrijos teisėkūros priemonės leidžia sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką.
- (7) Šia direktyva sukuriamas bendras teisinis pagrindas, kuris naudingas daugeliui paslaugų, kartu atsižvelgiant į kiekvieno veiklos tipo ar profesijos ypatumus ir jų reglamentavimo sistemą. Šis teisinis pagrindas grindžiamas dinamišku ir atrankiniu požiūriu, kad pirmiausia reikia šalinti lengviausiai pašalinamas kliūtis, o kitų kliūčių atveju pradėti vertinimo, konsultacijų ir konkrečių klausimų papildomo derinimo procesą, kuris suteiktų galimybę laipsniškai ir koordinuotai modernizuoti nacionalinius paslaugas reglamentuojančius teisės aktus, nes tai yra būtina siekiant iki 2010 m. sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką. Būtina numatyti darnų priemonių rinkinį, apimančių

konkrečių sričių derinimą, administracinį bendradarbiavimą, nuostatą dėl laisvės teikti paslaugas ir skatinimą kurti tam tikrų sričių elgesio kodeksus. Taip derinant atskirų valstybių teisės aktus turėtų būti užtikrintas aukštas Bendrijos teisinės integracijos laipsnis ir aukšta bendrų interesų tikslų apsauga, ypač vartotojų apsauga, kas yra būtina siekiant sukurti valstybių narių abipusį pasitikėjimą. Šioje direktyvoje atsižvelgiama į kitus bendruosius tikslus, įskaitant aplinkosaugą, visuomenės saugumą ir visuomenės sveikatą, ir būtinybę laikytis darbo teisės.

- (8) Šios direktyvos nuostatos dėl įsisteigimo laisvės ir laisvo paslaugų judėjimo turėtų būti taikomos tik tais atvejais, kai aptariama veikla yra vykdoma atviros konkurencijos sąlygomis, kad šios nuostatos nepareigotų valstybių narių liberalizuoti bendrų ekonominių interesų paslaugas ar privatizuoti valstybinių subjektus, teikiančius tokias paslaugas, arba panaikinti esamas kitų veiklos rūšių arba tam tikrų paskirstymo paslaugų monopolijas.
- (9) Ši direktyva taikoma tik reikalavimams, kurie turi įtakos teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui. Todėl ji netaikoma tokiems reikalavimams, kaip pavyzdžiui, kelių eismo taisyklėms, žemės naudojimo taisyklėms, miesto ir kaimo planavimui, statybos standartams ir už tokių taisyklių nesilaikymą taikomoms administracinėms nuobaudoms, kurie konkrečiai neregamentuoja arba neturi konkretaus poveikio teikimo veiklai, tačiau kurių privalo laikytis teikėjai, vykdydami savo ekonominę veiklą, taip, kaip asmenys veikdami savo vardu.
- (10) Ši direktyva netaikoma reikalavimams, reglamentuojantiems valstybės lėšų skyrimą tam tikriems teikėjams. Tokie reikalavimai visų pirma apima sąlygas, kuriomis teikėjai turi teisę gauti valstybės lėšų, įskaitant sutarčių sąlygas, ypač kokybės standartus, kurių privalu laikytis siekiant gauti valstybės lėšų, pavyzdžiui, teikiant socialines paslaugas.
- (11) Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių pagal Bendrijos teisę vykdomoms priemonėms, skirtoms kultūrinei ir kalbinei įvairovei ar žiniasklaidos pliuralizmui saugoti ir skatinti, įskaitant jų finansavimą. Ši direktyva neužkerta kelio valstybėms narėms taikyti pagrindinių nacionalinių nuostatų ir principų, susijusių su spaudos ir saviraiškos laisve. Ši direktyva neturi poveikio valstybių narių teisės aktams, kuriais draudžiama diskriminacija dėl pilietybės arba dėl Sutarties 13 straipsnyje išdėstytų priežasčių.

- (12) Šios direktyvos tikslas – sukurti teisinį pagrindą, užtikrinantį įsisteigimo laisvę ir laisvą paslaugų judėjimą tarp valstybių narių, šia direktyva baudžiamosios teisės normos nėra derinamos, ir ji neturi joms poveikio. Tačiau valstybės narės neturėtų galėti riboti laisvės teikti paslaugas taikydamos baudžiamosios teisės nuostatas, kurios konkrečiai reglamentuoja ar turi įtakos teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui pažeidžiant šioje direktyvoje nustatytas taisykles.
- (13) Ne mažiau svarbu, kad šioje direktyvoje būtų visiškai laikomasi Bendrijos iniciatyvų, kurių pagrindą sudaro Sutarties 137 straipsnio nuostatos, siekiant jos 136 straipsnyje nustatytų tikslų, susijusių su užimtumo skatinimu ir gyvenimo bei darbo sąlygų gerinimu.
- (14) Ši direktyva neturi įtakos nei įdarbinimo sąlygoms, įskaitant ilgiausią darbo ir trumpiausią poilsio laiką, trumpiausias mokamas metines atostogas, minimalią užmokesčio normą, taip pat sveikatą, saugą ir higieną darbe, kurias valstybės narės taiko laikydamosi Bendrijos teisės, nei socialinių partnerių santykiams, įskaitant teisę derėtis ir sudaryti kolektyvinius susitarimus, streikuoti ir imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę ir praktiką, taip pat ši direktyva netaikoma laikinojo įdarbinimo agentūrų teikiamoms paslaugoms. Be to, ši direktyva neturi įtakos valstybių narių socialinės apsaugos teisės aktams.
- (15) Šia direktyva gerbiama pagrindinės teisės, taikomos valstybėse narėse, kaip pripažinta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje ir su ja susijusiuose išaiškinimuose, derinant jas su Sutarties 43 ir 49 straipsniuose apibrėžtomis pagrindinėmis laisvėmis. Šios pagrindinės teisės apima teisę imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę ir praktiką.
- (16) Ši direktyva taikoma tik valstybėje narėje įsisteigusiems teikėjams ir neapima išorinių aspektų. Ji netaikoma deryboms dėl prekybos paslaugomis su tarptautinėmis organizacijomis, visų pirma pagal Bendrąjį susitarimą dėl prekybos paslaugomis (GATS).
- (17) Ši direktyva taikoma tik toms paslaugoms, kurios atliekamos ekonominiais sumetimais. Bendrų interesų paslaugos neįtraukiamos į Sutarties 50 straipsnyje pateikiamą apibrėžimą, ir todėl jos nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį. Bendrų ekonominių interesų paslaugos atliekamos ekonominiais sumetimais, ir todėl jos patenka į šios direktyvos taikymo sritį. Tačiau tam tikros bendrų ekonominių interesų paslaugos, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos transporto srityje, neįtraukiamos į šios direktyvos taikymo sritį, o tam tikroms kitoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos pašto paslaugų srityje, taikomos nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžiančios nuostatos, nustatytos šioje direktyvoje. Šioje direktyvoje nenagrinėjami bendrų ekonominių interesų paslaugų finansavimo klausimai, ir ji, laikantis Bendrijos konkurencijos teisės, netaikoma valstybių narių patvirtintoms pagalbos sistemoms, visų pirma socialinėje srityje. Šioje direktyvoje nenagrinėjama tolimesnė veikla, susijusi su Komisijos Baltąja knyga dėl bendrų interesų paslaugų.
- (18) Finansinės paslaugos neturėtų patekti į šios direktyvos taikymo sritį, kadangi šią veiklą apima specialūs Bendrijos teisės aktai, kurių kaip ir šios direktyvos tikslas yra sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką. Todėl ši išimtis turėtų apimti visas finansines paslaugas: bankininkystę, kreditavimą, draudimą, įskaitant ir perdraudimą, profesines ar asmenines pensijas, vertybinius popierius, investicijas, fondus, mokėjimus ir investicines konsultacijas, įskaitant paslaugas, išvardytas 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradžios ir vykdymo ⁽¹⁾ I priede.
- (19) Atsižvelgiant į 2002 m. priimtą su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis bei su atitinkamais išteklių ir paslaugomis susijusių teisės aktų paketą, sukūrusį norminę bazę siekiant palengvinti galimybę vykdyti tokią veiklą vidaus rinkoje, visų pirma panaikinant didžiąją dalį individualių leidimų išdavimo tvarkos, šiais aktais reglamentuojamų klausimų būtina neįtraukti į šios direktyvos taikymo sritį.
- (20) Šios direktyvos taikymo srities dėl elektroninių ryšių paslaugų, kaip numatyta 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos Direktyva) ⁽²⁾, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų Direktyva) ⁽³⁾, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų

⁽¹⁾ OL L 177, 2006 6 30, p. 1.

⁽²⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 7.

⁽³⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 21.

- bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų Direktyva) ⁽¹⁾, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų Direktyva) ⁽²⁾ ir 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) ⁽³⁾, išimtytų turėtų būti taikomos ne tik tiems klausimams, kurie yra konkrečiai nagrinėjami šiose direktyvose, bet ir klausimams, kurių atžvilgiu direktyvose yra aiškiai numatyta galimybė valstybėms narėms priimti tam tikras nacionalines priemones.
- (21) Ši direktyva neturėtų būti taikoma transporto paslaugoms, įskaitant miesto transportą, taksi ir greitosios pagalbos transportą bei uostų paslaugas.
- (22) Sveikatos priežiūros pašalinimas iš šios direktyvos taikymo srities turėtų apimti sveikatos priežiūros ir farmacinės paslaugas, kurias pacientams teikia sveikatos apsaugos specialistai, kad įvertintų, išlaikytų arba atstatytų jų sveikatos būklę, jei valstybėje narėje, kurioje teikiamos paslaugos, šia veikla gali verstis tik reglamentuojamos sveikatos priežiūros profesijos atstovai.
- (23) Ši direktyva neturi įtakos apmokėjimui už sveikatos priežiūros paslaugas, teikiamas valstybėje narėje, kurioje sveikatos priežiūros paslaugų gavėjas negyvena. Šį klausimą daug kartų nagrinėjo Teisingumo Teismas, kuris pripažino pacientų teises. Šį klausimą svarbu spręsti kitame Bendrijos teisės akte, kad būtų užtikrintas teisinis tikrumas ir aiškumas, kiek šis klausimas nesprendžiamas 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje ⁽⁴⁾.
- (24) Į šios direktyvos taikymo sritį nereikėtų įtraukti vaizdo ir garso paslaugų, neatsižvelgiant į jų perdavimo būdą, taip pat kino teatrų paslaugų. Be to, ši direktyva neturėtų būti taikoma valstybių narių pagalbai vaizdo ir garso paslaugų sektoriuje, tokią pagalbą reglamentuoja Bendrijos konkurencijos taisyklės.
- (25) Ši direktyva neturėtų būti taikoma azartiniais lošimams, įskaitant loterijas ir lažybas, atsižvelgiant į šios veiklos specifinį pobūdį, dėl kurio būtina, kad valstybės narės įgyvendintų su viešąja tvarka ir vartotojų apsauga susijusią politiką.
- (26) Ši direktyva neturi poveikio Sutarties 45 straipsnio taikymui.
- (27) Ši direktyva neturėtų būti taikoma socialinėms šių sričių paslaugoms: būsto, vaikų priežiūros paslaugoms, taip pat paramos remtinoms šeimoms bei asmenims paslaugoms, kurias teikia valstybė nacionaliniu, regioniniu arba vietos lygiu, valstybės įgalioti subjektai arba valstybės pripažintos labdaros organizacijos ir kurių tikslas – užtikrinti paramą tiems, kuriems nuolat arba laikinai ypač jos reikia dėl nepakankamų šeimos pajamų, visiškos ar dalinės priklausomybės bei dėl rizikos būti atskirtiems. Tokios paslaugos yra būtinos siekiant užtikrinti pagrindines teises į žmogiškąjį orumą ir neliečiamumą ir yra socialinės sanglaudos ir solidarumo principų išraiška, todėl šios direktyvos joms nereikėtų taikyti.
- (28) Šioje direktyvoje nenagrinėjamas socialinių paslaugų finansavimo arba su jomis susijusių paramos sistemų klausimas. Ji taip pat neturi įtakos valstybių narių nustatytiems kriterijams arba sąlygoms, kuriomis siekiama užtikrinti, kad teikiamos socialinės paslaugos būtų iš tiesų naudingos visuomenės interesų ir socialinės sanglaudos prasmėmis. Be to, ši direktyva neturėtų turėti įtakos universaliųjų paslaugų principui valstybių narių socialinių paslaugų srityje.
- (29) Atsižvelgiant į tai, kad Sutartyje numatytas specialus teisinis pagrindas klausimams mokesčių srityje, ir į tai, kad toje srityje jau priimti Bendrijos aktai, iš šios direktyvos taikymo srities būtina pašalinti mokesčių srities klausimus.
- (30) Jau yra nemažai paslaugų veiklą reglamentuojančių Bendrijos teisės aktų. Ši direktyva pagrįsta Bendrijos *acquis* ir ją papildo. Direktyvos ir kitų Bendrijos teisės aktų prieštaravimai yra nustatyti ir sprendžiami šioje direktyvoje, įskaitant leidžiančias nukrypti nuostatas. Tačiau būtina nustatyti taisyklę likusiems ir išimtiniais atvejais, kai šios direktyvos nuostatos neatitinka kito Bendrijos akto nuostatų. Toks prieštaravimas turėtų būti nustatomas laikantis Sutartyje nustatytų įsisteigimo teisės ir laisvo paslaugų judėjimo taisyklių.
-
- ⁽¹⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 33.
⁽²⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 51.
⁽³⁾ OL L 201, 2002 7 31, p. 37. Direktyva su pakeitimais, padarytais 2006/24/EB (OL L 105, 2006 4 13, p. 54).
⁽⁴⁾ OL L 149, 1971 7 5, p. 2. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 629/2006 (OL L 114, 2006 4 27, p. 1).

- (31) Ši direktyva atitinka ir neturi įtakos 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo ⁽¹⁾. Joje nagrinėjami kiti, su profesinėmis kvalifikacijomis nesusiję klausimai, pavyzdžiui, profesinės atsakomybės draudimas, komercinė informacija, daugiasritė veikla ir administracinis supaprastinimas. Dėl laikino paslaugų teikimo kitoje valstybėje šios direktyvos nuostata, leidžianti nukrypti nuo laisvės teikti paslaugas, užtikrina, kad nebūtų daromas poveikis Direktyvos 2005/36/EB II antraštinėi daliai dėl laisvo paslaugų judėjimo. Todėl nuostata dėl laisvės teikti paslaugas neturi įtakos nė vienai priemonei, taikamai valstybėje narėje, kurioje paslaugos teikiamos pagal tą direktyvą.
- (32) Ši direktyva atitinka Bendrijos teisės aktus, susijusius su vartotojų apsauga, tokius kaip 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/29/EB dėl nesąžiningos komercinės veiklos (Nesąžiningos komercinės praktikos direktyva) ⁽²⁾ ir 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymą, bendradarbiavimo („Reglamentas dėl bendradarbiavimo vartotojų apsaugos srityje“) ⁽³⁾.
- (33) Šioje direktyvoje vartojama paslaugų sąvoka apima didelę nuolat besikeičiančios veiklos įvairovę, įskaitant verslo paslaugas, pavyzdžiui, verslo konsultacijas, sertifikavimą ir bandymų vykdymą; pastatų vadybą, įskaitant biurų priežiūrą; reklamą; įdarbinimo paslaugas; ir prekybos agentų paslaugas. Šios paslaugos taip pat apima įmonėms ir vartotojams teikiamas paslaugas, pavyzdžiui, konsultacijas teisės ar mokesčių klausimais; nekilnojamo turto paslaugas, pavyzdžiui, nekilnojamo turto agentūras; statybą, įskaitant architektų paslaugas; prekybos tinklus; prekybos mugių organizavimą; automobilių nuomą; ir kelionių agentūras. Ji taip pat apima vartotojams teikiamas paslaugas, pavyzdžiui, turizmo srityje, įskaitant kelionių vadovus; laisvalaikio paslaugas; sporto centrus ir pramogų parkus; ir pagalbos namų ūkyje paslaugas, pavyzdžiui, pagalbą senyvo amžiaus žmonėms, – jei šioms paslaugoms nėra numatyta šios direktyvos taikymo išimtis. Ši veikla gali apimti paslaugas, kurių teikėjas ir gavėjas privalo būti arti arba dėl kurių gavėjui arba teikėjui gali tekti keliauti, arba kurios gali būti teikiamos nuotoliniu būdu, pavyzdžiui, internetu.
- (34) Pagal Teisingumo Teismo teisminę praktiką vertinimas, ar tam tikra veikla, visų pirma veikla, kurią finansuoja valstybė arba kurią vykdo viešieji subjektai, yra „paslauga“, turi būti atliekamas kiekvienu konkrečiu atveju atsižvelgiant į visus jos aspektus, visų pirma kaip ji vykdoma, organizuojama ir finansuojama atitinkamoje valstybėje narėje. Teisingumo Teismas nusprendė, kad esminis užmokesčio požymis yra tai, kad už atitinkamas paslaugas atlyginama, ir pripažino, kad šio užmokesčio požymio nėra kalbant apie veiklą, kurią neatlygintinai vykdo valstybė (arba ji vykdoma valstybės vardu) vykdydama savo įsipareigojimus socialinėje, kultūros, švietimo ir teisinėje srityje, pavyzdžiui, kursai pagal nacionalinę švietimo sistemą arba socialinės apsaugos sistemų vadyba, nevykdant ekonominės veiklos. Gavėjų mokamas mokestis, pavyzdžiui, studentų mokamas mokestis už mokslą ar registraciją, padengiant dalį sistemos veiklos išlaidų, savaime nėra užmokestis, kadangi paslauga vis tiek iš esmės finansuojama iš valstybės lėšų. Todėl šios veiklos rūšys neįtrauktos į Sutarties 50 straipsnyje pateikiamą paslaugų apibrėžimą ir todėl nepriklauso šios direktyvos taikymo sričiai.
- (35) Pelno nesiekianti mėgėjų sporto veikla socialiniu požiūriu yra labai svarbi. Jos tikslai dažnai būna tik socialiniai arba rekreaciniai. Todėl pagal Bendrijos teisę ji turėtų būti nelaimoma ekonomine veikla ir turėtų nepatekti į šios direktyvos taikymo sritį.
- (36) Teikėjo sąvoka turėtų apimti bet kurį fizinį asmenį, kuris yra valstybės narės pilietis, arba bet kuris juridinis asmuo, kuris joje vykdo paslaugų teikimo veiklą valstybėje narėje naudodamasis įsisteigimo laisve arba laisvu paslaugų judėjimu. Teikėjo sąvoka turėtų apimti ne tik peržengiantį sieną paslaugų teikimą, remiantis laisve teikti paslaugas, bet taip pat turėtų apimti ir tuos atvejus, kai subjektas įsisteigia valstybėje narėje, siekdamas ten plėtoti savo paslaugų veiklą. Kita vertus, teikėjo sąvoka neturėtų apimti atvejo, kai trečiųjų valstybių bendrovės steigia savo padalinius valstybėje narėje, kadangi pagal Sutarties 48 straipsnį įsisteigimo laisve arba laisvo paslaugų judėjimo principu gali naudotis tik bendrovės, įsteigtos pagal valstybės narės teisę ir Bendrijoje turinčios savo registruotas buveines, centrinę administraciją ar pagrindinę verslo vietą. Gavėjo sąvoka taip pat turėtų apimti trečiųjų šalių piliečius, kurie jau naudojami Bendrijos teisės aktų suteiktomis teisėmis, pavyzdžiui, Reglamentu (EEB) Nr. 1408/71 arba 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso ⁽⁴⁾, 2003 m. gegužės 14 d. Tarybos reglamentu

⁽¹⁾ OL L 255, 2005 9 30, p. 22.

⁽²⁾ OL L 149, 2005 6 11, p. 22.

⁽³⁾ OL L 364, 2004 12 9, p. 1. Reglamentas su pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

⁽⁴⁾ OL L 16, 2004 1 23, p. 44.

(EB) Nr. 859/2003, išplečiančiu Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 ir Reglamento (EEB) Nr. 574/72 nuostatų taikymą trečiųjų šalių piliečiams, kuriems jos dar netaikomos dėl jų pilietybės ⁽¹⁾, ir 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje ⁽²⁾. Be to, valstybės narės gavėjo sąvoką gali išplėsti ir ją taikyti kitiems trečiųjų šalių piliečiams, jau esantiems jų teritorijoje.

veikla, prievolę būti registruotu profesijos atstovu arba būti įtrauktu į registrą, sąrašą arba duomenų bazę, turėti oficialų kokios nors įstaigos leidimą arba gauti pažymėjimą, patvirtinantį narystę konkrečioje profesinėje organizacijoje. Leidimas gali būti išduotas ne tik oficialiu sprendimu, bet ir numanomą sprendimu, pavyzdžiui, kai kompetentinga institucija neatsako arba kai suinteresuotoji šalis turi laukti patvirtinimo apie deklaracijos gavimą, kad galėtų pradėti ar teisėtai vykdyti savo veiklą.

(37) Vieta, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, turėtų būti nustatyta vadovaujantis Teisingumo Teismo teismine praktika, pagal kurią įsisteigimo sąvoka apima faktinį ekonominės veiklos vykdymą neribotam laikui įsteigiant nuolatinį subjektą. Šio reikalavimo taip pat laikomasi, kai bendrovė įsteigiama tam tikram laikotarpiui arba kai ji nuomoja pastatą ar įrangą, kuriuos naudoja veiklai vykdyti. Jo taip pat gali būti laikomasi, kai valstybė narė išduoda leidimus ribotam laikotarpiui tik konkrečiai paslaugai. Šis subjektas neprivalo būti pavaldžioji įmonė, filialas ar atstovybė, bet gali būti biuras, kuriam vadovauja teikėjo personalas arba nepriklausomas asmuo, turintis ilgalaikius įgaliojimus atstovauti įmonei, kaip yra atstovybės atveju. Pagal šį apibrėžimą būtina, kad teikėjas vykdytų faktinę ūkinę veiklą įsisteigimo vietoje, vien tik pašto dėžutė negali būti laikoma įsisteigimu. Tais atvejais, kai teikėjas turi kelias įsisteigimo vietas, svarbu nustatyti, kurioje įsisteigimo vietoje minėta paslauga faktiškai teikiama. Kai sunku nustatyti, kurioje iš kelių įsisteigimo vietų teikiama ši konkreti paslauga, laikoma, kad tai turėtų būti ta įsisteigimo vieta, kurioje yra teikėjo veiklos, susijusios su šia konkrečia paslauga, centras.

(40) Svarbių visuomenės interesų, kurie minimi tam tikrose šios direktyvos nuostatose, sąvoka išsivystė su Sutarties 43 ir 49 straipsniais susijusioje Teisingumo Teismo praktikoje ir gali būti vystoma toliau. Teisingumo Teismo praktikos pripažįstama samprata apima bent tokias sritis: viešojo tvarka, visuomenės saugumas ir sveikata, kaip apibrėžta Sutarties 46 ir 55 straipsniuose; tvarkos visuomenėje palaikymas; socialinės politikos tikslai; paslaugų gavėjų apsauga; vartotojų apsauga; darbuotojų apsauga, įskaitant socialinę apsaugą; gyvūnų gerovė, socialinės apsaugos sistemos finansinės pusiausvyros apsauga; sukčiavimo prevencija; nesąžiningos konkurencijos prevencija; aplinkos ir miesto aplinkos apsauga, įskaitant miestų ir teritorijų planavimą; kreditorių apsauga; tinkamo teisingumo administravimo apsauga; kelių eismo saugumas; intelektinės nuosavybės apsauga; kultūros politikos tikslai, įskaitant žodžio laisvės apsaugą, ypač socialines, kultūrinės, religines ir filosofines visuomenės vertybes; poreikis užtikrinti aukštą švietimo lygį, spaudos įvairovės užtikrinimas ir nacionalinės kalbos rėmimas; nacionalinio istorinio ir meninio paveldo išsaugojimas; veterinarijos politika.

(38) Juridinių asmenų sąvoka kaip apibrėžiama Sutarties nuostatose dėl įsisteigimo subjektams leidžia pasirinkti teisinę formą, kuri, jų manymu, yra tinkama veiklai vykdyti. Todėl juridiniai asmenys, kaip apibrėžta Sutartyje, yra visi subjektai, kurie yra įsteigti pagal valstybės narės teisės aktus arba kuriuos reglamentuoja tokie teisės aktai, neatsižvelgiant į jų teisinę formą.

(41) Remiantis Teisingumo Teismo aiškinimu, viešosios tvarkos sąvoka apima apsaugą nuo realios ir pakankamai rimtos grėsmės, turinčios įtakos vienam iš pagrindinių visuomenės interesų, ir visų pirma gali apimti klausimus, susijusius su žmogaus orumu, nepilnamečių ir pažeidžiamų suaugusiųjų apsauga bei gyvūnų gerove. Panašiai visuomenės saugumo sąvoka apima visuomenės saugos klausimus.

(39) Leidimų išdavimo tvarkos sąvoka turėtų apimti, *inter alia*, administracines leidimų, licencijų, patvirtinimų arba konsensų teikimo procedūras, taip pat, norint verstis tam tikra

(42) Administracinių procedūrų taisyklių tikslas turėtų būti ne suderinti administracines procedūras, o supaprastinti pernelyg sudėtingą leidimų išdavimo tvarką, procedūras ir formalumus, kurie varžo įsisteigimo laisvę ir dėl to kurti naujas paslaugų teikimo įmones.

⁽¹⁾ OL L 124, 2003 5 20, p. 1.

⁽²⁾ OL L 158, 2004 4 30, p. 77.

- (43) Vienas pagrindinių sunkumų, su kuriais pirmiausia susiduria MVĮ, norinčios gauti leidimą teikti paslaugas ir vykdyti tokią veiklą, yra administracinių procedūrų sudėtingumas, ilga trukmė ir teisinis netikrumas. Todėl, remiantis tam tikrų Bendrijos ir nacionaliniu lygiu vykdomų modernizavimo ir geros administravimo praktikos iniciatyvų pavyzdžiu, būtina sukurti administracinių procedūrų supaprastinimo principus, *inter alia*, apribojant prievolę gauti išankstinį leidimą tais atvejais, kai tai yra būtina, ir įvedant kompetentingų institucijų numanomo leidimo principą praėjus tam tikram laikui. Tokios modernizavimo veiklos, laikantis skaidrumo principų ir atnaujinant informaciją apie rinkos subjektus, tikslas yra išvengti vilkinimo, nereikalingų sąnaudų ir atgrasomojo poveikio, kuriuos gali nulemti, pavyzdžiui, nereikalingos arba pernelyg sudėtingos ir varginančios dvigubos procedūros, dokumentų pateikimo tvarkos biurokratizmas, kompetentingų institucijų savavaliavimas, neaiškus arba pernelyg ilgas terminas, per kurį turi būti pateikiamas atsakymas, ribotas išduotų leidimų galiojimo laikas ir neproporcingai dideli mokesčiai bei sankcijos. Tokia praktika turi itin didelį atgrasantį poveikį teikėjams, kurie nori plėtoti savo veiklą kitose valstybėse narėse, ir todėl ją reikia koordinuoti modernizuoti iki dvidešimt penkių valstybių narių išsiplėtusioje vidaus rinkoje.
- (44) Valstybės narės turėtų tam tikrais atvejais įvesti suderintas Komisijos nustatytas Bendrijos formas, kurios būtų lygiavertės pažymėjimams, liudijimams ar kitiems įsisteigimui reikalingiems dokumentams.
- (45) Siekdamas išnagrinėti poreikį supaprastinti procedūras ir formalumus, valstybės narės turėtų galėti visų pirma atsižvelgti į jų būtinybę, skaičių, galimą dubliavimąsi, sąnaudas, aiškumą ir prieinamumą bei terminus ir praktinius sunkumus, kuriuos jos gali sukelti atitinkamam teikėjui.
- (46) Siekiant palengvinti prieigą teikti paslaugas vidaus rinkoje, reikia nustatyti bendrą visoms valstybėms narėms tikslą supaprastinti administracines procedūras ir numatyti nuostatas dėl, *inter alia*, teisės gauti informaciją, procedūrų atlikimo elektroninėmis priemonėmis ir leidimų išdavimo tvarkos sukūrimo. Kitos patvirtintos nacionalinės priemonės šiam tikslui pasiekti galėtų apimti paslaugų veiklai taikomų procedūrų ir formalumų skaičiaus mažinimą ir šių procedūrų bei formalumų apribojimą, paliekant tik būtiniausius bendrų interesų tikslui pasiekti ir kad jų turinys arba paskirtis nesikartotų.
- (47) Siekiant supaprastinti administravimą, nereikėtų kelti bendro pobūdžio formalų reikalavimų, pavyzdžiui, reikalauti dokumentų originalų, patvirtintų kopijų ar patvirtinto vertimo, išskyrus atvejus, objektyviai pateisina mus svarbiais visuomenės interesais, pavyzdžiui, darbuotojų apsauga, visuomenės sveikata, aplinkos apsauga ar vartotojų apsauga. Taip pat būtina užtikrinti, kad leidimas suteiktų teisę teikti paslaugas visoje valstybės teritorijoje, nebent būtinybę gauti naują leidimą kiekvienai įsisteigimo vietai, pavyzdžiui, kiekvienam naujam prekybos centrui, arba leidimą, galiojantį tik tam tikroje valstybės teritorijos dalyje, galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais.
- (48) Siekiant supaprastinti administracines procedūras, reikėtų kad kiekvienas paslaugų tiekėjas turėtų vieną kontaktinį centrą, kuriame jis gali atlikti visas procedūras ir formalumus (toliau – kontaktinis centras). Kontaktinių centrų skaičius kiekvienoje valstybėje narėje gali skirtis atsižvelgiant į regiono ar vietos kompetenciją arba atitinkamą veiklą. Kontaktinių centrų kūrimas neturėtų įtakoti kompetentingų institucijų funkcijų paskirstymui kiekvienoje nacionalinėje sistemoje. Jeigu yra kelios kompetentingos regiono arba vietos lygio institucijos, viena iš jų gali atlikti kontaktinio centro ir koordinatūros vaidmenį. Kontaktinius centrus gali steigti ne tik administracinės valdžios institucijos, bet ir prekybos arba amatų rūmai, profesinės organizacijos ar privačios įstaigos, kurioms valstybė narė nutaria patikėti tokias funkcijas. Kontaktiniai centrai atlieka svarbų vaidmenį, padėdamos teikėjams kaip institucija, tiesiogiai kompetentinga išduoti dokumentus, būtinus norint įgyti teisę verstis paslaugų veikla, arba kaip tarpininkas tarp teikėjo ir tiesiogiai atsakingos kompetentingos institucijos.
- (49) Rinkliava, kurią gali imti kontaktiniai centrai, turėtų būti proporcinga jų atliekamų procedūrų ir formalumų sąnaudoms. Tai neturėtų kliudyti valstybėms narėms pavesti kontaktiniams centrums rinkti kitas administracines rinkliavas, pavyzdžiui, kontrolės institucijų rinkliavą.
- (50) Yra būtina, kad paslaugų teikėjai ir gavėjai turėtų galimybę susipažinti su tam tikros rūšies informacija. Kiekviena valstybė narė šios direktyvos taikymo srityje turėtų nustatyti būdus, kuriais informacija būtų teikiama paslaugų tiekėjams ir gavėjams. Valstybių narių pareiga užtikrinti, kad teikėjams ir gavėjams būtų lengvai prieinama reikalinga informacija, o visuomenei ji taip pat būtų prieinama be kliūčių, galėtų būti įvykdyta teikiant tokią informaciją interneto svetainėje. Ši informacija turėtų būti pateikta aiškiai ir nedviprasmiškai.

- (51) Informacija, teikiama teikėjams ir gavėjams, ypač turėtų apimti procedūras ir formalumus, kompetentingų institucijų kontaktinę informaciją, viešųjų registrų ir duomenų bazių naudojimo sąlygas, informaciją apie teisių gynimo priemones ir asociacijų bei organizacijų, galinčių suteikti praktinę paramą, kontaktinius duomenis. Kompetentingų institucijų prievolė padėti teikėjams ir gavėjams jokia būdu neturėtų apimti teisinių konsultacijų konkrečiais atvejais. Tačiau turi būti pateikta bendra informacija apie tai, kaip paprastai turėtų būti aiškinami ar taikomi reikalavimai. Tokie klausimai kaip atsakomybė už neteisingos ar klaidinančios informacijos pateikimą turėtų būti sprendžiami pačios valstybės narės.
- (52) Būtina kuo greičiau sukurti elektronines procedūras ir formalumų atlikimo priemones, kurios bus labai svarbios siekiant teikėjų, gavėjų ir kompetentingų institucijų naudai supaprastinti paslaugų teikimo administravimą. Kad būtų įvykdytas šis reikalavimas, gali tekti keisti paslaugoms taikomus nacionalinius įstatymus ir kitas taisykles. Šis reikalavimas netrukdo valstybėms narėms naudoti ne tik elektronines, bet ir kitas priemones minėtoms procedūroms ir formalumams atlikti. Tai, kad šias procedūras ir formalumus turi būti įmanoma atlikti nuotoliniu būdu, visų pirma reiškia, kad valstybės narės turi užtikrinti galimybę jas atlikti už jų teritorijų ribų. Šis reikalavimas neturi įtakos procedūroms arba formalumams, kurių dėl jų pobūdžio neįmanoma atlikti nuotoliniu būdu. Be to, jis netrukdo taikyti valstybių narių teisės aktų dėl kalbų vartojimo.
- (53) Licencijoms tam tikrai paslaugų teikimo veiklai išduoti kompetentingai institucijai gali prireikti surengti pokalbį su pareiškėju, kad būtų įvertintas pareiškėjo sąžiningumas ir tinkamumas teikti atitinkamą paslaugą. Tokiais atvejais gali būti netinkama atlikti formalumus elektroninėmis priemonėmis.
- (54) Paslaugų teikimui galėtų būti reikalaujamas kompetentingų institucijų leidimas tik tuo atveju, jeigu toks sprendimas atitinka nediskriminavimo, būtinumo ir proporcingumo kriterijus. Tai visų pirma reiškia, kad leidimų išdavimo tvarką turėtų būti leidžiama taikyti tik jeigu vėlesnis tikrinimas nebūtų veiksmingas dėl to, kad vėliau nebūtų įmanoma nustatyti tų paslaugų trūkumų, tinkamai atsižvelgus į riziką ir pavojus, kurių gali kilti be išankstinio tikrinimo. Tačiau negalima remtis atitinkama šios direktyvos nuostata siekiant pateisinti leidimų išdavimo tvarką, kurią draudžia kiti Bendrijos aktai, pavyzdžiui, 1999 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/93/EB dėl Bendrijos elektroninių parašų reguliavimo sistemos ⁽¹⁾ arba 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) ⁽²⁾. Pagal abipusio vertinimo rezultatus bus galima Bendrijos lygiu nustatyti, kokios rūšies veiklai reikėtų nebetaikyti leidimų išdavimo tvarkos.
- (55) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių teisės atšaukti išduotus leidimus, jeigu nebesilaikoma leidimui gauti nustatytų sąlygų.
- (56) Remiantis Teisingumo Teismo teismine praktika, visuomenės sveikata, vartotojų apsauga, gyvūnų sveikata ir miesto aplinkos apsauga – tai svarbūs visuomenės interesai. Šiais svarbiais interesais gali būti pateisintas leidimų išdavimo tvarkos taikymas ir kiti apribojimai. Tačiau jokia leidimų išdavimo tvarka ar apribojimu negalėtų būti diskriminuojama dėl pilietybės. Be to, visada turėtų būti laikomasi būtinumo ir proporcingumo principų.
- (57) Šios direktyvos nuostatos, susijusios su leidimų išdavimo tvarka, turėtų būti taikomos tais atvejais, kai teisei teikti paslaugas ar paslaugos teikimo veiklos vykdymui subjektui reikalingas kompetentingos institucijos sprendimas. Tai nėra susiję nei su kompetentingų institucijų sprendimais įsteigti valstybinį arba privatų subjektą konkrečiai paslaugai teikti, nei su kompetentingų institucijų sudaromomis sutartimis dėl konkrečios paslaugos, kuriai taikomos viešųjų pirkimų taisyklės, teikimo, kadangi ši direktyva netaikoma taisyklėms dėl viešųjų pirkimų.
- (58) Siekiant palengvinti prieigą teikti paslaugas ar paslaugos teikimo veiklos vykdymą, svarbu įvertinti leidimų išdavimo tvarką, jos pagrįstumą ir apie ją pranešti. Ši prievolė pranešti taikoma tik leidimų išdavimo tvarkos egzistavimui, o ne leidimo išdavimo kriterijams ir sąlygoms.

⁽¹⁾ OL L 13, 2000 1 19, p. 12.

⁽²⁾ OL L 178, 2000 7 17, p. 1.

- (59) Leidimas paprastai turėtų suteikti teikėjui teisę teikti paslaugas ar teisę vykdyti paslaugos teikimo veiklą visoje valstybės teritorijoje, išskyrus atvejus, kai teritorinius apribojimus galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais. Pavyzdžiui, aplinkos apsauga gali būti pateisintas reikalavimas gauti individualų leidimą kiekvienam įrenginiui valstybės teritorijoje. Ši nuostata neturėtų daryti poveikio regionų ar vietos valdžios institucijų kompetencijai išduoti leidimus valstybių narių teritorijose.
- (60) Ši direktyva, ypač jos nuostatos dėl leidimų išdavimo tvarkos ir teritorinio leidimų galiojimo, neturėtų pažeisti valstybių narių regionų arba vietos valdžios institucijų, įskaitant regionų ir vietos savivaldą, kompetencijos padalijimo ir oficialių kalbų vartojimo.
- (61) Nuostata, draudžianti dubliuoti leidimo išdavimo reikalavimus, neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms taikyti savo sąlygų, kurios nurodomos leidimų išdavimo tvarkoje. Šia nuostata turėtų būti tik reikalaujama, kad kompetentingos institucijos, svarstydamos, ar paraiškos teikėjas atitinka šiuos reikalavimus, atsižvelgtų į lygiavertčius reikalavimus, kuriuos paraiškos teikėjas jau įvykdė kitoje valstybėje narėje. Šia nuostata neturėtų būti reikalaujama taikyti leidimo išdavimo reikalavimų, numatytų pagal kitos valstybės narės leidimų suteikimo tvarką.
- (62) Kai atitinkamai veiklai išduodamų leidimų skaičius yra ribotas dėl turimų gamtinių išteklių arba techninių pajėgumų stokos, turėtų būti patvirtinti atrankos iš kelių galimų kandidatų procedūra, siekiant atviros konkurencijos būdu gerinti vartotojams teikiamų paslaugų kokybę ir teikimo sąlygas. Tokia procedūra turėtų užtikrinti skaidrumą ir nešališkumą, o taip išduotas leidimas neturi galioti pernelyg ilgai, būti automatiškai atnaujinamas arba teikti bet kokią pranašumą teikėjui, kurio leidimo galiojimas ką tik baigėsi. Visų pirma turėtų būti nustatyta tokia išduoto leidimo galiojimo trukmė, kad laisva konkurencija nebūtų suvaržyta arba apribota daugiau, nei būtina norint užtikrinti, kad teikėjui atsipirktų investicijos ir kad jis gautų tinkamą investuoto kapitalo grąžą. Ši nuostata neturėtų drausti valstybėms narėms riboti leidimų skaičiaus dėl kitų priežasčių nei gamtinių išteklių ar techninių pajėgumų ribotumas. Bet kuriuo atveju šioms leidimams taikomos ir kitos šios direktyvos nuostatos, susijusios su leidimų išdavimo tvarka.
- (63) Jei nėra nustatyta kitokia tvarka, negavus atsakymo per nustatytą laiką leidimas turėtų būti laikomas išduotu. Tačiau tam tikroms veiklos rūšims galima nustatyti kitokią tvarką, jeigu tai galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais, įskaitant teisėtus trečiųjų šalių interesus. Tokios kitos priemonės galėtų būti nacionalinės taisyklės, pagal kurias, iš kompetentingos institucijos negavus atsakymo, laikoma, kad paraiška atmesta, o toks sprendimas gali būti apskųstas teismuose.
- (64) Siekiant sukurti tikrą vidaus paslaugų rinką, būtina panaikinti visus įsisteigimo laisvės ir laisvo paslaugų judėjimo apribojimus, kurie vis dar yra įtvirtinti kai kurių valstybių narių įstatymuose ir yra nesuderinami su Sutarties 43 ir 49 straipsniais. Draustini apribojimai pirmiausia daro poveikį vidaus paslaugų rinkai ir jie turėtų būti kuo greičiau sistemingai šalinami.
- (65) Įsisteigimo laisvė grindžiama visų pirma vienodo požiūrio principu, kuris draudžia ne tik diskriminaciją dėl pilietybės, bet ir netiesioginę diskriminaciją dėl kitų priežasčių, galinčią turėti tokių pat pasekmių. Taigi teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo vykdymui valstybėje narėje – nesvarbu, ar tai pagrindinė, ar šalutinė veikla – negalėtų būti taikomi įsisteigimo vietos, gyvenamosios vietos, nuolatinės gyvenamosios vietos arba vertimosi paslaugų teikimu kaip pagrindine veikla kriterijai. Tačiau šie kriterijai neturėtų būti apimti reikalavimų, pagal kuriuos teikėjas arba vienas iš jo atstovų privalo dalyvauti vykdant veiklą, kai tai pateisinama svarbiais visuomenės interesais. Be to, valstybė narė negali apriboti bendrovių, įsteigtų pagal kitos valstybės narės, kurios teritorijoje yra jų pagrindinė buveinė, teisę, teisnumo arba procesinio veiksnio. Be to, valstybė narė neturėtų galėti suteikti jokių privilegijų teikėjams, turintiems specifinių nacionalinių arba vietos socialinių ir ekonominių ryšių; ji taip pat neturėtų galėti įsisteigimo vietos pagrindu apriboti teikėjo laisvės įgyti teises ir prekes, naudotis jomis arba perleisti jas, galimybes gauti įvairaus pobūdžio paskolas arba patalpas, jei to reikia veiklai pradėti arba jai veiksmingai vykdyti.
- (66) Teisei teikti paslaugą ar paslaugos teikimo vykdymui valstybės narės teritorijoje neturėtų būti taikomas ekonominio poreikio vertinimas. Ekonominio poreikio vertinimo, kaip būtinos sąlygos leidimui gauti, draudimas turėtų būti susijęs su ekonominio poreikio vertinimu apskritai, bet ne reikalavimais, kuriuos galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais, pvz., miesto aplinkos apsauga, socialine politika ar visuomenės sveikata. Toks draudimas neturėtų daryti poveikio už konkurencijos teisės taikymą atsakingų institucijų įgaliojimų vykdymui.

- (67) Draudimas reikalauti finansinių garantijų ar draudimo taikomas tik reikalavimui, kad šios finansinės garantijos ar draudimas turi būti gauti iš finansų įstaigos, įsteigtos atitinkamoje valstybėje narėje.
- (68) Draudimas reikalauti išankstinės registracijos turėtų būti taikomas tik reikalavimui, kad teikėjas dar prieš įsisteigdamas tam tikrą laikotarpį būtų įtrauktas į atitinkamos valstybės narės registrą.
- (69) Siekiant derinti nacionalinių taisyklių ir nuostatų modernizavimą, kad tai atitiktų vidaus rinkos reikalavimus, būtina įvertinti tam tikrus nediskriminacinius nacionalinius reikalavimus, kurie dėl savo pobūdžio galėtų labai riboti ar net užkirsti kelią teisei teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimą naudojantis įsisteigimo laisve. Šiuo vertinimu neturėtų būti siekiama daugiau nei būtina šiems reikalavimams suderinti su Teisingumo Teismo jau nustatytais kriterijais, susijusiais su įsisteigimo laisve. Jis neturėtų būti susijęs su Bendrijos konkurencijos teisės taikymu. Jei tokie reikalavimai yra diskriminaciniai, objektyviai nepateisinami svarbiais visuomenės interesais arba neproporcingi, jie turi būti panaikinti arba pakeisti. Šio vertinimo rezultatai priklausys nuo veiklos pobūdžio ir atitinkamų visuomenės interesų. Pirmiausia tokie reikalavimai gali būti visiškai pateisinami, kai jais siekiama su socialine politika susijusių tikslų.
- (70) Paslaugos, kurioms taikoma ši direktyva, ir nedarant poveikio Sutarties 16 straipsnio taikymui, gali būti laikomos bendrų ekonominių interesų paslaugomis tik tuo atveju, jeigu teikėjas jas teikia vykdydamas specialią, su visuomenės interesais susijusią užduotį, kurią atlikti jam pavedė valstybė narė. Užduotis turėtų būti pavedama vienu ar keliais aktais, kurių formą nustato atitinkama valstybė narė ir kuriuose turėtų būti nurodytas tikslus specialios užduoties pobūdis.
- (71) Šioje direktyvoje numatytas abipusio vertinimo procesas neturėtų daryti poveikio valstybių narių laisvei savo teisės aktuose nustatyti aukštą visuomenės interesų apsaugos lygį, ypač siekiant socialinės politikos tikslų. Be to, yra būtina, atliekant abipusį vertinimą, visiškai atsižvelgti į bendrų ekonominių interesų paslaugų ir su jomis susijusių tam tikrų užduočių ypatumus. Tuo galima pateisinti tam tikrus įsisteigimo laisvės apribojimus, ypač kai jais siekiama visuomenės sveikatos apsaugos ir socialinės politikos tikslų ir kai jie atitinka 15 straipsnio 3 dalies a, b ir c punktuose esančias sąlygas. Pavyzdžiui, dėl paslaugų teikėjo prievolės pasirinkti tam tikrą teisinę formą, kad galėtų teikti tam tikras socialinės srities paslaugas, Teisingumo Teismas jau pripažino, kad gali būti pateisintas reikalavimas, pagal kurį teikėjas turi būti ne pelno siekiantis subjektas.
- (72) Bendrų ekonominių interesų paslaugoms patikimos svarbios užduotys, susijusios su socialine ir teritorine sanglauda. Šių užduočių vykdymas neturėtų būti apsunkinamas dėl šioje direktyvoje numatyto vertinimo proceso. Šis procesas neturėtų daryti įtakos tokių užduočių vykdymui reikalingiems reikalavimams, tačiau tuo pat metu reikėtų nagrinėti nepagrįstus įsisteigimo laisvės apribojimus.
- (73) Tarp nagrinėtinų reikalavimų yra nacionalinės taisyklės, kurios dėl kitų nei profesinė kvalifikacija priežasčių tik tam tikriems teikėjams suteikia teisę verstis tam tikra veikla. Šie reikalavimai taip pat apima teikėjo prievolės rinktis tam tikrą teisinę formą, pirmiausia būti juridiniu asmeniu, individualiaja įmone, pelno nesiekiančia organizacija arba įmone, kurią valdo tik fiziniai asmenys, taip pat reikalavimus, susijusius su bendrovės akcijų paketu, ypač reikalavimus dėl minimalaus kapitalo tam tikrų rūšių paslaugoms teikti arba dėl konkrečios kvalifikacijos, susijusios su akcinio kapitalo turėjimu ar vadovavimu tam tikroms bendrovėms. Nustatytų mažiausių ir (arba) didžiausių tarifų suderinamumo su įsisteigimo laisve vertinimas siejamas tik su tarifais, kuriuos kompetentingos institucijos konkrečiai nustato tam tikrų paslaugų teikimui, bet ne su, pavyzdžiui, bendromis kainų, kaip antai namų nuomos, nustatymo taisyklėmis.
- (74) Abipusio vertinimo procesas reiškia, kad per šios direktyvos perkėlimui į nacionalinę teisę nustatytą laiką valstybės narės pirmiausia turi atlikti savo teisės aktų patikrą, kad nustatytų, ar minėtųjų reikalavimų esama jų teisės sistemose. Ne vėliau kaip iki minėtojo laikotarpio pabaigos valstybės narės turėtų parengti patikros rezultatų ataskaitą. Kiekviena ataskaita bus pateikta visoms kitoms valstybėms narėms ir suinteresuotoms šalims. Tuomet per šešis mėnesius valstybės narės turės pateikti pastabas dėl šių ataskaitų. Ne vėliau kaip praėjus metams nuo šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę Komisija parengs suvestinę ataskaitą ir, jei reikės, kartu pateiks papildomų iniciatyvų pasiūlymų. Jei reikės, Komisija bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, kad joms padėtų sukurti bendrą metodiką.
- (75) Tai, kad šioje direktyvoje nurodomi tam tikri reikalavimai, kurie turi būti panaikinti arba įvertinti valstybių narių šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę laikotarpiu, neturi įtakos teisės aktų pažeidimo procedūroms, pradėtomis prieš valstybę narę dėl įsipareigojimų pagal Sutarties 43 arba 49 straipsnius nevykdymo.

- (76) Ši direktyva neregamentuoja Sutarties 28–30 straipsnių dėl laisvo prekių judėjimo taikymo. Apribojimams, draudžiamiems pagal laisvės teikti paslaugas nuostatą, priklauso reikalavimai, taikomi teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui, bet nepriklauso konkrečiai prekėms taikomi reikalavimai.
- (77) Jei subjektas išvyksta į kitą valstybę narę verstis paslaugų teikimu, reikėtų atskirti įsisteigimo laisvės reglamentuojamas situacijas nuo situacijų, kai dėl atitinkamos veiklos laikino pobūdžio taikomos paslaugų teikimo laisvės normos. Remiantis Teisingumo Teismo praktika, svarbiausias veiksnys, lemiantis įsisteigimo laisvės arba laisvo paslaugų judėjimo skirtumą, yra klausimas, ar subjektas yra įsisteigęs valstybėje narėje, kurioje teikia atitinkamas paslaugas, ar ne. Jeigu subjektas yra įsisteigęs valstybėje narėje, kurioje teikia paslaugas, jam turėtų galioti įsisteigimo laisvė. Tačiau jeigu subjektas nėra įsisteigęs paslaugų teikimo valstybėje narėje, jo veiklai turėtų būti taikomas laisvo paslaugų judėjimo principas. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką laikinas atitinkamos veiklos pobūdis turėtų būti nustatomas ne tik pagal vykdomos veiklos trukmę, bet ir pagal jos dažnumą, periodiškumą arba tęstinumą. Tačiau tai, kad veikla yra laikina, neturėtų nereiškėti, kad teikėjas valstybėje narėje, kurioje teikia paslaugas, negali susikurti tam tikros infrastruktūros, pavyzdžiui, turėti biurą, kontorą ar kabinetą, jeigu ši infrastruktūra būtina aptariamoms paslaugoms teikti.
- (78) Siekiant užtikrinti, kad laisvė teikti paslaugas būtų veiksmingai įgyvendinama ir kad gavėjai galėtų turėti iš jų naudos, o teikėjai jas teikti visoje Bendrijoje nepaisydami sienų, būtina patikslinti, kokie valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, reikalavimai gali būti taikomi. Būtina užtikrinti, kad laisvės teikti paslaugas nuostata neužkirstų kelio valstybei narei, kurioje teikiama paslauga, laikantis 16 straipsnio 1 dalies a–c punktuose numatytų principų nustatyti specialius reikalavimus, būtinus dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo arba visuomenės sveikatos ir aplinkos apsaugos priežasčių.
- (79) Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką valstybės narės turi teisę imtis priemonių, skirtų užkirsti kelią teikėjams piktnaudžiauti vidaus rinkos principais. Ar teikėjas piktnaudžiauja, turėtų būti nustatoma atskirai įvertinus kiekvieną atvejį.
- (80) Reikia užtikrinti, kad teikėjai, vykstantys į kitą valstybę narę teikti paslaugų, galėtų pasiimti toms paslaugoms teikti būtiną įrangą. Ypač svarbu vengti atvejų, kai paslauga negalėtų būti suteikta dėl to, kad nėra įrangos ar, kai teikėjai patiria papildomų išlaidų, pavyzdžiui, kai turi išsinuomoti ar įsigyti kitokią įrangą nei tą, kurią paprastai naudoja, arba nukrypti nuo įprasto būdo, kuriuo jie vykdo veiklą.
- (81) Įrangos sąvoka neapima materialių daiktų, kuriuos teikėjas tiekia klientui ar kurie tampa materialaus daikto dalimi dėl to, kad buvo suteikta paslauga (pavyzdžiui, statybinės medžiagos ar atsarginės dalys), arba kurie sunaudojami ar lieka vietoje paslaugos teikimo metu (pavyzdžiui, kuras, sprogstamosios medžiagos, fejerverkai, pesticidai, nuodingosios medžiagos ar vaistai).
- (82) Šios direktyvos nuostatos neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms taikyti taisyklės dėl įdarbinimo sąlygų. Įstatymais ir kitais teisės aktais nustatytos taisyklės pagal Sutartį turėtų būti pateisinamos dėl priežasčių, susijusių su darbuotojų apsauga, būti nediskriminuojančios, būtinės ir proporcingos, kaip išaiškinta Teisingumo Teismo, bei atitikti kitus atitinkamus Bendrijos teisės aktus.
- (83) Būtina užtikrinti, kad nuo laisvės teikti paslaugas nuostatos galima nukrypti tik tose srityse, kurioms taikomos leidžiančios nukrypti nuostatos. Šios leidžiančios nukrypti nuostatos yra būtinos siekiant atsižvelgti į vidaus rinkos integracijos lygį arba tam tikrus su paslaugomis susijusius Bendrijos aktus, pagal kuriuos teikėjui taikoma ne įsisteigimo, o kitos valstybės narės teisė. Tam tikrais konkrečiais atvejais ir laikantis tam tikrų griežtų procedūrinių ir materialinių sąlygų išimties tvarka galėtų būti imamasi priemonių konkretaus teikėjo atžvilgiu. Be to, riboti laisvą paslaugų judėjimą išimties tvarka galima tik tuomet, jeigu tai atitinka pagrindines teises, kurios yra sudėtinė bendrųjų Bendrijos teisės principų dalis.
- (84) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžianti nuostata, susijusi su pašto paslaugomis, turėtų apimti ir universaliųjų paslaugų teikėjo veiklą, ir kitas pašto paslaugas.

- (85) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžianti nuostata, susijusi su teisiniu skolų išieškojimu, ir nuoroda į galimą būsimą derinimo priemonę turėtų būti taikoma tik teisei verstis veikla ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą, kurią sudaro visų pirma ieškinių teikimas teismui dėl skolų išieškojimo.
- (86) Ši direktyva neturėtų daryti poveikio įdarbinimo sąlygoms, kurios pagal 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje ⁽¹⁾ yra taikomos darbuotojams, komandiruotiems teikti paslaugų į kitos valstybės narės teritoriją. Tokiais atvejais Direktyvoje 96/71/EB nurodyta, kad teikėjai išvardytose srityse turi laikytis valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, įdarbinimo sąlygų. Tai yra: maksimalus darbo ir minimalus poilsio laikas, minimalių mokamų metinių atostogų trukmė, minimalios užmokesčio normos, įskaitant mokėjimo už viršvalandžius normas, darbuotojų, ypač laikino įdarbinimo įmonių siūlomų, samdos sąlygos, darbuotojų sveikata, higiena ir darbo sauga, apsaugos priemonės, skirtos nėščią ar neseniai pagimdžiusių moterų, vaikų ir jaunimo įdarbinimo sąlygoms vykdyti, vienodų sąlygų vyrams ir moterims taikymas bei kitos nediskriminavimo nuostatos. Tai taikoma ne tik teisės aktais nustatytoms įdarbinimo sąlygoms, bet ir sąlygoms, nustatytoms *de facto* visuotinai privalomose kolektyvinėse sutartyse arba arbitražų sprendimuose, kaip apibrėžta Direktyvoje 96/71/EB. Be to, ši direktyva neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms viešosios tvarkos nuostatų pagrindu taikyti įdarbinimo sąlygas, susijusias su kitomis sritimis, nei išvardytos Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnio 1 dalyje.
- (87) Ši direktyva taip pat neturėtų daryti poveikio įdarbinimo sąlygoms tais atvejais, kai darbuotojas peržengiančiomis sieną paslaugoms teikti yra samdomas toje valstybėje narėje, kurioje teikiamos paslaugos. Be to, ši direktyva nedaro poveikio valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, teisei nustatyti, ar egzistuoja darbo santykiai ir kaip skirti savarankiškai dirbančius asmenis nuo asmenų, dirbančių pagal darbo sutartį, įskaitant „fiktyvius savarankiškai dirbančius asmenis“. Pagrindinis darbo santykių, kaip apibrėžta Sutarties 39 straipsnyje, bruožas turėtų būti tas, kad tam tikrą laiką asmuo teikia kitam asmeniui ir jo nurodymu paslaugas ir už tai gauna užmokesť; taikant
- Sutarties 43 ir 49 straipsnius, bet kuri veikla, kurią asmuo vykdo neturėdamas pavaldumo santykių, laikoma savarankiško darbo veikla.
- (88) Laisvės teikti paslaugas nuostata neturėtų būti taikoma tais atvejais, kai nepažeidžiant Bendrijos teisės vertis tam tikra veikla valstybėje narėje leidžiama tik tam tikros profesijos atstovams, pavyzdžiui, reikalavimams, pagal kuriuos teisines konsultacijas gali teikti tik teisininkai.
- (89) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžiančios nuostatos taikymas klausimams, susijusiems su transporto priemonių, išnuomotų finansinės nuomos būdu vienoje valstybėje narėje, o naudojamų kitoje, registracija, grindžiamas Teisingumo Teismo praktika, kuris pripažino, kad valstybė narė, laikydamosi proporcingumo sąlygų, gali numatyti tokią prievolę, jei transporto priemonė naudojama jos teritorijoje. Ši išimtis netaikoma tuomet, kai transporto priemonė nuomojama nereguliariai arba laikinai.
- (90) Šios direktyvos nuostatos neturėtų būti taikomos sutartiniams santykiams tarp paslaugų teikėjo ir kliento bei tarp darbdavio ir darbuotojo. Teikėjo sutartinėms ar nesutartinėms prievolėms taikytina teisė turėtų būti nustatoma pagal tarptautinės privatinės teisės taisykles.
- (91) Būtina, kad valstybės narės išimtiniais atvejais ir įvertinusios kiekvieną atvejį atskirai turėtų galimybę dėl priežasčių, susijusių su paslaugų saugumu, kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo atžvilgiu imtis priemonių, nukrypstančių nuo laisvės teikti paslaugas nuostatos. Tačiau, tokių priemonių turėtų būti galima imtis tik tuomet, kai nėra Bendrijos lygiu suderintų priemonių.
- (92) Su šia direktyva nesusijusių laisvo paslaugų judėjimo apribojimų gali atsirasti ne tik dėl teikėjams taikomų priemonių, bet ir dėl daugelio gavėjams, ypač vartotojams, sudaromų kliūčių naudotis paslaugomis. Šioje direktyvoje kaip pavyzdys pateikiamos tam tikros apribojimų rūšys, taikomos gavėjui, kuris pageidauja pasinaudoti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo teikiama paslauga. Taip pat apima atvejus, kai paslaugos gavėjai privalo gauti kompetentingų institucijų leidimą ar pateikti deklaraciją, kad galėtų gauti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo paslaugą. Tai nesusiję su bendra leidimų išdavimo tvarka, kuri taip pat taikoma naudojantis paslauga, teikiama toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo.

⁽¹⁾ OL L 18, 1997 1 21, p. 1.

- (93) Finansinės paramos, teikiamos naudojimuisi konkrečia paslauga, sąvoka neturėtų būti taikoma valstybių narių pagalbos sistemoms, visų pirma socialinėje srityje arba kultūros sektoriuje, kur taikomos Bendrijos konkurencijos taisyklės, arba bendrai finansinei paramai, nesusijusiai su naudojimusi konkrečia paslauga, pavyzdžiui, studentų stipendijoms ar paskoloms.
- (94) Remiantis Sutartyje įtvirtintomis laisvo paslaugų judėjimo taisyklėmis, diskriminacija dėl gavėjo pilietybės arba gyvenamosios vietos valstybės ar vietovės, kurioje gyvenama, draudžiama. Tokios diskriminacijos pavyzdys galėtų būti tik kitos valstybės narės piliečiams taikomas reikalavimas pateikti dokumentų originalus, patvirtintas kopijas, pilietybę patvirtinantį dokumentą arba oficialius dokumentų vertimus, kad jie galėtų pasinaudoti paslauga arba geresnėmis sąlygomis ar kainomis. Tačiau diskriminacinių reikalavimų draudimas neturėtų trukdyti tam tikriems gavėjams numatyti palankesnes sąlygas, ypač tarifus, jeigu jos pagrįstos teisėtais ir objektyviais kriterijais.
- (95) Nediskriminavimo principas vidaus rinkoje reiškia, kad gavėjui, ypač vartotojui, negalima neleisti arba apriboti naudojimąsi viešai siūloma paslauga taikant kokį nors kriterijų, kuris įtrauktas į viešai skelbiamas bendrąsias sąlygas ir yra susijęs su gavėjo pilietybe arba gyvenamąja vieta. Tai nereiškia, kad neteisėta diskriminacija bus konstatuojama, jeigu į tokias bendrąsias sąlygas bus įtrauktos nuostatos dėl skirtingų paslaugos teikimo tarifų ir sąlygų, kai tokie tarifai, kainos ir sąlygos pateisinami objektyviomis priežastimis, kurios įvairiose šalyse gali būti skirtingos, pvz., papildomomis išlaidomis, faktiškai patirtomis dėl paslaugos teikimo atstumo arba techninių ypatumų, ar skirtingų rinkos sąlygų, pvz., sezoniskumo nulemtu paklausos didėjimo arba mažėjimo, skirtingos atostogų trukmės valstybėse narėse, skirtingos konkurentų kainodaros, arba papildomos rizikos, susijusios su taisyklėmis, kurios skiriasi nuo įsisteigimo valstybės narės taisyklių. Tai taip pat nereiškia, kad paslaugos vartotojui neteikimas nesant reikiamų intelektualinės nuosavybės teisių tam tikroje teritorijoje būtų laikomas neteisėta diskriminacija.
- (96) Kaip vieną iš būdų, kuriuo teikėjas užtikrintų, kad jo teiktina informacija lengvai pasieks gavėją, tikslinga nustatyti reikalavimą, kad teikėjas turi nurodyti savo elektroninį adresą, taip pat ir tinklavietės adresą. Be to, prievolė teikti tam tikrą informaciją teikėjo informaciniuose dokumentuose, kuriuose išsamiai aprašomos jo teikiamos paslaugos, neturėtų būti taikoma bendro pobūdžio komercinei informacijai, pavyzdžiui, reklamai, bet dokumentams, kur išsamiai aprašomos siūlomos paslaugos, tarp jų ir tinklavietėje skelbiamiems dokumentams.
- (97) Šioje direktyvoje tikslinga numatyti tam tikras taisykles dėl aukštos paslaugų kokybės, kuriomis būtų užtikrinami visų pirma informavimo ir skaidrumo reikalavimai. Šios taisyklės turėtų būti taikomos peržengiančiam sieną paslaugų teikimui tarp valstybių narių ir paslaugoms, kurias valstybėje narėje teikia ten įsisteigęs teikėjas, neužkraunant nereikalingos naštos MVĮ. Jos jokių būdu neužkerta kelio valstybėms narėms, laikantis šios direktyvos ir kitų Bendrijos teisės aktų, taikyti papildomus arba kitus kokybės reikalavimus.
- (98) Kiekvienas subjektas, teikiantis paslaugas, susijusias su tiesiogine ir konkrečia rizika gavėjo ar trečiojo asmens sveikatai, saugai ar finansams, turėtų iš principo būti apsidraudęs tinkamu profesinės atsakomybės draudimu arba pateikti kitą lygiavertę ar panašią garantiją, tai yra visų pirma toks subjektas paprastai turėtų turėti tinkamą paslaugų, teikiamų vienoje ar daugiau valstybių narių, kurios nėra įsisteigimo valstybės narės, draudimo apsaugą.
- (99) Draudimas ar garantija turėtų atitikti rizikos pobūdį ir dydį. Tai reiškia, kad teikėjams reikalinga peržengiančio sieną draudimo apsauga tik tuomet, kai teikėjas faktiškai teikia paslaugas kitose valstybėse narėse. Valstybėms narėms nebūtina nustatyti išsamesnių draudimo apsaugos taisyklių ir, pavyzdžiui, minimalių draudimo sumų ar draudimo apsaugos netaikymo ribų. Teikėjai ir draudimo bendrovės turėtų išsaugoti galimybę pakankamai lanksčiai derėtis dėl draudimo polisų, kurių sąlygos tiksliai atitiktų rizikos pobūdį ir dydį. Be to, nėra būtina įstatymais numatyti prievolę tinkamai apsidrausti. Turėtų pakakti, kad prievolė apsidrausti būtų profesinių įstaigų nustatytų etikos taisyklių dalis. Galiausiai draudimo bendrovės neturėtų būti įpareigojamos suteikti draudimo apsaugą.
- (100) Būtina panaikinti absoliučius reglamentuojamųjų profesijų komercinės informacijos draudimus ne naikinant komercinės informacijos turinio apribojimus, o šalinant draudimus konkrečiai profesijai apskritai pateikti komercinę informaciją vienu ar keliais būdais, pavyzdžiui, draudžiant bet kokio pobūdžio reklamą vienoje ar keliuose žiniasklaidos priemonėse. Komercinės informacijos turinio ir jos pateikimo būdų klausimu būtina skatinti šių profesijų specialistus parengti Bendrijos teisę atitinkančius Bendrijos elgesio kodeksus.

- (101) Būtina gavėjų, pirmiausia vartotojų, labai užtikrinti, kad teikėjai turėtų galimybę siūlyti daugiasrites paslaugas ir kad apribojimai teikti tokias paslaugas būtų sumažinami iki pačių būtiniausių siekiant užtikrinti reglamentuojamųjų profesijų nešališkumą, nepriklausomumą ir sąžiningumą. Ši nuostata neturi poveikio apribojimams ar draudimams vykdyti tam tikrą veiklą, kuriais siekiama užtikrinti nepriklausomumą tais atvejais, kai valstybė narė teikėjui paveda konkrečią užduotį, ypač miesto plėtros srityje; ji taip pat neturėtų daryti poveikio konkurencijos taisyklių taikymui.
- (102) Siekiant didinti skaidrumą ir užtikrinti gavėjams siūlomų ir teikiamų paslaugų kokybės vertinimą remiantis panašiais kriterijais, svarbu, kad informacija apie kokybės ženklų ir kitų su šiomis paslaugomis susijusių skiriamųjų ženklų reikšmę būtų lengvai prieinama. Ši prievolė užtikrinti skaidrumą yra labai svarbi tokiose srityse kaip turizmas, ypač viešbučių verslas, kur plačiai naudojama klasifikavimo sistema. Be to, tikslinga ištirti, kiek Europos standartizacija galėtų padėti siekti paslaugų suderinamumo ir kokybės. Europos standartus rengia Europos standartizacijos institucijos – Europos standartizacijos komitetas (CEN), Europos elektrotechnikos standartizacijos komitetas (CENELEC) ir Europos telekomunikacijų standartų institutas (ETSI). Tam tikrais atvejais Komisija, laikydamasi tvarkos, nustatytos 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/34/EB, nustatanti informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką⁽¹⁾, gali pavesti parengti konkrečius Europos standartus.
- (103) Siekiant išspręsti potencialias problemas, susijusias su teismo sprendimo vykdymu, tikslinga nustatyti, kad valstybės narės pripažintų lygiavertes garantijas, kurias pateikia tokios institucijos ir įstaigos kaip bankai, draudimo teikėjai ar kiti finansinių paslaugų teikėjai, įsisteigę kitoje valstybėje narėje.
- (104) Valstybių narių vartotojų apsaugos institucijų tinklo, numatyto Reglamente (EB) Nr. 2006/2004, kūrimas papildė šioje direktyvoje numatytą bendradarbiavimą. Vartotojų apsaugą reglamentuojančių teisės aktų taikymas peržengiančios sieną veiklos atvejais, ypač dėl naujos rinkodaros ir pardavimo praktikos, taip pat poreikis šalinti tam tikras konkrečias bendradarbiavimo šioje srityje kliūtis, lemia poreikį stiprinti valstybių narių bendradarbiavimą. Pirmiausia šioje srityje būtina užtikrinti, kad valstybės narės reikalautų nutraukti neteisėtą veiklą, kurią jų teritorijoje vykdo subjektai ir kurios adresatai yra kitos valstybės narės vartotojai.
- (105) Kad paslaugų vidaus rinka veiktų tinkamai, būtinas administracinis bendradarbiavimas. Dėl nepakankamo valstybių narių bendradarbiavimo daugėja teikėjams taikomų taisyklių ir peržengiančios sieną veiklos atveju dubliuojama kontrolė; be to, šia bendradarbiavimo stoka gali pasinaudoti nesąžiningi verslininkai, kad išvengtų priežiūros ar apeitų paslaugoms taikomas nacionalines taisykles. Todėl labai svarbu numatyti aiškią ir teisiniu požiūriu privalomą valstybių narių prievolę veiksmingai bendradarbiauti.
- (106) Skyriuje dėl administracinio bendradarbiavimo „priežiūra“ turėtų reikšti tokią veiklą kaip stebėseną ir aplinkybių tyrimas, problemų sprendimas, sankcijų taikymas ir vykdymo užtikrinimas bei su tuo susijusios tolesnės priemonės.
- (107) Įprastomis aplinkybėmis kompetentingos institucijos pagalbą viena kitai turėtų teikti tiesiogiai. Valstybių narių paskirti kontaktiniai centrai turėtų būti reikalingi šiam procesui palengvinti tik iškilus sunkumams, pavyzdžiui, jei pagalba reikalinga atitinkamai kompetentingai institucijai nustatyti.
- (108) Tam tikri abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi visiems klausimams, kuriems taikoma ši direktyva, įskaitant klausimus, susijusius su atvejais, kai teikėjas įsisteigia kitoje valstybėje narėje. Kiti abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi tik peržengiančio sieną paslaugų teikimo atvejais, kai taikoma laisvės teikti paslaugas nuostata. Dar kiti abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi visais peržengiančio sieną paslaugų teikimo atvejais, įskaitant sritis, kurioms netaikoma laisvo paslaugų teikimo nuostata. Peržengiantis sieną paslaugų teikimas turėtų apimti atvejus, kai paslaugos teikiamos nuotoliniu būdu ir kai gavėjas gauti paslaugų vyksta į teikėjo įsisteigimo valstybę narę.
- (109) Tais atvejais, kai teikėjas laikinai atvyksta į valstybę narę, kuri nėra jo įsisteigimo valstybė narė, būtina numatyti šių dviejų valstybių narių abipusę pagalbą, kad valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, įsisteigimo valstybės narės prašymu galėtų atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus arba atlikti tokius patikrinimus savo iniciatyva, jei jie skirti tik faktams nustatyti.
- (110) Valstybės narės neturėtų turėti galimybių apeiti šioje direktyvoje nustatytą taisyklių, tarp jų ir laisvės teikti paslaugas nuostatą, atlikdamos diskriminacinius ar neproporcingus patikrinimus, apžiūras ar tyrimus.

⁽¹⁾ OL L 204, 1998 7 21, p. 37. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

- (111) Šios direktyvos nuostatos, susijusios su keitimusi informacija apie nepriekaištingą teikėjų reputaciją, neturėtų užkirsti kelio iniciatyvoms dėl policijos ir teismų bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose, ypač dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų ir teistumo registrų informacijos mainų.
- (112) Kad valstybės narės galėtų bendradarbiauti, būtina sklandi elektroninė informacijos sistema, kuri suteiktų galimybę kompetentingoms institucijoms lengvai nustatyti partnerius kitose valstybėse narėse ir veiksmingai bendrauti.
- (113) Būtina numatyti, kad valstybės narės, bendradarbiaudamos su Komisija, skatintų suinteresuotąsias šalis rengti Bendrijos lygio elgesio kodeksus, kuriais pirmiausia siekiama gerinti paslaugų kokybę ir atsižvelgti į specifinį kiekvienos profesijos pobūdį. Šie elgesio kodeksai turėtų būti suderinti su Bendrijos teise, ypač su konkurencijos teise. Jie neturėtų prieštarauti valstybėse narėse galiojančioms teisiškai privalomoms profesinės etikos ir elgesio taisyklėms.
- (114) Valstybės narės turėtų skatinti, kad elgesio kodeksai būtų rengiami Bendrijos lygiu ir kad juos pirmiausia rengtų profesinės įstaigos, organizacijos ir asociacijos. Atsižvelgiant į kiekvienos profesijos ypatumus, į šiuos kodeksus turėtų būti įtrauktos su reglamentuojamosiomis profesijomis susijusios komercinės informacijos taisyklės ir reglamentuojamųjų profesijų profesinės etikos ir elgesio taisyklės, kuriomis pirmiausia siekiama užtikrinti nepriklausomumą, nešališkumą ir profesinių paslapčių apsaugą. Be to, į tokius elgesio kodeksus turi būti įtrauktos sąlygos, taikomos nekilnojamojo turto agentų veiklai. Valstybės narės turėtų imtis papildomų priemonių, kad profesinės įstaigos, organizacijos ir asociacijos būtų skatinamos nacionaliniu lygiu įgyvendinti Bendrijos lygiu patvirtintus elgesio kodeksus.
- (115) Bendrijos lygio elgesio kodeksais siekiama nustatyti minimalius elgesio standartus ir papildyti valstybių narių teisinius reikalavimus. Jie neužkerta kelio valstybėms narėms, laikantis Bendrijos teisės, imtis griežtesnių teisinių priemonių, o nacionalinėms profesinėms įstaigoms – nustatyti didesnę apsaugą savo nacionaliniuose elgesio kodeksuose.
- (116) Kadangi šios direktyvos tikslų, kurių paskirtis – panaikinti kliūtis teikėjų įsisteigimo laisvei valstybėse narėse ir laisvam paslaugų judėjimui tarp valstybių narių, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl veiksmų masto tuos tikslus galima geriau pasiekti Bendrijos lygiu remiantis Sutarties 5 straipsnyje nustatytu subsidarumo principu,

Bendrija gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva nenumatoma daugiau nei reikia šiems tikslams pasiekti.

- (117) Šiai direktyvai įgyvendinti būtinos priemonės turėtų būti priimanamos pagal 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 1999/468/EB, nustatantį Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką ⁽¹⁾.
- (118) Pagal Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros ⁽²⁾ 34 dalį valstybės narės skatinamos savo ir Bendrijos interesų labui parengti lenteles, kurios kuo geriau iliustruotų direktyvos ir perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių tarpusavio santykį, ir viešai jas paskelbti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šioje direktyvoje pateikiamos bendrosios nuostatos, skirtos padėti paslaugų teikėjams naudotis įsisteigimo laisve ir laisvam paslaugų judėjimui palengvinti, kartu užtikrinant aukštą paslaugų kokybę.
2. Šia direktyva neregamentuojamas nei bendrų ekonominių interesų paslaugų, kurias leidžiama teikti valstybiniais arba privatiems subjektams, liberalizavimas, nei paslaugas teikiančių valstybinių subjektų privatizavimas.
3. Šia direktyva neregamentuojamas nei paslaugas teikiančių monopolijų panaikinimas, nei valstybių narių teikiama pagalba, kuriai taikomos Bendrijos konkurencijos taisyklės.

Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių teisei vadovaujantis Bendrijos teisės nuostatomis apibrėžti, ką jos laiko bendrų ekonominių interesų paslaugomis, kaip šias paslaugas reikėtų organizuoti ir finansuoti, laikantis valstybės pagalbos teikimo taisyklių, ir kokie tikslūs išsipareigojimai joms taikomi.

4. Ši direktyva neturi įtakos priemonėms, kurių buvo imtasi Bendrijos ar nacionaliniu lygiu laikantis Bendrijos teisės, kad būtų išsaugota arba skatinama kultūrų ar kalbų įvairovė arba žiniasklaidos pliuralizmas.

⁽¹⁾ OL L 184, 1999 7 17, p. 23. Sprendimas su pakeitimais, padarytais Sprendimu 2006/512/EB (OL L 200, 2006 7 22, p. 11).

⁽²⁾ OL C 321, 2003 12 31, p. 1.

5. Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių baudžiamosios teisės normoms. Tačiau valstybės narės negali riboti laisvės teikti paslaugas taikydamos baudžiamosios teisės nuostatas, kurios konkrečiai reglamentuoja ar turi įtakos teisei verstis paslaugų teikimo veikla ar šios veiklos vykdymui, pažeidžiant šioje direktyvoje nustatytas taisykles.

6. Ši direktyva neturi įtakos darbo teisei, t. y. jokioms teisėms ar sutartinėms nuostatomis dėl įdarbinimo sąlygų, darbo sąlygų, įskaitant sveikatą ir saugą darbe, ir darbdavio bei darbuotojo santykių, kurias pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę taiko valstybės narės. Be to, ši direktyva neturi įtakos valstybių narių socialinės apsaugos teisės aktams.

7. Ši direktyva netrukdo naudotis pagrindinėmis teisėmis, pripažintomis valstybėse narėse ir pagal Bendrijos teisę. Ji taip pat neturi įtakos teisei derėtis dėl kolektyvinių susitarimų, juos sudaryti ir įgyvendinti, taip pat imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma valstybėje narėje įsisteigusių teikėjų teikiamoms paslaugoms.

2. Ši direktyva netaikoma šioms veiklos rūšims:

- a) neekonominio pobūdžio bendrų interesų paslaugoms;
- b) finansinėms paslaugoms, tokiomis kaip, bankų, kreditavimo, draudimo ir perdraudimo, profesinių ar asmeninių pensijų, vertybinių popierių, investicijų, fondų, mokėjimo ir investavimo konsultacijų paslaugoms, įskaitant Direktyvos 2006/48/EB I priede išvardytas paslaugas;
- c) elektroninių ryšių paslaugoms ir tinklams bei su jais susijusioms priemonėms ir paslaugoms, kai tai susiję su klausimais, kuriems taikomos Direktyvos 2002/19/EB, 2002/20/EB, 2002/21/EB, 2002/22/EB ir 2002/58/EB;
- d) paslaugoms transporto srityje, įskaitant uosto paslaugas, patenkančioms į Sutarties V antraštinės dalies taikymo sritį;
- e) laikinojo įdarbinimo agentūrų paslaugoms;
- f) sveikatos priežiūros paslaugoms, neatsižvelgiant į tai, ar paslaugos teikiamos naudojantis sveikatos priežiūros infrastruktūra, kaip jos organizuojamos ir finansuojamos nacionaliniu lygiu, arba į tai, ar jos yra valstybinės ar privačios;

- g) garso ir vaizdo paslaugoms, įskaitant kinematografijos paslaugas, nepriklausomai nuo to, koks jų gamybos, platinimo ir perdavimo būdas, ir radijo transliacijoms;
- h) azartinių lošimų veiklai, susijusiai su pinigine verte turinčiais statymais tikimybių principu pagrįstų žaidimų metu, įskaitant loterijas, lošimą kazino ir lažybas;
- i) veiklai, susijusiai su viešosios valdžios funkcijų vykdymu, kaip apibrėžta Sutarties 45 straipsnyje;
- j) socialinėms paslaugoms, susijusioms su socialinio būsto suteikimu, vaikų priežiūra ir parama remtinoms šeimoms ir asmenims, kuriems šios paramos nuolat ar laikinai reikia ir kurias teikia valstybė, valstybės įgalioti subjektai arba valstybės pripažintos labdaros organizacijos;
- k) privačioms saugos paslaugoms;
- l) oficialiu vyriausybės aktu paskirtų notarų ir antstolių teikiamoms paslaugoms.

3. Ši direktyva netaikoma mokesčių sričiai.

3 straipsnis

Ryšys su kitomis Bendrijos teisės nuostatomis

1. Jeigu šios direktyvos nuostatos prieštarauja kito Bendrijos akto, reglamentuojančio tam tikrus teisės teikti paslaugą ar vykdyti paslaugos teikimo veiklą konkrečiuose sektoriuose ar profesijose aspektus, nuostatai, pirmenybė teikiama to kito Bendrijos akto nuostatai, kuri ir taikoma minėtiems sektoriams ar profesijoms. Minėti aktai yra:

- a) Direktyva 96/71/EB;
- b) Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71;
- c) 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu ⁽¹⁾;
- d) Direktyva 2005/36/EB.

2. Ši direktyva nėra susijusi su tarptautinės privatinės teisės taisyklėmis, visų pirma taisyklėmis, reglamentuojančioms sutartinėms ir nesutartinėms prievolėms taikytiną teisę, įskaitant taisykles, kurios garantuoja, kad vartotojai naudosis apsauga, kurią jiems suteikia vartotojų apsaugos taisyklės, nustatytos jų valstybėje narėje galiojančiuose vartotojų teisės aktuose.

⁽¹⁾ OL L 298, 1989 10 17, p. 23. Direktyva su pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, 1997 7 30, p. 60).

3. Valstybės narės taiko šios direktyvos nuostatas laikydamosi Sutartyje nustatytų įsisteigimo teisės ir laisvo paslaugų judėjimo taisyklių.

4 straipsnis

Apibrėžimai

Šioje direktyvoje vartojami tokie apibrėžimai:

- 1) paslauga – tai bet kokia savarankiška, paprastai už užmokestį atliekama ekonominė veikla, kaip nurodyta Sutarties 50 straipsnyje;
- 2) teikėjas – tai bet koks fizinis asmuo, kuris yra valstybės narės pilietis, arba bet koks valstybėje narėje įsisteigęs juridinis asmuo, kaip nurodyta Sutarties 48 straipsnyje, ir siūlantis arba teikiantis paslaugą;
- 3) gavėjas – tai bet koks fizinis asmuo, kuris yra valstybės narės pilietis arba kuris naudojasi Bendrijos teisės aktuose jam suteiktomis teisėmis, arba juridinis asmuo, kaip nurodyta Sutarties 48 straipsnyje, ir kuris yra įsisteigęs valstybėje narėje, ir kuris profesiniais arba neprofesiniais tikslais naudojasi arba pageidauja naudotis paslauga;
- 4) įsisteigimo valstybė narė – tai valstybė narė, kurios teritorijoje yra įsisteigęs atitinkamos paslaugos teikėjas;
- 5) įsisteigimas – tai faktinis teikėjo vertinamasis ekonomine veikla, kaip nurodyta Sutarties 43 straipsnyje, neribotą laiką ir naudojantis stabilia infrastruktūra, kurioje faktiškai teikiamos paslaugos;
- 6) leidimų išdavimo tvarka – tai bet kokia procedūra, pagal kurią faktiškai reikalaujama, kad teikėjas arba gavėjas imtųsi priemonių gauti formaliam arba numanomam kompetentingos institucijos sprendimui dėl teisės teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- 7) reikalavimas – tai bet koks įpareigojimas, draudimas, sąlyga ar apribojimas, numatytas valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose arba pagal teismų praktiką, administracinę praktiką ar profesinių įstaigų taisykles, arba profesinių asociacijų ar kitų profesinių organizacijų kolektyvines taisykles, priimtas šioms naudojantis teisiniu savarankiškumu; socialinių partnerių sudėtuose kolektyviniuose susitarimuose nustatytos taisyklės nelaikomos reikalavimais, kaip apibrėžta šioje direktyvoje;
- 8) svarbūs visuomenės interesai – tai priežastys, pripažintos tokiomis Teisingumo Teismo praktikoje, įskaitant: viešąją tvarką; visuomenės saugumą; visuomenės saugą; visuomenės sveikatą; socialinės apsaugos sistemos finansinės pusiausvyros išsaugojimą; vartotojų, paslaugų gavėjų ir darbuotojų apsaugą; prekybos sandorių sąžiningumą; kovą su sukčiavimu; aplinkos ir miesto aplinkos apsaugą; gyvūnų sveikatą; intelektinę nuosavybę; nacionalinio istorinio ir meninio paveldo išsaugojimą; socialinės politikos ir kultūros politikos tikslus;
- 9) kompetentinga institucija – tai bet kokia valstybės narės įstaiga ar valdžios institucija, atliekanti paslaugų teikimo priežiūros arba reguliavimo funkcijas, visų pirma administracinės institucijos, įskaitant teismus, profesines įstaigas ir tas profesines asociacijas arba kitas profesines organizacijas, kurios, įgyvendindamos savo teisinį savarankiškumą, kolektyviai reguliuoja teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- 10) valstybė narė, kurioje teikiama paslauga – tai valstybė narė, kurioje paslaugą teikia teikėjas, įsisteigęs kitoje valstybėje narėje;
- 11) reglamentuojamoji profesija – tai profesinė veikla arba profesinės veiklos rūšių grupė, nurodyta Direktyvos 2005/36/EB 3 straipsnio 1 dalies a punkte;
- 12) komercinė informacija – tai bet kokios formos informacija, tiesiogiai ar netiesiogiai reklamuojanti įmonės, organizacijos arba asmens, užsiimančio komercine, pramonine arba amatų veikla ar reglamentuojamąja profesija, prekes, paslaugas arba įvaizdį. Komercinė informacija nelaikoma:
 - a) informacija, sudaranti galimybę tiesiogiai naudotis įmonės, organizacijos ar asmens veikla, visų pirma – domeno pavadinimas arba elektroninio pašto adresas;
 - b) informacija, susijusi su įmonės, organizacijos arba asmens prekėmis, paslaugomis arba įvaizdžiu, parengta nepriklausomai, ypač kai ji pateikiama nemokamai.

II SKYRIUS

ADMINISTRACINIS SUPAPRASTINIMAS

5 straipsnis

Procedūrų supaprastinimas

1. Valstybės narės patikrina procedūras ir formalumus, taikomus siekiant gauti teisę verstis paslaugų teikimo veikla arba jos vykdymui. Kai pagal šią dalį patikrintos procedūros ir formalumai nėra pakankamai paprasti, valstybės narės juos supaprastina.
2. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija Bendrijos lygiu gali nustatyti suderintas formas. Šios formos yra lygiavertės pažymėjimams, liudijimams ir bet kokiems kitiems dokumentams, kuriuos turi turėti teikėjas.

3. Jeigu valstybės narės reikalauja, kad teikėjas arba gavėjas pateiktų pažymėjimą, liudijimą arba koki nors kitą dokumentą, patvirtinantį, kad tam tikras reikalavimas įvykdytas, jos turi priimti kitoje valstybėje narėje išduotą bet koki tokios pat paskirties dokumentą arba dokumentą, iš kurio aišku, kad tas reikalavimas yra įvykdytas. Jos negali reikalauti, kad būtų pateiktas kitoje valstybėje narėje išduoto dokumento originalas ar patvirtinta kopija, ar patvirtintas vertimas, išskyrus atvejus, numatytus kituose Bendrijos aktuose, arba kai tokį reikalavimą galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais, įskaitant viešąją tvarką ir saugumą.

Pirmoji pastraipa neriboja valstybių narių teisės reikalauti, kad būtų pateikti nepatvirtinti dokumentų vertimai į vieną iš jų valstybinių kalbų.

4. 3 dalis netaikoma dokumentams, nurodytiems Direktyvos 2005/36/EB 7 straipsnio 2 dalyje ir 50 straipsnyje, 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo ⁽¹⁾ 45 straipsnio 3 dalyje, 46, 49 ir 50 straipsniuose, 1998 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/5/EB, skirtos padėti teisininkams verstis nuolatine advokato praktika kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje buvo įgyta kvalifikacija ⁽²⁾, 3 straipsnio 2 dalyje, 1968 m. kovo 9 d. Pirmoje Tarybos direktyvoje dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės, siekdamos suvienodinti tokias apsaugos priemonės visoje Bendrijoje, reikalauja iš Sutarties 58 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių, jų narių ir kitų interesų apsaugai, koordinavimo ⁽³⁾, ir 1989 m. gruodžio 21 d. Vienuoliktoje Tarybos direktyvoje dėl atskleidimo reikalavimų filialams, įsteigtiems valstybėse narėse tam tikrų tipų bendrovių, kurioms taikomi kitos valstybės įstatymai ⁽⁴⁾.

6 straipsnis

Kontaktiniai centrai

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjams būtų suteikta galimybė toliau nurodytas procedūras ir formalumus atlikti per kontaktinius centrus:

- a) visas procedūras ir formalumus, kurie būtini norint gauti teisę teikti paslaugas, visų pirma visas būtinas deklaracijas, pranešimus ar kompetentingoms institucijoms teikiamus prašymus išduoti leidimą, įskaitant prašymus įtraukti į registrą, sąrašą arba duomenų bazę, arba įsiregistruoti profesinėje įstaigoje ar asociacijoje;

⁽¹⁾ OL L 134, 2004 4 30, p. 114. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos Reglamentu (EB) Nr. 2083/2005 (OL L 333, 2005 12 20, p. 28).

⁽²⁾ OL L 77, 1998 3 14, p. 36. Direktyva su pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

⁽³⁾ OL L 65, 1968 3 14, p. 8. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/58/EB (OL L 221, 2003 9 4, p. 13).

⁽⁴⁾ OL L 395, 1989 12 30, p. 36.

- b) prašymus išduoti paslaugų veiklai vykdyti būtinus leidimus.

2. Kontaktinių centrų steigimas nekeičia funkcijų ir įgaliojimų pasidalijimo tarp institucijų nacionalinėse sistemose.

7 straipsnis

Teisė į informaciją

1. Valstybės narės užtikrina, kad kontaktiniuose centruose teikėjams ir gavėjams būtų lengvai prieinama tokia informacija:

- a) jų teritorijoje įsisteigusiems teikėjams taikomi reikalavimai, visų pirma susiję su procedūromis ir formalumais, kuriuos būtina atlikti norint įgyti teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- b) kompetentingų institucijų kontaktiniai duomenys, teikiantys galimybę tiesiogiai susisiekti su jomis, įskaitant institucijų, atsakingų už klausimus, susijusius su paslaugų teikimu, duomenis;
- c) prieigos prie teikėjų ir paslaugų viešųjų registrų bei duomenų bazių priemonės ir sąlygos;
- d) teisių gynimo priemonės, kuriomis paprastai galima naudotis iškilus ginčams tarp kompetentingų institucijų ir teikėjo ar gavėjo arba tarp teikėjo ir gavėjo, arba tarp teikėjų;
- e) asociacijų arba organizacijų, kurios nėra kompetentingos institucijos ir kurios gali teikėjams ar gavėjams suteikti praktinę pagalbą, kontaktiniai duomenys.

2. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjai ir gavėjai paprastai gautų kompetentingų institucijų pagalbą, t. y. informaciją, kaip paprastai aiškinami ir taikomi 1 dalies a punkte nurodyti reikalavimai. Tam tikrais atvejais į tokią informaciją įtraukiamos paprastos nuoseklios gairės. Informacija teikiama aiškiai ir suprantama kalba.

3. Valstybės narės užtikrina, kad 1 ir 2 dalyje nurodyta informacija ir pagalba būtų teikiama aiškiai ir nedviprasmiškai, kad ji būtų lengvai prieinama nuotoliniu būdu bei elektroninėmis priemonėmis ir būtų nuolat atnaujinama.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kontaktiniai centrai ir kompetentingos institucijos kuo greičiau atsakytų į bet koki 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos ar pagalbos prašymą, o tais atvejais, kai prašymas yra klaidingas arba nepagrįstas, nedelsdami informuotų apie tai pareiškėją.

5. Valstybės narės ir Komisija imasi papildomų priemonių, skirtų skatinti kontaktinius centrus teikti šiame straipsnyje numatytą informaciją kitomis Bendrijos kalbomis. Tai netrukdo taikyti valstybių narių teisės aktų dėl kalbų vartojimo.

6. Kompetentingų institucijų išpareigojimas padėti teikėjams ir gavėjams neįpareigoja šių institucijų suteikti teisinę konsultaciją konkrečiais atvejais, o yra susijęs tik su bendra informacija apie tai, kaip paprastai aiškinami ar taikomi reikalavimai.

8 straipsnis

Procedūrų atlikimas elektroninėmis priemonėmis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visas procedūras ir formalumus, susijusius su teise į paslaugų teikimo veiklą ir šios veiklos vykdymu, būtų galima lengvai atlikti nuotoliniu būdu ir elektroninėmis priemonėmis pasitelkiant atitinkamą kontaktinį centrą ir bendraujant su atitinkamomis kompetentingomis institucijomis.

2. 1 dalis netaikoma patalpų, kuriose teikiama paslauga, teikėjo naudojamos įrangos patikrinimui, fiziniam teikėjo gebėjimų ar asmeninio teikėjo arba jo darbuotojų sąžiningumo patikrinimui.

3. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija patvirtina išsamias šio straipsnio 1 dalies įgyvendinimo taisykles, siekdama palengvinti valstybių narių informacinių sistemų tarpusavio sąveiką ir procedūrų atlikimą elektroninėmis priemonėmis, atsižvelgdama į Bendrijos lygiu parengtus bendruosius standartus.

III SKYRIUS

TEIKĖJŲ ĮSISTEIGIMO LAISVĖ

1 SKIRSNIS

Leidimai

9 straipsnis

Leidimų išdavimo tvarka

1. Valstybės narės taiko leidimų išdavimo tvarką teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklai tik tuo atveju, jei yra įvykdytos šios sąlygos:

- leidimų išdavimo tvarka nediskriminuoja paslaugų teikėjo;
- būtinybė turėti leidimų išdavimo tvarką objektyviai pateisinta svarbiais visuomenės interesais;

c) tikslo negalima pasiekti taikant mažiau ribojančią priemonę, visų pirma todėl, kad *a posteriori* tikrinimas būtų atliekamas per vėlai, kad būtų tikrai veiksmingas.

2. 39 straipsnio 1 dalyje nurodytoje ataskaitoje valstybės narės nurodo savo leidimų išdavimo tvarką ir pateikia priežastis, įrodančias, kad jos atitinka šio straipsnio 1 dalį.

3. Šis skirsnis netaikomas tiems leidimų išdavimo tvarkos aspektams, kuriuos tiesiogiai ar netiesiogiai reglamentuoja kiti Bendrijos dokumentai.

10 straipsnis

Leidimo išdavimo sąlygos

1. Leidimų išdavimo tvarka grindžiama kriterijais, kurie neleidžia kompetentingoms institucijoms naudotis vertinimo įgaliojimu savavališkai.

2. 1 dalyje nurodyti kriterijai turi būti:

- nediskriminaciniai;
- pateisinami svarbiais visuomenės interesais;
- proporcingi tokiam visuomenės interesų tikslui;
- aiškūs ir nedviprasmiški;
- objektyvūs;
- iš anksto viešai skelbiami;
- skaidrūs ir prieinami susipažinti.

3. Naujo įsisteigimo leidimo išdavimo sąlygos neturi dubliuoti tokių pačių arba iš esmės panašių reikalavimų ir kontrolės priemonių, taikomų teikėjui kitoje valstybėje narėje arba toje pačioje valstybėje narėje. 28 straipsnio 2 dalyje nurodyti kontaktiniai centrai jai pats teikėjas padeda kompetentingai institucijai, pateikdami jai visą būtiną informaciją apie šiuos reikalavimus.

4. Leidimas suteikia teikėjui teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą visoje valstybės teritorijoje, įskaitant atstovybių, pavaldžių įmonių, filialų arba biurų steigimą, išskyrus atvejus, kai kiekvienas atskiras leidimas įsisteigti arba leidimo galiojimo apribojimus tam tikra teritorijos dalimi pateisinamas svarbiais visuomenės interesais.

5. Leidimas išduodamas iš karto po to, kai atlikus tinkamą patikrinimą, nustatoma, kad leidimo išdavimo sąlygos yra įvykdytos.

6. Išskyrus sprendimus išduoti leidimą, bet kuris kompetentingų institucijų sprendimas, įskaitant atsisakymą išduoti leidimą ar leidimo panaikinimą, turi būti visapusiškai pagrįsti ir gali būti apskūsti teismuose ar kitose apeliacinėse institucijose.

7. Šiuo straipsniu neginčijamas valstybių narių institucijų, išduodančių tokius leidimus, kompetencijos pasidalijimas vietos ar regioniniu lygiu.

11 straipsnis

Leidimo galiojimo laikas

1. Leidimas teikėjui išduodamas neribotam laikui, išskyrus atvejus, kai:

- a) leidimas automatiškai pratęsiamas arba jis susijęs su nuolatiniu reikalavimų vykdymu;
- b) ribotas leidimų skaičius pateisinamas svarbiais visuomenės interesais;

arba

- c) ribotą leidimo trukmę galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais.

2. 1 dalis nesusijusi su ilgiausiu laikotarpiu, kurio pabaigoje leidimą gavęs teikėjas turi faktiškai pradėti veiklą.

3. Valstybės narės reikalauja, kad teikėjas informuotų atitinkamą kontaktinį centrą, numatytą 6 straipsnyje, apie šiuos pasikeitimus:

- a) pavaldžiųjų įmonių, kurių veiklai taikoma leidimų išdavimo tvarka, steigimą;
- b) savo padėties pasikeitimus, dėl kurių nebevykdomos leidimo išdavimo sąlygos.

4. Šis straipsnis nepažeidžia valstybių narių teisės panaikinti leidimus, kai nebevykdomos leidimo išdavimo sąlygos.

12 straipsnis

Atranka iš kelių kandidatų

1. Tais atvejais, kai išduodamų leidimų verstis tam tikros rūšies veikla skaičius yra ribotas dėl gamtinių išteklių arba techninių pajėgumų stokos, valstybės narės potencialiems kandidatams taiko nešališką ir skaidrią atrankos procedūrą, visų pirma tinkamai paskelbdamos apie procedūros pradžią, eigą ir pabaigą.

2. 1 dalyje nurodytais atvejais leidimas išduodamas ribotam laikotarpiui ir negali būti automatiškai pratęsiamas ar suteikti bet kokių kitų privilegijų teikėjui, kurio leidimo galiojimo laikas ką tik baigėsi, arba asmeniui, kaip nors susijusiam su tuo teikėju.

3. Laikydamosi 1 dalies ir 9 bei 10 straipsnių, nustatydamos atrankos procedūros taisyklės valstybės narės gali atsižvelgti į visuomenės sveikatos, socialinės politikos tikslus, darbuotojų arba savarankiškai dirbančių asmenų sveikatos ir saugos, aplinkos apsaugos, kultūros paveldo išsaugojimo aspektus ir visus kitus svarbius visuomenės interesus, laikydamosi Bendrijos teisės.

13 straipsnis

Leidimų išdavimo procedūros

1. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai yra aiškūs, paskelbti iš anksto ir suteikti pareiškėjams garantiją, kad jų prašymas bus išnagrinėtas objektyviai ir nešališkai.

2. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai neturi būti pernelyg griežti ir neturi pernelyg apsunkinti ar vėlinti paslaugos teikimo. Juos turi būti paprasta atlikti, o visos pareiškėjų išlaidos, patirtos dėl tokių procedūrų ir formalumų, turi būti protingos ir proporcingos atitinkamų leidimų išdavimo procedūrų sąnaudoms ir neturi viršyti procedūrų sąnaudų.

3. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai turi suteikti pareiškėjams garantiją, kad jų prašymas bus išnagrinėtas kuo greičiau ir bet kuriuo atveju per iš anksto nustatytą ir paskelbtą tinkamą laikotarpį. Šis laikotarpis pradedamas skaičiuoti tik nuo visų dokumentų pateikimo momento. Kai tai pateisinama dėl klausimo sudėtingumo, kompetentinga institucija gali vieną kartą pratęsti šį laikotarpį ribotai trukmei. Laikotarpio pratęsimas ir trukmė tinkamai pagrindžiami ir apie tai pranešama pareiškėjui prieš pasibaigiant pirminiam laikotarpiui.

4. Jei į prašymą neatsakoma per 3 dalyje nurodytą ar pratęstą laikotarpį, laikoma, kad leidimas išduotas. Tačiau gali būti numatytos kitokios taisyklės, kai tai pateisinama svarbiais visuomenės interesais, įskaitant teisėtus trečiųjų šalių interesus.

5. Visų leidimo prašymų gavimas turi būti patvirtintas kuo greičiau. Gavimo patvirtinime turi būti nurodoma:

- a) 3 dalyje nurodytas laikotarpis;
- b) galimos teisių gynimo priemonės;

- c) kai taikoma, pareiškimas, kad, negavus atsakymo per nustatytą laikotarpį, bus laikoma, kad leidimas išduotas.

6. Jeigu pateikiamas neišsamus prašymas, pareiškėjas kuo greičiau informuojamas apie būtinybę pateikti papildomus dokumentus ir apie tai, kaip gali pasikeisti 3 straipsnyje nurodytas laikotarpis.

7. Jei prašymas atmetamas todėl, kad buvo pateiktas nesilaikant privalomos procedūros ar formalumų, pareiškėjas apie tai kuo greičiau informuojamas.

2 SKIRSNIS

Draudžiami arba vertintini reikalavimai

14 straipsnis

Draudžiami reikalavimai

Valstybės narės nekelia teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui savo teritorijoje nė vieno iš šių reikalavimų:

- 1) diskriminaciniai reikalavimai, tiesiogiai ar netiesiogiai susiję su pilietybe arba įmonės registruotos buveinės vieta, visų pirma įskaitant:
 - a) reikalavimus dėl pilietybės teikėjui, jo darbuotojams, akcinio kapitalo valdytojams arba paslaugų teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariams;
 - b) reikalavimą, kad teikėjas, jo darbuotojai, akcinio kapitalo valdytojai arba teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariai nuolat gyventų valstybės narės teritorijoje;
- 2) draudimas būti įsisteigusiam daugiau negu vienoje valstybėje narėje arba būti įtrauktam į daugiau negu vienos valstybės narės registrus arba būti daugiau negu vienos valstybės narės profesinių įstaigų ar asociacijų nariu;
- 3) teikėjo laisvės rinktis pagrindinės ar antrinės buveinės steigimą apribojimai, ypač teikėjo išsipareigojimas turėti savo pagrindinę buveinę atitinkamos valstybės narės teritorijoje, arba laisvės pasirinkti atstovybės, filialo arba pavaldžiosios įmonės steigimo formą apribojimai;
- 4) abipusiškumo sąlygos su valstybe nare, kurioje teikėjas jau yra įsisteigęs, išskyrus atvejį, kai abipusiškumo sąlygos numatytos Bendrijos aktuose dėl energetikos;

- 5) ekonominio poreikio vertinimas kiekvienu atskiru atveju, siekiant nustatyti, ar yra ekonominis veiklos poreikis ar rinkos paklausa, įvertinti galimą ar faktinį veiklos poveikį ekonomikai, arba veiklos tinkamumą, atsižvelgiant į kompetentingos institucijos nustatytus ekonomikos plėtros tikslus; šis draudimas netaikomas planavimo reikalavimams, kurie keliami ne dėl ekonominių tikslų, o dėl svarbių visuomenės interesų;

- 6) tiesioginis ar netiesioginis konkuruojančių subjektų dalyvavimas, įskaitant jų dalyvavimą konsultacinių įstaigų veikloje, išskyrus profesines įstaigas ir asociacijas arba kitas organizacijas, veikiančias kaip kompetentinga institucija, išduodant leidimus arba priimant kitus kompetentingų institucijų sprendimus; šis draudimas netaikomas organizacijų, tokių kaip prekybos rūmai arba socialiniai partneriai, konsultacijoms, nesusijusioms su atskirais leidimų prašymais, ir konsultacijoms su plačiąja visuomene;

- 7) reikalavimas pateikti finansinę garantiją ar turėti dalį finansinėje garantijoje arba sudaryti draudimo sutartį su valstybės narės teritorijoje įsisteigusiu teikėju ar institucija. Tai neturi įtakos nei valstybių narių galimybei reikalauti draudimo ar finansinių garantijų apskritai, nei reikalavimams, susijusiems su dalyvavimu kolektyviniame kompensavimo fonde, pavyzdžiui, profesinių įstaigų ar organizacijų nariams;

- 8) išsipareigojimas tam tikrą laikotarpį būti iš anksto įregistruotam valstybės narės registre arba tam tikrą laikotarpį būti vykdyti veiklą šios valstybės narės teritorijoje.

15 straipsnis

Vertintini reikalavimai

1. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą taikomi kurie nors 2 dalyje išvardyti reikalavimai, ir užtikrina, kad visi tokie reikalavimai atitiktų 3 dalyje nustatytas sąlygas. Valstybės narės pakeičia savo įstatymus ir kitus teisės aktus taip, kad jie atitiktų minėtas sąlygas.

2. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui taikomas kuris nors iš šių nediskriminacinių reikalavimų:

- a) kiekybiniai ar teritoriniai apribojimai, visų pirma apribojimai, susiję su gyventojų skaičiumi arba su minimaliu geografiniu atstumu tarp teikėjų;
- b) teikėjo išsipareigojimas turėti tam tikrą teisinę formą;
- c) reikalavimai, susiję su įmonės akcijų valdymu;

- d) reikalavimai, išskyrus susijusius su klausimais, kuriems taikoma Direktyva 2005/36/EB, arba numatytais kituose Bendrijos aktuose, suteikiantys teisę dėl ypatingo paslaugų pobūdžio teikti šias paslaugas tik tam tikriems teikėjams;
- e) draudimas turėti daugiau nei vieną įmonę tos pačios valstybės teritorijoje;
- f) reikalavimai, nustatantys minimalų darbuotojų skaičių;
- g) minimalūs ir (arba) maksimalūs tarifai, kurių teikėjas turi laikytis;
- h) teikėjo išsipareigojimas kartu su savo paslauga teikti tam tikras kitas paslaugas.

3. Valstybės narės patikrina, kad 2 dalyje nurodyti reikalavimai atitiktų šias sąlygas:

- a) nediskriminavimas: reikalavimai neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantys pagal pilietybę arba pagal įmonės registruotos buveinės vietą;
- b) būtinybė: reikalavimai turi būti pateisinami svarbiais visuomenės interesais;
- c) proporcingumas: reikalavimai turi būti tinkami siekiamam tikslui įgyvendinti; jais neturi būti reikalaujama daugiau negu reikia tam tikslui pasiekti; ir turi būti neįmanoma pakeisti tokių reikalavimų kitomis, mažiau ribojančiomis priemonėmis, kuriomis pasiekiamas toks pat rezultatas.

4. 1, 2 ir 3 dalys taikomos bendrų ekonominių interesų paslaugų sritys teisės aktams tik tais atvejais, jei šių dalių taikymas teisiškai ir faktiškai netrukdo atlikti su tomis paslaugomis susijusių užduočių.

5. Abipusio vertinimo ataskaitoje, numatytoje 39 straipsnio 1 dalyje, valstybės narės nurodo:

- a) reikalavimus, kuriuos jos ketina išlaikyti, ir priežastis, dėl kurių jos mano, kad tie reikalavimai atitinka 3 dalyje nustatytas sąlygas;
- b) reikalavimus, kurie buvo panaikinti arba sušvelninti.

6. Nuo 2006 m. gruodžio 28 d. valstybės narės nenustato jokių naujų 2 dalyje minėto pobūdžio reikalavimų, jeigu tokie reikalavimai neatitinka 3 dalyje nustatytų sąlygų.

7. Valstybės narės praneša Komisijai apie visus naujus įstatymus ir kitus teisės aktus, kuriuose nustatomi 6 dalyje nurodyti reikalavimai, kartu pateikdamos tokius reikalavimus pateisinančias priežastis. Komisija apie tokias nuostatas praneša kitoms valstybėms narėms. Toks pranešimas netrukdo valstybėms narėms priimti minėtas nuostatas.

Per 3 mėnesius nuo pranešimo gavimo datos Komisija patikrina, ar naujieji reikalavimai atitinka Bendrijos teisę, ir, esant reikalui, priima sprendimą, kuriuo pareikalauja, kad atitinkama valstybė narė tokių reikalavimų nepriimtų arba juos panaikintų.

Pranešant apie nacionalinės teisės akto projektą pagal Direktyvą 98/34/EB, įvykdoma šioje direktyvoje numatyta pranešimo prievolė.

IV SKYRIUS

LAISVAS PASLAUGŲ JUDĖJIMAS

1 SKIRSNIS

Laisvė teikti paslaugas ir su tuo susijusios nukrypti leidžiančios nuostatos

16 straipsnis

Laisvė teikti paslaugas

1. Valstybės narės gerbia teikėjų teisę teikti paslaugas ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę.

Valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, savo teritorijoje užtikrina nevaržomą teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą.

Valstybės narės savo teritorijoje neapriboja teisės teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymo jokiais reikalavimais, kuriais būtų pažeidžiami šie principai:

- a) nediskriminavimas: reikalavimas neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantis pagal pilietybę arba pagal valstybę narę, kurioje juridinis asmuo įsisteigęs;
- b) būtinybė: reikalavimas turi būti pagrįstas viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais;
- c) proporcingumas: reikalavimas turi būti tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir juo neturi būti reikalaujama daugiau, nei reikia tokiam tikslui.

2. Valstybės narės negali apriboti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo laisvės teikti paslaugas, nustatydamos tokius reikalavimus:

- a) reikalavimą teikėjui būti įsisteigusiam tos valstybės narės teritorijoje;
- b) teikėjo įsipareigojimą gauti valstybės narės kompetentingų institucijų leidimą, taip pat įsiregistruoti tos valstybės narės registre arba joje esančiose profesinėse įstaigose ar asociacijose, išskyrus šioje direktyvoje arba kituose Bendrijos teisės aktuose numatytus atvejus;
- c) draudimą teikėjui tos valstybės narės teritorijoje sukurti tam tikros formos ar rūšies infrastruktūrą, įskaitant biurus arba kontorą, kuri teikėjui reikalinga atitinkamoms paslaugoms teikti;
- d) specifinius teikėjo ir gavėjo sutartinius susitarimus, kurie apriboja savarankiškai dirbančių asmenų paslaugų teikimą arba neleidžia jiems jų teikti;
- e) teikėjo pareigą turėti specialų tapatybės dokumentą, reikalingą paslaugų teikimo veiklai vykdyti, išduotą kompetentingų institucijų;
- f) įrangos ir medžiagų, kurios yra sudėtinė teikiamų paslaugų dalis, naudojimo reikalavimus, išskyrus sveikatai ir saugai darbe būtinus reikalavimus;
- g) laisvės teikti paslaugas apribojimus, nurodytus 19 straipsnyje.

3. Valstybei narei, į kurią atvyksta teikėjas, nekludoma taikyti paslaugų teikimo reikalavimų, jei jie pagrįsti viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais, ir jeigu laikomasi 1 dalies nuostatų. Valstybei narei taip pat nekludoma, nepažeidžiant Bendrijos teisės, taikyti savo taisyklių dėl įdarbinimo sąlygų, įskaitant kolektyviniuose susitarimuose nustatytas taisykles.

4. Iki 2011 m. gruodžio 28 d. Komisija, Bendrijos lygiu pasikonsultavusi su valstybėmis narėmis ir socialiniais partneriais, pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai šio straipsnio taikymo ataskaitą, kurioje apsvaisto, ar reikia siūlyti paslaugų teikimo, kuriam taikoma ši direktyva, suderinimo priemones.

17 straipsnis

Papildomos nuo laisvės teikti paslaugas leidžiančios nukrypti nuostatos

16 straipsnis netaikomas:

- 1) kitoje valstybėje narėje teikiams bendrų ekonominių interesų paslaugoms, *inter alia*:
 - a) pašto sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtos bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo ⁽¹⁾;
 - b) elektros energetikos sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos Direktyva 2003/54/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių ⁽²⁾;
 - c) dujų sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos Direktyva 2003/55/EB dėl gamtinių dujų vidaus rinkos bendrųjų taisyklių ⁽³⁾;
 - d) vandens paskirstymo ir tiekimo paslaugoms ir nuotekų tvarkymo paslaugoms;
 - e) atliekų tvarkymui;
- 2) klausimams, kuriems taikoma Direktyva 96/71/EB;
- 3) klausimams, kuriems taikoma 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽⁴⁾;
- 4) klausimams, kuriems taikoma 1977 m. kovo 22 d. Tarybos direktyva 77/249/EEB, skirta padėti teisininkams veiksmingai naudotis laisve teikti paslaugas ⁽⁵⁾;
- 5) teisminei skolų išieškojimui;

⁽¹⁾ OL L 15, 1998 1 21, p. 14. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1882/2003 (OL L 284, 2003 10 31, p. 1).

⁽²⁾ OL L 176, 2003 7 15, p. 37. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos sprendimas 2006/653/EB (OL L 270, 2006 9 29, p. 72).

⁽³⁾ OL L 176, 2003 7 15, p. 57.

⁽⁴⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ OL L 78, 1977 3 26, p. 17. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

6) klausimams, kuriems taikoma Direktyvos 2005/36/EB II antraštinė dalis, taip pat valstybių narių, kuriose teikiama paslauga, reikalavimams, pagal kuriuos vykdyti tam tikrą veiklą leidžiama tik tam tikros profesijos atstovams;

7) klausimams, kuriems taikomas Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71;

8) administracinių formalumų, susijusių su laisvu asmenų judėjimu ir jų gyvenamąja vieta, klausimams, kuriems taikomos Direktyvos 2004/38/EB nuostatos, kuriomis nustatomi administraciniai formalumai, kuriuos naudos gavėjai turi atlikti valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingose institucijose;

9) tais atvejais, kai, teikiant paslaugą, trečiųjų šalių piliečiai įvažiuoja į kitą valstybę narę, valstybių narių galimybei reikauti vizos ar leidimo gyventi iš trečiųjų šalių piliečių, kuriems netaikomas abipusio pripažinimo režimas, numatytas Konvencijos dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo ⁽¹⁾ 21 straipsnyje, arba galimybei įpareigoti trečiųjų šalių piliečius atvykstant ar atvykus prisistatyti valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingoms institucijoms;

10) dėl atliekų vežimo tais atvejais, kai taikomas 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės ⁽²⁾;

11) autorinėms teisėms, gretutinėms teisėms ir teisėms, kurioms taikoma 1986 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 87/54/EEB dėl puslaidininkių įtaisų topografijų teisinės apsaugos ⁽³⁾ ir 1996 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/9/EB dėl duomenų bazių teisinės apsaugos ⁽⁴⁾, taip pat pramoninės nuosavybės teisėms;

12) veiksams, kuriems pagal įstatymus reikia notaro patvirtinimo;

13) klausimams, kuriems taikoma 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito ⁽⁵⁾;

14) kitoje valstybėje narėje finansinės nuomos sąlygomis išnuomotų transporto priemonių registracijai;

15) nuostatomis dėl sutartinių ir nesutartinių prievolių, įskaitant sutarčių formą, nustatyta pagal tarptautinės privatinės teisės taisykles.

18 straipsnis

Konkrečiais atvejais leidžiančios nukrypti nuostatos

1. Nukrypdoma nuo 16 straipsnio nuostatų ir tik išimtinėmis aplinkybėmis valstybė narė kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo atžvilgiu gali imtis priemonių, susijusių su paslaugų saugumu.

2. 1 dalyje numatytų priemonių galima imtis tik jei laikomasi 35 straipsnyje išdėstytos abipusės pagalbos tvarkos ir įvykdomos šios sąlygos:

a) nacionalinės nuostatos, kuriomis remiantis imamas priemonės, nebuvo derintos Bendrijos lygiu 1 dalyje nurodytose su paslaugų saugumu susijusiose srityse;

b) priemonės apsaugo gavėją labiau nei tuo atveju, jei priemonių pagal savo nacionalines nuostatas imtųsi įsisteigimo valstybė narė;

c) įsisteigimo valstybė narė nesiėmė jokių priemonių arba jos buvo nepakankamos, palyginti su nurodytomis 35 straipsnio 2 dalyje;

d) šios priemonės yra proporcingos.

3. 1 ir 2 dalys neturi įtakos nuostatomis, įtvirtintoms Bendrijos teisės aktuose, užtikrinančiuose laisvę teikti paslaugas arba įtvirtinančiuose leidžiančias nukrypti nuostatas.

2 SKIRSNIS

Paslaugų gavėjų teisės

19 straipsnis

Draudžiami apribojimai

Valstybės narės negali nustatyti gavėjams reikalavimų, kuriais ribojamas naudojimasis kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo teikiama paslauga, ypač šių reikalavimų:

a) reikalavimo gauti leidimą iš kompetentingų institucijų arba pateikti joms deklaraciją;

⁽¹⁾ OL L 239, 2000 9 22, p. 19. Konvencija su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1160/2005 (OL L 191, 2005 7 22, p. 18).

⁽²⁾ OL L 30, 1993 2 6, p. 1. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2557/2001 (OL L 349, 2001 12 31, p. 1).

⁽³⁾ OL L 24, 1987 1 27, p. 36.

⁽⁴⁾ OL L 77, 1996 3 27, p. 20.

⁽⁵⁾ OL L 157, 2006 6 9, p. 87.

- b) teikiamo finansavimo diskriminacinio pobūdžio apribojimo dėl to, kad teikėjas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje arba dėl vietos, kurioje paslauga teikiama.

20 straipsnis

Nediskriminavimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjui nebūtų taikomi diskriminaciniai reikalavimai, susiję su jo pilietybe arba gyvenamąja vieta.

2. Valstybės narės užtikrina, kad bendrosiose paslaugos gavimo sąlygose, kurias viešai skelbia teikėjas, nebūtų diskriminacinių nuostatų, susijusių su gavėjo pilietybe arba gyvenamąja vieta, tačiau neatmetant galimybės numatyti skirtingas paslaugos gavimo sąlygas, kai tuos skirtumus tiesiogiai pateisina objektyvūs kriterijai.

21 straipsnis

Pagalba gavėjams

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjai valstybėje narėje, kurioje gyvena, galėtų gauti tokią informaciją:

- a) bendrą informaciją apie kitose valstybėse narėse taikomus reikalavimus, susijusius su teise teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą, ypač susijusius su vartotojų apsauga;
- b) bendrą informaciją apie teisių gynimo būdus kilus ginčui tarp teikėjo ir gavėjo;
- c) asociacijų arba organizacijų, įskaitant Europos vartotojų centrų tinklo centrus, iš kurių teikėjai ar gavėjai gali gauti praktinės pagalbos

Kai galima, į kompetentingų institucijų patarimus yra įtraukiamos paprastos nuoseklios gairės. Nuolat atnaujinama informacija ir pagalba turi būti teikiama aiškiai ir nedviprasmiškai, ji būti lengvai prieinama nuotoliniu būdu, įskaitant elektronines priemones.

2. Valstybės narės gali perduoti atsakomybę už 1 dalyje nurodytos užduoties vykdymą kontaktiniams centrams arba bet kokiam kitam subjektui, pavyzdžiui, Europos vartotojų paramos centrų tinklo centrams, vartotojų asociacijoms ar Europos informacijos centrums.

Valstybės narės praneša Komisijai paskirtų subjektų pavadinimus ir kontaktinius duomenis. Komisija perduoda juos visoms valstybėms narėms.

3. Vykdydama 1 ir 2 dalyse nustatytus reikalavimus, atitinkama įstaiga, į kurią kreipiasi gavėjas, prireikus susisieks su reikiama atitinkamos valstybės narės įstaiga. Pastaroji kuo greičiau nusiunčia prašomą informaciją prašančiajai įstaigai, kuri šią informaciją perduoda gavėjui. Valstybės narės užtikrina, kad tos įstaigos viena kitai teiktų abipusę pagalbą, ir imasi visų galimų priemonių, kad užtikrintų veiksmingą bendradarbiavimą. Kartu su Komisija valstybės narės įdiegia praktines priemones, būtinas 1 daliai įgyvendinti.

4. 40 straipsnio 2 dalyje numatyta tvarka Komisija patvirtina šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalių įgyvendinimo priemones, nurodymus, įvairių valstybių narių įstaigų keitimosi informacija techninius mechanizmus, visų pirma informacinių sistemų sąveiką, atsižvelgdama į bendruosius standartus.

V SKYRIUS

PASLAUGŲ KOKYBĖ

22 straipsnis

Informacija apie teikėjus ir jų paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjai teiktų gavėjui tokią informaciją:

- a) teikėjo pavadinimą, jo teisinį statusą ir formą, geografinį jo buveinės adresą ir duomenis, kurie leistų greitai su juo susisiekti ir bendrauti tiesiogiai, o esant reikalui ir elektroninėmis priemonėmis;
- b) jeigu teikėjas yra įregistruotas prekybos arba panašiam viešame registre, to registro pavadinimą ir teikėjo registracijos numerį arba lygiavertčius identifikacijos duomenis tame registre;
- c) jeigu veiklai taikoma leidimų išdavimo tvarka, reikiamos kompetentingos institucijos arba kontaktinio centro duomenis;
- d) jeigu teikėjas verčiasi veikla, kuriai taikomas PVM, 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas ⁽¹⁾ 22 straipsnio 1 dalyje nurodytą identifikacijos numerį;

⁽¹⁾ OL L 145, 1977 6 13, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2006/18/EB (OL L 51, 2006 2 22, p.12).

- e) reglamentuojamųjų profesijų atveju – profesinės įstaigos arba panašios institucijos, kurioje teikėjas yra įregistruotas, pavadinimą, teikėjo profesinį vardą ir valstybę narę, kurioje tas vardas buvo suteiktas;
- f) bendrąsias teikėjo taikomas sąlygas ir nuostatas, jei tokių yra;
- g) teikėjo taikomų sutarties sąlygų, jei tokių yra, susijusių su sutarčiai taikoma teise ir (arba) kompetentingais teismais, buvimą;
- h) teisės aktais nenustatyto garantinio aptarnavimo, jei toks yra, buvimą;
- i) paslaugos kainą, kai gavėjas iš anksto nustato kainą tam tikrai paslaugos rūšiai;
- j) pagrindines paslaugos savybes, jei jos nėra akivaizdžios;
- k) 23 straipsnio 1 dalyje nurodytą draudimą arba garantijas, pirmiausia draudiko arba garanto kontaktinius duomenis ir teritorinį draudimo galiojimą.
2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta informacija teikėjo pageidavimu:
- a) būtų teikiama paties teikėjo iniciatyva;
- b) būtų lengvai prieinama gavėjui vietoje, kur teikiama paslauga arba sudaroma sutartis;
- c) būtų lengvai prieinama gavėjui elektroninėmis priemonėmis teikėjo nurodytu adresu;
- d) būtų įtraukiama į informacinius dokumentus, kuriuos teikėjas pateikia gavėjui ir kuriuose išsamiai aprašoma jo teikiama paslauga.
3. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjo prašymu teikėjai teiktų šią papildomą informaciją apie:
- a) kai teikėjas nėra iš anksto nustatęs kainos tam tikrai paslaugų rūšiai, paslaugos kainą arba, jeigu tikslios kainos neįmanoma pateikti, kainos apskaičiavimo metodą, kad gavėjas galėtų ją patikrinti, arba pakankamai išsamiai sąmatą;
- b) reglamentuojamųjų profesijų atveju – nuorodą į įsisteigimo valstybėje narėje taikomas profesines taisykles ir jų gavimo būdus;
- c) informaciją apie jų daugiasritę veiklą ir partnerystės ryšius, tiesiogiai susijusius su atitinkama paslauga, ir apie priemones, kurių buvo imtasi siekiant išvengti interesų konfliktų. Tokia informacija įtraukiama į informacinį dokumentą, kuriame teikėjai išsamiai aprašo savo paslaugas;
- d) elgesio kodeksus, kurie jiems yra taikomi, ir adresus, kuriais šiuos kodeksus galima būtų surasti elektroninėmis priemonėmis, nurodant turimas kalbų versijas;
- e) kai teikėjui taikomos elgesio kodekso nuostatos arba jis yra profesinės asociacijos arba profesinės įstaigos, numatančios ginčų sprendimo ne teismo tvarka galimybę, narys, su tuo susijusią informaciją. Teikėjas nurodo, kaip gauti išsamią informaciją apie ginčų sprendimo ne teismo tvarka ypatumus ir sąlygas.
4. Valstybės narės užtikrina, kad informacija, kurią pagal šį skyrių privalo pateikti teikėjas, būtų pateikiama arba pranešama aiškiai ir nedviprasmiškai, suteikiant pakankamai laiko prieš sudarant sutartį, arba, jeigu sutartis raštu nesudaroma, prieš teikiant paslaugą.
5. Šiame skyriuje nustatyti informacijos reikalavimai papildo Bendrijos teisės aktuose jau nustatytus reikalavimus, bet valstybėms narėms neužkertamas kelias įvesti papildomų informacijos reikalavimų, taikytinų jų teritorijoje įsisteigusiems teikėjams.
6. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija gali apibrėžti pagal šio straipsnio 1 ir 3 dalis teikiamos informacijos turinį pagal specifinį tam tikrų veiklos rūšių pobūdį ir gali apibrėžti praktines šio straipsnio 2 dalies įgyvendinimo priemones.

23 straipsnis

Profesinės atsakomybės draudimas ir garantijos

1. Valstybės narės gali užtikrinti, kad teikėjai, kurių paslaugos yra susijusios su tiesiogine ir konkrečia rizika gavėjo ar trečiojo asmens sveikatai ar saugumui arba gavėjo finansiniam saugumui, įsigytų profesinės atsakomybės draudimą, atitinkantį rizikos pobūdį ir dydį, arba pateiktų garantiją ar panašią priemonę, kurios būtų lygiavertės arba savo paskirtimi iš esmės atitiktų draudimą.

2. Kai teikėjas steigiasi valstybių narių teritorijoje, valstybės narės negali reikalauti iš teikėjo profesinės atsakomybės draudimo arba garantijos, jeigu teikėjas kitoje valstybėje narėje, kurioje jis jau įsisteigęs, turi tokią pačią garantiją arba iš esmės savo paskirtimi ir dydžiu, vertinant pagal draudimo riziką, draudimo sumą ar garantijos didžiausią sumą ir galimas draudimo apsaugos netaikymo sritis, jai lygiavertę garantiją. Jeigu tokia garantija yra lygiavertė tik iš dalies, valstybės narės gali reikalauti papildomos neapdraustų aspektų garantijos.

Valstybė narė, reikalaujanti, kad jos teritorijoje įsisteigęs teikėjas įsigytų profesinės atsakomybės draudimą arba pateiktų kokią nors kitą garantiją, turi pripažinti kitos valstybės narės draudimo įstaigos išduotą tokio draudimo pažymą kaip pakankamą įrodymą.

3. 1 ir 2 dalyse neturi įtakos profesinio draudimo ar garantijos priemonėms, numatytioms kituose Bendrijos teisės aktuose.

4. Siekdama įgyvendinti 1 dalį, pagal 40 straipsnio 2 dalyje nurodytą reguliavimo procedūrą Komisija gali sudaryti paslaugų, kurioms yra būdingos šio straipsnio 1 dalyje nurodytos savybės, sąrašą. Komisija, vadovaudamasi 40 straipsnio 3 dalyje nurodyta procedūra, taip pat gali patvirtinti priemones, skirtas iš dalies pakeisti neesminės šios direktyvos dalis jas papildant ir nustatant bendrus kriterijus, kurių pagrindu šio straipsnio 1 dalyje minėto draudimo arba garantijų tikslais apibrėžiama, tai, kas yra tinkama atsižvelgiant į rizikos pobūdį ir dydį.

5. Šiame straipsnyje:

- tiesioginė ir ypatinga rizika – tiesiogiai dėl paslaugos teikimo atsirandanti rizika;
- sveikata ir sauga – gavėjo ar trečiojo asmens mirties ar sunkaus sužalojimo prevencija;
- finansinis saugumas – gavėjo didelių piniginių ar turto vertės nuostolių prevencija;
- profesinės atsakomybės draudimas – teikėjo įsigytas draudimas, susijęs su galima atsakomybe gavėjams ir, prireikus, trečiosioms šalims, atsirandančia teikiant paslaugą.

24 straipsnis

Reglamentuojamųjų profesijų komercinė informacija

1. Valstybės narės panaikina visus absoliučius reglamentuojamųjų profesijų komercinės informacijos draudimus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad reglamentuojamųjų profesijų komercinė informacija atitiktų profesines taisykles, suderintas su Bendrijos teisės reikalavimais, visų pirma susijusias su profesijos nepriklausomumu, orumu ir sąžiningumu, taip pat profesinės paslapties saugojimu, atsižvelgiant į kiekvienos profesijos specifinį pobūdį. Profesinės reklaminių pranešimų taisyklės turi būti nediskriminacinės, pateisinamos svarbiais visuomenės interesais ir proporcingos.

25 straipsnis

Daugiasritė veikla

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjams nebūtų taikomi reikalavimai, kurie įpareigotų juos verstis tik tam tikra konkrečia veikla arba kurie ribotų bendrai arba partnerystės pagrindu vykdomą įvairią veiklą.

Tačiau tokie reikalavimai gali būti keliami šiems teikėjams:

- a) reglamentuojamųjų profesijų teikėjams, jeigu tokių reikalavimų taikymas pateisinamas siekiant užtikrinti profesinės etikos ir elgesio taisyklių, priklausančių nuo kiekvienos profesijos pobūdžio, laikymąsi, ir yra būtinas jų nepriklausomumui ir nešališkumui užtikrinti;
- b) sertifikavimo, akreditavimo, techninės stebėsenos, tyrimų arba bandymų teikėjams, jeigu tokių reikalavimų taikymas pateisinamas siekiant užtikrinti jų nepriklausomumą ir nešališkumą.

2. Jeigu 1 dalies a ir b punktuose nurodytiems teikėjams išduodamas leidimas verstis daugiasrite veikla, valstybės narės užtikrina:

- a) kad būtų išvengta interesų konfliktų ir tam tikrų veiklos rūšių nesuderinamumo;
- b) kad būtų užtikrintas tam tikroms veiklos rūšims būtinas nepriklausomumas ir nešališkumas;
- c) kad pagrindinės skirtingų veiklos rūšių profesinės etikos ir elgesio taisyklės būtų vienos su kitomis suderintos, ypač profesinių paslapčių saugojimo atžvilgiu.

3. 39 straipsnio 1 dalyje numatytoje ataskaitoje valstybės narės nurodo, kuriems teikėjams taikomi šio straipsnio 1 dalies reikalavimai, taip pat pateikia tų reikalavimų aprašymą ir priežastis, dėl kurių valstybės narės juos laiko pagrįstais.

26 straipsnis

Paslaugų kokybės politika

1. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad teikėjai būtų skatinami savanoriškai imtis paslaugų teikimo kokybės užtikrinimo veiksmų, ypač naudodamiesi vienu iš šių metodų:

- a) nepriklausomų ar akredituotų įstaigų atliekamas jų veiklos sertifikavimas arba įvertinimas;
- b) savo kokybės chartijos sudarymas arba dalyvavimas profesinių įstaigų Bendrijos lygiu sudarytose kokybės chartijose arba jų ženklų naudojimas.

2. Valstybės narės užtikrina, kad informacija apie tam tikrų ženklų svarbą ir su paslaugomis susijusių ženklų bei kitų kokybės žymenų suteikimo kriterijus būtų lengvai prieinama teikėjams ir gavėjams.

3. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad jų teritorijoje esančios profesinės įstaigos, prekybos rūmai, amatų asociacijos ir vartotojų asociacijos bendradarbiautų Bendrijos lygiu siekdami gerinti paslaugų teikimo kokybę, ypač kad palengvintų teikėjo kompetencijos įvertinimą.

4. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad būtų skatinami paslaugų teikimo kokybės ir trūkumų nepriklausomi vertinimai, ypač atliekami vartotojų asociacijų, plėtojami lyginamieji bandymai arba tyrimai ir informacijos apie rezultatus perdavimas Bendrijos lygiu.

5. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės skatina neprivalomų Europos standartų kūrimą, kad būtų lengviau suderinti įvairių valstybių narių teikėjų teikiamas paslaugas, teikti informaciją gavėjui bei užtikrinti teikiamų paslaugų kokybę.

27 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai pateiktų savo kontaktinius duomenis, visų pirma pašto adresą, fakso numerį arba elektroninio pašto adresą ir telefono numerį, kuriais visi gavėjai, įskaitant gyvenančius kitose valstybėse narėse, galėtų siųsti skundus arba reikalauti informacijos apie teikiamas paslaugas. Jei teikėjo juridinis adresas skiriasi nuo adreso, kurį jis paprastai naudoja korespondencijai, teikėjas nurodo ir savo juridinį adresą.

Valstybės narės imasi bendrų priemonių, kurios būtinos, kad teikėjai kuo greičiau atsakytų į pirmoje pastraipoje minimus skundus ir kaip įmanydamos stengtųsi rasti priimtinius sprendimus.

2. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai būtų įpareigoti įrodyti, kad laikosi šioje direktyvoje nustatytų įpareigojimų dėl informacijos teikimo ir kad ši informacija tiksli.

3. Jeigu reikalaujama finansinės garantijos teismo sprendimui vykdyti, valstybės narės pripažįsta lygiavertes garantijas, suteiktas kitoje valstybėje narėje įsisteigusios kredito įstaigos arba draudiko. Tokios kredito įstaigos privalo turėti veiklos valstybėje narėje leidimą pagal Direktyvą 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo, o draudikai – atitinkamai pagal 1973 m. liepos 24 d. Pirmą Tarybos direktyvą 73/239/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽¹⁾ ir 2002 m. lapkričio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/83/EB dėl gyvybės draudimo ⁽²⁾.

4. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai, kuriems yra taikomos elgesio kodekso nuostatos arba kurie yra prekybos asociacijos arba profesinės įstaigos, numatančios ginčų sprendimo ne teismo tvarka galimybę, nariai, atitinkamai informuotų gavėją ir tą faktą nurodytų informaciniuose dokumentuose, kuriuose išsamiai aprašomos jų paslaugos, nurodydami, kaip gauti išsamią informaciją apie tokio mechanizmo naudojimo ypatumus ir sąlygas.

VI SKYRIUS

ADMINISTRACINIS BENDRADARBIAVIMAS

28 straipsnis

Abipusė pagalba – bendrieji įsipareigojimai

1. Valstybės narės teikia abipusę pagalbą ir, siekdamos užtikrinti teikėjų ir jų teikiamų paslaugų priežiūrą, imasi veiksmingam abipusiam bendradarbiavimui būtinų priemonių.

2. Šiame skyriuje numatytais tikslais valstybės narės skiria vieną ar daugiau kontaktinių centrų, kurių kontaktiniai duomenys perduodami kitoms valstybėms narėms ir Komisijai. Komisija skelbia ir reguliariai atnaujinama kontaktinių centrų sąrašą.

⁽¹⁾ OL L 228, 1973 8 16, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB (OL L 323, 2005 12 9, p. 1).

⁽²⁾ OL L 345, 2002 12 19, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/68/EB.

3. Informacijos užklausos ir prašymai atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus pagal šį skyrį turi būti tinkamai motyvuoti, visų pirma nurodant prašymo priežastį. Gauta informacija naudojama tik klausimo, dėl kurio jos prašyta, atžvilgiu.

4. Gavusios iš kitos valstybės narės kompetentingų institucijų pagalbos prašymą, valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijoje įsisteigę teikėjai teiktų jų kompetentingoms institucijoms visą jų veiklai prižiūrėti pagal jų nacionalinės teisės aktus būtina informaciją.

5. Kilus sunkumams atsakyti į informacijos užklausą ar atlikti patikrinimus, apžiūras arba tyrimus, valstybė narė, siekdama rasti sprendimą, skubiai apie tai informuoja užklausą pateikusių valstybę narę.

6. Valstybės narės teikia kitų valstybių narių arba Komisijos reikalaujamą informaciją elektroninėmis priemonėmis ir kuo greičiau.

7. Valstybės narės užtikrina, kad registrais, į kuriuos įtraukti teikėjai ir kuriais gali naudotis jų teritorijoje esančios kompetentingos institucijos, tokiomis pačiomis sąlygomis galėtų naudotis ir atitinkamos kitų valstybių narių kompetentingos institucijos.

8. Valstybės narės gali perduoti Komisijai informaciją apie atvejus, kai kitos valstybės narės nevykdo savo įsipareigojimų dėl abipusės pagalbos. Jei būtina, Komisija imasi reikiamų priemonių, įskaitant Sutarties 226 straipsnyje numatytą procedūrą, kad užtikrintų, jog atitinkamos valstybės narės laikytųsi abipusės pagalbos įsipareigojimų. Komisija reguliariai praneša valstybėms narėms apie abipusės pagalbos nuostatų veikimą.

29 straipsnis

Abipusė pagalba – įsisteigimo valstybės narės bendrieji įsipareigojimai

1. Dėl teikėjų, teikiančių paslaugas kitoje valstybėje narėje, įsisteigimo valstybė narė teikia informaciją apie jos teritorijoje įsisteigusius teikėjus, kai to prašo kita valstybė narė, taip pat patvirtinimą, kad teikėjas yra įsisteigęs jos teritorijoje ir, kiek jai žinoma, neteisėtu būdu veiklos nevykdo.

2. Įsisteigimo valstybė narė atlieka kitos valstybės narės prašomus patikrinimus, apžiūras ir tyrimus ir praneša pastarajai jų rezultatus, o, prireikus, kokių buvo imtasi priemonių. Vykdydamos šią veiklą, kompetentingos institucijos neviršija jų valstybėse narėse joms suteiktų įgaliojimų. Kompetentingos institucijos

gali nuspręsti dėl tinkamiausių priemonių, kurių reikia imtis kiekvienu konkrečiu atveju siekiant patenkinti kitos valstybės narės prašymą.

3. Gavusi faktinių žinių apie teikėjo, įsisteigusio jos teritorijoje ir teikiančio paslaugas kitose valstybėse narėse, elgesį ar konkrečius veiksmus, kurie, jų žiniomis, galėtų padaryti didelės žalos žmonių sveikatai ar saugumui arba aplinkai, įsisteigimo valstybė narė kuo skubiau tai praneša visoms kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

30 straipsnis

Įsisteigimo valstybės narės priežiūra, kai teikėjas laikinai persikėlęs į kitą valstybę narę

1. Atvejais, kuriems netaikoma 31 straipsnio 1 dalis, įsisteigimo valstybė narė užtikrina, kad būtų vykdoma jos nustatytų reikalavimų laikymosi priežiūra, ypač priežiūros priemonėmis teikėjo įsisteigimo vietoje.

2. Įsisteigimo valstybė narė negali nesiimti priežiūros arba įgyvendinimą užtikrinančių priemonių savo teritorijoje tuo pagrindu, kad paslauga buvo suteikta arba dėl jos kilo žala kitoje valstybėje narėje.

3. 1 dalyje nereikalaujama, kad įsisteigimo valstybė narė atliktų faktinius patikrinimus ir vykdytų kontrolę valstybės narės, kurioje paslauga teikiama, teritorijoje. Tokius patikrinimus ir kontrolę pagal 31 straipsnio nuostatas atlieka valstybė narė, kurioje teikėjas laikinai vykdo veiklą, įsisteigimo valstybės narės valdžios institucijų prašymu.

31 straipsnis

Valstybės narės priežiūra, kai paslaugos teikiamos teikėjui laikinai persikėlus

1. Reikalavimų, kurie gali būti nustatyti pagal 16 arba 17 straipsnius, atžvilgiu valstybė narė, kurioje paslauga yra teikiama, yra atsakinga už teikėjo veiklos jos teritorijoje priežiūrą. Laikydamosi Bendrijos teisės, valstybė narė, kurioje teikiama paslauga:

a) imasi visų būtinų priemonių, kad teikėjai laikytųsi jos teisės aktų nuostatų dėl teisės teikti paslaugas ir šios veiklos vykdymo;

- b) atlieka paslaugos priežiūrai reikalingus patikrinimus, apžiūras ir tyrimus.

2. Atsižvelgiant į kitus reikalavimus, nenurodytus šio straipsnio 1 dalyje, kai teikėjas laikinai išvyksta teikti paslaugų į kitą valstybę narę ir ten neįsisteigia, tos valstybės narės kompetentingos institucijos vykdo teikėjo veiklos priežiūrą pagal 3 ir 4 dalių nuostatas.

3. Įsisteigimo valstybės narės prašymu valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingos institucijos atlieka patikrinimus, apžiūras ir tyrimus, kurių reikia, kad įsisteigimo valstybė narė galėtų užtikrinti veiksmingą priežiūrą. Vykdydamos šią veiklą, kompetentingos institucijos neviršija jų valstybėse narėse joms suteiktų įgaliojimų. Kompetentingos institucijos gali nuspręsti dėl tinkamiausių priemonių, kurių reikia imtis kiekvienu konkrečiu atveju siekiant patenkinti įsisteigimo valstybės narės prašymą.

4. Savo iniciatyva valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingos institucijos gali atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus vietoje, jeigu tokie patikrinimai, apžiūros arba tyrimai nėra diskriminaciniai, nėra inicijuojami dėl to, kad teikėjas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje ir yra proporcingi.

32 straipsnis

Įspėjimo sistema

1. Sužinojusi apie rimtus konkrečius veiksmus ar aplinkybes, kurie gali turėti sunkių padarinių jos teritorijoje arba kitų valstybių narių teritorijose gyvenančių asmenų saugumui ar sveikatai arba aplinkai, valstybė narė kuo greičiau tai praneša įsisteigimo valstybei narei, kitoms susijusioms valstybėms narėms ir Komisijai.

2. Kad būtų įgyvendintos 1 dalies nuostatos, Komisija remia valstybių narių valdžios institucijų europinio tinklo veiklą ir joje dalyvauja.

3. Komisija, laikydamosi 40 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos, rengia ir reguliariai atnaujinama šio straipsnio 2 dalyje minimo tinklo administravimo gaires.

33 straipsnis

Informacija apie nepriekaištingą teikėjų reputaciją

1. Laikydamosi nacionalinės teisės aktų valstybės narės kitos valstybės narės kompetentingos institucijos prašymu teikia informaciją apie drausminius ar administracinius veiksmus arba baudžiamąsias sankcijas ir sprendimus, susijusius su nemokumu ar

bankrotu sukčiavimo tikslais, kurių ėmėsi jų kompetentingos institucijos teikėjo atžvilgiu ir kurie yra tiesiogiai susiję su teikėjo kompetencija ar profesiniu patikimumu. Informaciją pateikianti valstybė narė turi apie tai informuoti teikėją.

Pagal pirmą pastraipą pateikiamas prašymas turi būti tinkamai pagrįstas, ir būtinai turi būti nurodytos priežastys, dėl kurių prašoma informacijos.

2. Apie šio straipsnio 1 dalyje nurodytas sankcijas ir veiksmus pranešama tik tuo atveju, jei yra priimtas galutinis sprendimas. Dėl kitų 1 dalyje nurodytų vykdytinų sprendimų informaciją teikianti valstybė narė nurodo, ar tam tikras sprendimas yra galutinis arba ar dėl jo pateiktas apeliacinis skundas; šiuo atveju ta valstybė narė turi nurodyti datą, kada tikimasi gauti sprendimą dėl apeliacinio skundo.

Be to, ta valstybė narė nurodo nacionalinės teisės aktų nuostatas, pagal kurias teikėjas buvo pripažintas kaltu arba nubaustas.

3. 1 ir 2 dalių taikymas privalo atitikti asmens duomenų teikimo taisyklės ir teises, garantuojamas susijusiose valstybėse narėse pripažintiems kaltais ar nubaustiems, taip pat ir profesinių įstaigų, asmenims. Bet kokia su tuo susijusi vieša informacija turi būti prieinama vartotojams.

34 straipsnis

Papildomos priemonės

1. Bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis Komisija sukuria elektroninę sistemą valstybėms narėms keistis informacija, atsižvelgdama į esamas informacines sistemas.

2. Komisijos padedamos valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad palengvintų pareigūnų, atsakingų už abipusę pagalbos teikimą, mainus ir tokių pareigūnų mokymą, įskaitant kalbos ir darbo kompiuteriu mokymą.

3. Komisija įvertina daugiamečių programos dėl pareigūnų mainų ir mokymų organizavimo sukūrimo poreikį.

35 straipsnis

Abipusė pagalba esant konkrečiais atvejais leidžiančioms nukrypti nuostatomis

1. Kai valstybė narė ketina imtis priemonių pagal 18 straipsnį, taikoma šio straipsnio 2–6 dalyse nurodyta procedūra, nepažeidžiant teismo nagrinėjimo, įskaitant parengtinį tyrimą ir baudžiamojo tyrimo veiksmus.

2. 1 dalyje minima valstybė narė prašo įsisteigimo valstybės narės imtis priemonių teikėjo atžvilgiu ir dėl to pateikia visą būtiną informaciją apie tam tikrą paslaugą ir bylos aplinkybes.

Įsisteigimo valstybė narė kuo greičiau patikrina, ar teikėjas veikia teisėtai, taip pat patikrina prašyme pateiktus faktus. Ji kuo skubiau informuoja užklausą pateikusią valstybę narę apie priemonės, kurių imtasi arba planuojama imtis, arba tam tikrais atvejais apie priežastis, dėl kurių ji nesiėmė jokių priemonių.

3. Gavusi 2 dalies antroje pastraipoje minimą įsisteigimo valstybės narės atsakymą, užklausą pateikusi valstybė narė praneša Komisijai ir įsisteigimo valstybei narei apie savo ketinimą imtis priemonių, nurodydama:

- a) priežastis, kodėl ji mano, kad įsisteigimo valstybės narės taikytos arba planuotos taikyti priemonės yra nepakankamos;
- b) priežastis, kodėl ji mano, kad priemonės, kurių ji ketina imtis, atitinka 18 straipsnyje nustatytas sąlygas.

4. Priemonių galima imtis tik praėjus penkiolikai darbo dienų nuo 3 dalyje minimo pranešimo dienos.

5. Neapribojant užklausą pateikusių valstybės narės galimybių imtis atitinkamų priemonių praėjus 4 dalyje nustatytam laikotarpiui, Komisija turi kuo greičiau patikrinti, ar priemonės, apie kurias pranešta, suderinamos su Bendrijos teise.

Jeigu Komisija padaro išvadą, kad priemonė nesuderinama su Bendrijos teise, ji priima sprendimą, kuriuo konkrečiai valstybei narei nurodoma nesiimti siūlomų priemonių arba panaikinti tokias priemones skubos tvarka.

6. Skubos atvejais valstybė narė, kuri numato imtis priemonių, gali nesilaikyti 2, 3 ir 4 dalių nuostatų. Tokiais atvejais apie priemones būtina kuo skubiau pranešti Komisijai ir įsisteigimo valstybei narei ir nurodyti priežastis, kodėl valstybė narė mano, kad tai yra skubus atvejis.

36 straipsnis

Įgyvendinimo priemonės

Komisija 40 straipsnio 3 dalyje nurodyta tvarka patvirtina įgyvendinančias priemones, skirtas iš dalies pakeisti neesmines šio skyriaus dalis jas papildant ir nurodant 28 ir 35 straipsniuose

numatytus terminus. Komisija, vadovaudamasi 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka, taip pat patvirtina praktinius metodus, skirtus keisti informaciją tarp valstybių narių elektroninėmis priemonėmis, ir ypač nuostatas dėl informacinių sistemų sąveikos.

VII SKYRIUS

KONVERGENCIJOS PROGRAMA

37 straipsnis

Bendrijos lygio elgesio kodeksai

1. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių skatinti profesinių įstaigų, organizacijų ir asociacijų elgesio kodeksų, kad būtų lengviau teikti paslaugas arba teikėjui įsisteigti kitoje valstybėje narėje, rengimui Bendrijos lygiu, laikantis Bendrijos teisės aktų.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje minimi elgesio kodeksai būtų prieinami nuotoliniu būdu – elektroninėmis priemonėmis.

38 straipsnis

Papildomas derinimas

Komisija iki 2010 m. gruodžio 28 d. įvertina galimybę teikti pasiūlymus dėl derinimo priemonių šiais klausimais:

- a) teisės užsiimti teismo skolų išieškojimo veikla;
- b) privačių saugos paslaugų ir grynųjų pinigų bei vertybių gabenimo.

39 straipsnis

Abipusis vertinimas

1. Ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d. valstybės narės pateikia Komisijai ataskaitą su visa informacija, nurodyta šiose nuostatose:

- a) 9 straipsnio 2 dalyje dėl leidimų išdavimo tvarkos;
- b) 15 straipsnio 5 dalyje dėl vertintinų reikalavimų;
- c) 25 straipsnio 3 dalyje dėl daugiasritės veiklos.

2. Komisija persiunčia 1 dalyje numatytas ataskaitas valstybėms narėms, kurios per šešis mėnesius nuo gavimo dienos pateikia pastabas apie kiekvieną ataskaitą. Per tą patį laikotarpį Komisija dėl tų ataskaitų tariasi su suinteresuotomis šalimis.

3. Komisija pateikia ataskaitas ir valstybių narių pastabas 40 straipsnio 1 dalyje nurodytam komitetui, kuris gali pateikti savo pastabas.

4. Atsižvelgdama į 2 ir 3 dalyse numatytas pastabas, Komisija ne vėliau kaip iki 2010 m. gruodžio 28 d. pateikia suvestinę ataskaitą Europos Parlamentui ir Tarybai prireikus kartu su papildomų iniciatyvų pasiūlymais.

5. Ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d. valstybės narės pateikia Komisijai ataskaitą apie nacionalinius reikalavimus, kurių taikymas galėtų patekti į 16 straipsnio 1 dalies trečios pastraipos ir 16 straipsnio 3 dalies pirmo sakinio taikymo sritį, nurodydamos priežastis, kodėl, jų nuomone, šių reikalavimų taikymas atitinka 16 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje ir 16 straipsnio 3 dalies pirmame sakinyje nustatytus kriterijus.

Vėliau valstybės narės perduoda Komisijai visus jų nustatytų reikalavimų pakeitimus, įskaitant pirmiau nurodytus naujus reikalavimus, bei nurodo jų pakeitimo priežastis.

Komisija apie šiuos perduotus reikalavimus informuoja kitas valstybes nares. Toks perdavimas netrukdo valstybėms narėms priimti minėtas nuostatas. Vėliau Komisija kasmet pateikia šių nuostatų taikymo analizę ir kryptis įgyvendinant šią direktyvą.

40 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda komitetas.

2. Darant nuorodą į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5 ir 7 straipsniai, laikantis to sprendimo 8 straipsnio nuostatų. Sprendimo 1999/468/EB 5 straipsnio 6 dalyje nustatytas laikotarpis yra trys mėnesiai.

3. Jei daroma nuoroda į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5a straipsnio 1–4 dalys ir 7 straipsnis, atsižvelgiant į minėto sprendimo 8 straipsnio nuostatas.

41 straipsnis

Persvarstymo straipsnis

Iki 2011 m. gruodžio 28 d., o vėliau – kas trejus metus Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai išsamų pranešimą apie šios direktyvos taikymą. Pagal 16 straipsnio 4 dalį šiame pranešime pirmiausia nagrinėjamas 16 straipsnio taikymas. Jame taip

pat svarstomas poreikis imtis papildomų priemonių dėl klausimų, kuriems ši direktyva netaikoma. Prie jo atitinkamais atvejais pridedami pasiūlymai dėl direktyvos pakeitimo siekiant sukurti paslaugų vidaus rinką.

42 straipsnis

Direktyvos 98/27/EB dalinis pakeitimas

1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/27/EB dėl draudimų ginant vartotojų interesus ⁽¹⁾ priede įterpiamas toks punktas:

„13. 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006 12 27, p. 36).“.

43 straipsnis

Asmens duomenų apsauga

Įgyvendinant ir taikant šią direktyvą, ypač su priežiūra susijusias nuostatas, laikomasi asmens duomenų apsaugos taisyklių, numatytų Direktyvose 95/46/EB ir 2002/58/EB.

VIII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

44 straipsnis

Perkėlimas

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d., įgyvendina šią direktyvą.

Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų priemonių tekstus.

Valstybės narės, priimdamos šias nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

⁽¹⁾ OL L 166, 1998 6 11, p. 51. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

46 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

45 straipsnis

Įsigaliojimas

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Ši direktyva įsigalioja kitą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BORRELL FONTELLES

Tarybos vardu
Pirmininkas
M. PEKKARINEN
